

Klaus Riis

Bag linjerne

Tekster til tiden

Forlaget Arbejderen

Tidligere blandt andet udgivet: Socialismen og fremtiden,
1985

Klaus Riis

Bag linjerne

Tekster til tiden

Artikler fra dagbladet Arbejderen © Forlaget Arbejderen

København, 1988 ISBN: 87-87862-91-3 Tryk: M.A.J. Tryk

ApS

ORD TIL INDLEDNING

Klassekampen er forbi, sagde Erhard Jakobsen i tresserne.

Hvem vandt? spurgte vi.

Socialismen er en stivnet samfundsmodel fra forrige århundrede, erklærer Schlüter.

Hvad er så kapitalismen? En urskovsmodel?!

Ideologierne er døde, råber de postmoderne. Marx er død, skråler de nye filosoffer af internationalt tilsnit, sekunderet af den danske statsminister med det optimistiske smil.

Det går ufatteligt godt.

I paddehattens skygge. I dollarens og rublens tegn. I krisens greb.

For hvem og hvor længe? spørger vi sidst i firserne.

Der er intet nyt i de påstande og forsikringer, talsmændene for den herskende klasses fortsatte velbefindende udslynger. Det er opkog og genbrug.

Der er måske heller ikke så meget nyt i vore spørgsmål. Eller i svarene, for den sags skyld.

Så meget mere nødvendigt er det at forvandle dem til handling. Så meget større behovet for virkelig forandring.

Enten mindretallets herredømme *eller* de manges.

Enten borgerskabet *eller* arbejderklassen.

Enten kapitalisme *eller* ægte socialisme.

Enten krig *eller* revolution.

Der findes *ingen* anden vej.

Ingen tredje vej. Ingen mellemvej.

Klaus Riis
November 1987

Politisk magt i egentlig betydning er een klasses organiserede magt til at undertrykke en anden med. Når proletariatet i kampen mod bourgeoisiet nødvendigvis samles til klasse, ved en revolution gør sig til herskende klasse og som herskende klasse ophæver de gamle produktionsforhold med magt, så ophæver det med disse produktionsforhold eksistensbetingelserne for klasse modsætningen, for klasser overhovedet og dermed sit eget herredømme som klasse. I stedet for det gamle borgerlige samfund med dets klasser og klasse modsætninger får vi en sammenslutning, hvor hver enkelts fri udvikling er betingelsen for alles fri udvikling.

Det kommunistiske Manifest, 1848

At de nuværende formueforhold, de døvnes herredømme over de flittige, monarkiet, overhovedet det ene menneskes hersken over det andet og udsugelse af det andet ikke vil kunne holde sig, det er ganske klart; men når hele dette uvæsen er forbi, så er menneskenes interesser fuldstændig de samme, det ene menneskes lykke en betingelse for det andet menneske og således samfundets orden sikret.

Fr. Dreier 1852

DET PARLAMENTARISKE GALEHUS

Poul Schlüter og Co.s beslutning om at sende unionspakken til en vejledende folkeafstemning roses fra mange kanter til skyerne som et skoleeksempel på demokratisk adfærd. Som et bevis på, at det borgerlige demokrati fungerer i overensstemmelse med folkeflertallet, tager hensyn til det og spørger det til råds.

Sandheden er en helt anden. Hverken i tilfældet EF eller i noget andet tilfælde tager det borgerlige demokrati udgangspunkt i flertallets interesser eller ønsker. Det har ikke generet nogen af de skiftende regeringer eller folketingsflertal siden Danmarks medlemskab i 1972 at tilslutte sig den ene udvidelse af EFs funktioner efter den anden henimod den politiske union - vel vidende, at alle disse skridt havde og har et massivt flertal imod sig. Det har aldrig generet dem, at den tilslutning til EF, der fremkom ved folkeafstemningen i 1972, opstod på baggrund af falske forudsætninger. Gennem den løgnagtige og bedrageriske millionkampagne, borgerskabet satte ind, og ved EF-politikernes hykleriske forsikringer om, at EF »blot« var en slags udvidet frihandelsaftale - og intet havde at gøre med et politisk samarbejde, og endnu mindre med opbygningen af Vesteuropas Forenede Kapitalistiske Stater. For det var dem selv, som stod i spidsen for denne løgnekampagne.

Hvis der nu udskrives en folkeafstemning, har det intet at gøre med respekt for folkets stemme. Det er resultatet af en tilspidset parlamentarisk krise, af en vanskelig og fastlåst situation, som først og fremmest er opstået, fordi den fælles borgerlige-socialdemokratiske plan om at luske en tilslutning til unionspakken igennem i relativ stilhed, er mislykkedes. EF-politikerne er af den massive modstand blevet grebet med bukserne nede om benene.

Kampagnen omkring EF-pakken for at sikre et ja vil foregå med samme suveræne respekt for demokratiet og for sandheden som i 1972. Som et særligt raffinement erklærer

Schlüter på den ene side, at unionspakken praktisk taget intet betyder, og at folkeafstemningen drejer sig om denne ubetydelige pakke. På den anden side banker disse unions-tilhængere fast, at folkeafstemningen i virkeligheden drejer sig om et nyt ja eller nej til EF. Hvorfor så ikke tage konsekvensen og udskrive en folkeafstemning om Danmarks medlemskab? Det er det eneste logiske.

Det gør man ikke, lige præcis fordi man ikke er interesseret i at høre en tilkendegivelse om dette grundlæggende spørgsmål. Fordi folkeafstemningen om unionspakken - uanset dens udfald - *skal sikre Danmarks forbliven i EF*.

Er der gået skår i den åbent borgerlige-socialdemokratiske alliance, så Anker Jørgensen og Poul Schlüter ikke igen kan anbefale det samme ved folkeafstemningen, fordeles kortene, der skal sikre Danmarks forbliven i EF (og dermed i unionsbygningen, for *EF betyder union*) nu på en lidt anden måde. I stedet for den formelle alliance af tilhængerpartier opstår en skjult alliance af de åbent borgerlige tilhængerpartier og den socialdemokratisk-revisionistiske gruppering, som siger »nej til EF-pakken«, men »ja til EF og Europa«.

Forskellene mellem alle disse parter, åbne og skjulte EF-tilhængere, er blot nuancer. At EF-tilhængerne Jørgensen og Schlüter står på hver sin side ved folkeafstemningen er blot et eksempel på, hvordan det parlamentariske galehus fungerer, fordi det drejer sig om massebedrag. Fordi det nu drejer sig om at knuse og ødelægge den konsekvente EF-modstand.

januar 1986

HØVDINGEN I DET HVIDE HUS PÅ KRIGSSTIEN

En uge forsinket på grund af rumfærgekatastrofen, hvor stjernekrigen krævede sine første ofre, aflagde høvdingen

fra Det hvide Hus, Reagan, sin årlige tale om nationens tilstand.

Reagans demagogiske foredrag var holdt i optimistiske toner i et forsøg på at tildække den alvorlige situation, som den amerikanske økonomi befinder sig i, og for at kunne fortsætte den amerikanske imperialismes vanvittige krigsforberedelser og skærpede aggressionskurs overfor de kæmpende folk og nationer. »USA er på vej«, erklærede Reagan, og lovede at lægge mange kræfter i at få genindført bønner som obligatoriske fag i de offentlige skoler og styrke den amerikanske familie som nationens grundlag.

Reagans USA er unægtelig på vej. Men ikke imod storhed og ære, men mod nye kriser, nye katastrofer, nye aggressioner.

Det er det amerikanske folk, såvel som USAs allierede og de undertrykte folk og nationer, der betaler for den amerikanske imperialismes uhæmmede aggressivitet og rustningsvanvid. Ved sin tiltræden som præsident lovede Reagan at skabe balance i den amerikanske økonomi. I hans præsidenttid er underskuddet på statsbudgettet vokset fra år til år og har sat aldrig tidligere sete rekorder. Alene i år er underskuddet beregnet til 178 milliarder dollars ud af et samlet budget på 994 milliarder dollars.

Den amerikanske økonomi er sat på krigsfod. Næsten en tredjedel af statsbudgettet går til rustningsudgifter. Ca. 312 milliarder dollars er i 1986 afsat til militære formål på det åbne budget. Dertil kommer alle de skjulte rustnings- og spionageposter. En realvækst i forhold til sidste år på henved 8,6 procent. Midlerne til stjernekrigsprojektet forudses øget med 75 procent.

Et militærbudget, der absolut og relativt langt overgår Nazi-Tysklands rustningsudgifter i årene op til 2. verdenskrig.

Disse vanvittige tal finansieres dels ved en omfordeling af statsmidlerne fra de sociale budgetter til militærbudgettet, dels gennem den løbende og hastigt voksende underskudsf

nansiering. Det er de fattiges USA, flertallets USA, med over 20 millioner, der lever under den officielle fattigdomsgrænse, med kæmpemæssig arbejdsløshed og stadig større massearmod, som betaler millionærernes rustningsgalskab. Blandt de sociale ordninger, som Reagan vil barbære yderligere, er det det i forvejen helt utilstrækkelige Medicare-program, en slags sygesikringsordning for fattige og ældre, med 6 milliarder dollars, studielånene med 1,5 milliarder dollars osv. Raketter og fraser i stedet for brød, arbejde og sundhed er igen i år budskabet til den amerikanske nation.

Underskudsfinansieringen af det amerikanske statsbudget er en tikkende bombe under den internationale økonomi, som yderligere bidrager til at skærpe den kapitalistiske krise. Gennem den overvurderede dollar har Reagan kastet finansieringen af andre dele af det amerikanske rustningsprogram over på sine partnere og de afhængige lande. Reagans økonomiske »resultater«, som han ikke undlod at prale af, er betalt af andre og udelukkende knyttet til væksten i rustningsindustrien. Nøjagtig som i Tyskland før krigen.

Sådanne kendsgerninger river sløret af supermagternes propagandaløgne om, at verden bevæger sig mod fred, nedrustning og afspænding. Den amerikanske imperialisme øger tempoet i krigsforberedelserne. Og den sovjetiske socialimperialisme følger trop under påskud af opretholdelse af ligevægten. Paradeforslagene om afskaffelse af atomvåben fra begge sider er blot et røgslør over de faktiske krigsforberedelser.

Militær aggression er nøgleleddet i den amerikanske imperialismes strategi for at etablere sit verdensherredømme, sit politiske og økonomiske diktat over venner og fjender. I talen lovede Reagan fuld støtte til »frihedskæmperne mod kommunismen« overalt i verden. Den angolanske kontrarevolutionære Sawimbis heltemodtagelse i Det hvide Hus er en understregning af denne støtte til de kontrarevolutionære bander i Angola, Nicaragua og andre steder. USA-imperialismen støtter det racistiske apartheidregime i Sydaf-

rika til det sidste, de blodige diktaturer som Pinochets i Chile, Papa Docs på Haiti, eller Marcos på Filippinerne.

Da israelske jagerfly tidligere på ugen krænkede enhver international ret ved at tvinge et syrisk fly til landing, var det ikke noget tilfælde, men en gentagelse af det luftpirateri, som USA allerede har banet vej for. Kanonbådsdiplomati i Middelhavet, aggressionen mod de latinamerikanske folk, besættelsen af Grenada osv. viser, at USA-imperialismen forstærker sin militære aggression mod folkene og forbereder nye konfrontationer, nye katastrofer.

7. marts 1986

KANTON DANMARK

I kampen op til folkeafstemningen i Danmark har en vis italiensk socialist og EF-parlamentsmedlem Altiero Spinelli spillet en hovedrolle. Den aleuropæiske unionsbygger nr. 1, ophavsmanden til talløse planer om Europas Forenede Stater, har spillet ud med et trumfkort mod den massive EF-modstand. Som »socialist« er han særlig velegnet til at tryne den danske venstrefløj. Og de mest reaktionære medier har alle til hobe fyldt spalterne med hans uforgribelige meninger. Ikke mindst gned de borgerlige kampagneførere sig henrykt i hænderne, da han erklærede, at den danske venstrefløj var reaktionær og provinsiel.

Den borgerlige propagandas lokketoner går efter devisen: Socialister er internationalister, EF er internationalt samarbejde, derfor er det »snæversynet nationalisme« at forsvare den nationale selvstændighed. Og Spinelli er som vaskeægte »socialistisk internationalist« det bedste sandhedsvidne herpå. Under larmende medieopmærksomhed er en sølle håndfuld renegater, der kalder sig socialister, fulgt i Spinellis fodspor og har stiftet en såkaldt socialistisk komité for et Ja til unionspakken. Og et af reaktionens partier, Venstre, har i store dagbladsannoncer søgt at følge successen op

ved både at påkalde sig arbejdersangbogen og føre andre aleuropæiske koryfæer af Spinelli-slagsen i marken for et ja.

I hele dette bedrag søger man at skabe forvirring og skjule, at internationalisme og forholdet til den nationale selvstændighed har klassekarakter. At kapitalens internationalisme betyder monopolernes sammenrotning og udplyndring af arbejderklassen og folkene i andre lande. Og at dens nationalisme er en reaktionær chauvinisme, der understøtter dens rovgridske natur. Et af de multinationale koncerners vigtigste reklametricks er at appellere til de nationale følelser og udnytte dem. Den almindelige annoncenationalisme i rød-hvide farver er for det meste indrykket af virksomheder med hovedsæde langt uden for vort lands grænser. Den nye »europæiske identitet«, som monopolerne tilstræber, er helt af samme karakter som *den* borgerlige nationalisme, der var et hovedelement ved mobiliseringen til 2. verdenskrig og talløse kolonikrige.

Arbejderklassens internationalisme er diametral modsat. Den proletariske internationalisme betyder støtte til arbejderklassen overalt i verden og til de undertrykte folk, der rejser sig mod kapitalistisk udbytning og imperialistisk slavebinding. Den udelukker ikke, men forudsætter kampen til forsvar for den nationale selvbestemmelse og den nationale suverænitet, som trues og tilintetgøres af imperialismen. Når det gælder EF udtrykker internationalismen sig netop i organiseringen af kampen *imod* monopolernes Forenede Europa, som truer arbejderklassen og folkene i og udenfor Vesteuropa. Den består i forsvaret af den nationale selvstændighed og uafhængighed, som undergraves af Europas Forenede Kapitalistiske Stater.

Det er modsatrettede og fjendtlige klassepolitikker og -ideologier, der står overfor hinanden. 1 årtier har borgerskabet og dets politikere, fra de åbent reaktionære til klasse-samarbejdsfolkene med alle mulige påklistede socialistiske etiketter, forkyndt national defeatisme og selvopgivelse på melodien »Danmark er et lille land, der ikke kan stå på egne

ben«. Derfor må det søge ly under større »partneres« beskyttende vinger, i USA-imperialismens og de europæiske monopolders favn. De forsømmer ingen lejlighed til at gøre 12 opmærksom på Danmarks lidenhed, internationale ubetydelighed og opflaske et nationalt mindreværdskompleks, der kun kan tilfredsstilles ved at spise kirsebær med de store i de internationale klubber. Formålet er at bane vej for den danske monopolkapitals internationale ekspansion og samtidig for de multinationale koncerners og større imperialistmagters gennemtrængning af dansk økonomi og politik. Som allerede *er* sammenflettet i næsten uadskillelig grad.

Borgerskabet har forlængst udspillet sin progressive rolle i skabelsen og udformningen af nationalstater. I dag er det arbejderklassen, som er nationens bærere. Derfor bekæmper arbejderklassen kapitalens internationalisme, den imperialistiske aggression og den europæiske integration, som er én og samme sag. Fupsocialisten Spinelli har i et brev til den danske venstrefløj skrevet: »Hvis jeg var dansker, ville jeg være stærk fortaler for at gå med (i den europæiske union), for jeg ville ikke være skræmt af den ikke-eksisterende fare for at miste den nationale danske identitet - tror du, at hver schweizisk kanton har fået sine særegenskaber ødelagt af eksistensen af et stærkt schweizisk forbund?...«

Det udtrykker klart unionsbyggernes fremtidsperspektiv for den danske nation: Kanton Danmark! Med tilladelse til at gå i nationale træsko og folkedragter.

Og det er dem, som beskylder modstanden mod monopolernes Forenede Europa for træskonationalisme!

21. februar 1986

DET FRIE VALG

Det borgerlige demokratis vigtigste mekanismer er de parlamentariske valg, i nogle tilfælde suppleret med folkeafstemninger om særlige spørgsmål: grundloven, valgrets-

der, suverænitetsafgivelse osv. Stemmeafgivningen ved folketingsvalgene, retten til at sætte et kryds ved et parti, eller ud for et ja eller nej, fremstilles som garantien for, at regimerne nyder folkelig opbakning, at der regeres i overensstemmelse med befolkningens afgørelse som et udtryk for folkeviljen. Det borgerlige demokratis væsen er ifølge de borgerlige ideologer og det kapitalistiske systems skønmalere *det frie valg*.

Men dette frie valg er ikke andet end et systematisk bedrag. Og her tales ikke bare om de direkte svindlede valgfarcer, som f.eks. dem, de amerikanske marionetregimer kloden over gennemfører, fra Filippinerne til Grenada og Chile. Eller om de revisionistiske valgfarcer i Sovjetunionen eller andre steder. Alle de valg og afstemninger, som finder sted i de udviklede kapitalistiske lande, der roser sig af deres rodfæstede demokratiske traditioner, som f.eks. Danmark, styres og manipuleres af den herskende klasse.

Når monopolerne Forenede Europa af unionsbyggerne fremstilles som »garanten for demokratiet og de frie valg i en kaotisk verden af diktaturer«, er det blot endnu et reklamekneb, som tilslører virkeligheden. Nemlig at grænsen mellem det borgerlige demokrati og det fascistiske diktatur i EF-landene hverken er historisk rodfæstet eller stabil - hovedparten af EFs befolkninger har været underlagt brutale fascistiske diktaturer indenfor de sidste halvtreds år. De tre nyeste medlemslande har været fascistiske diktaturer indtil for ganske nylig. Og i tilfældet Tyrkiet forberedes der helt åbent en glidende overgang mellem den nuværende militærjunta og EF-medlemskabet med oprettelsen af et borgerligt demokrati af EF-type. Naturligvis vil denne proces også kunne foregå modsat: magthaverne er de samme og det brutale fascistiske diktatur er en udvej for kapitalen til opretholdelse af sit klasseherredømme og sit sociale system.

Kampen op til folkeafstemningen om den Europæiske Fælles Akt leverer masser af nye beviser på denne demokratiske manipulation.

Selve grundlaget for borgerskabets valgkamp var en kæmpemæssig løgn: Folkeafstemningen blev gennemført, da det på grund af den massive EF-modstand ikke var muligt at luske EF-pakken igennem ved en folketingsbeslutning, selvom den åbent borgerlige regering og den socialdemokratiske »opposition« længe søgte at gøre netop det. Da Schlüter og co. lagde spørgsmålet ud til en vejledende folkeafstemning, da det var blevet nedstemt i folketinget, skete det i tillid til borgerskabets evne til at manipulere opinionen til fordel for et ja og med udgangspunkt i den kæmpemæssige officielle løgn, at EF-reformen *ikke* var nøglen til en økonomisk og politisk union, et vigtigt skridt henimod Vesteuropas Forenede Stater. Denne løgn, som statsministeren gentog til det sidste - og tilmed skærpede ved at erklære, at unionstanken med vedtagelsen af pakken var »definitivt død« - var den nødvendige forudsætning for dette systematiske massebedrag. Ingen ved bedre end borgerskabet selv, at hovedparten af danskere var og er imod den politiske union. Derfor skulle den vejledende folkeafstemning ikke tage stilling til den politiske union. Derfor understregedes det fra alle sider, at folkeafstemningen ikke skulle tage stilling til EF som sådan eller dansk medlemskab af denne reaktionære internationale organisme. Som om dette kan adskilles.

Og selve valgkampen forløb efter modellen *millionærer mod millioner*. Tilhængernes kampagne bestod imidlertid ikke bare i dyrt betalte annoncer og reklamesager, men foregik i alle de borgerlige medier dag ud og dag ind, fra nyhedsstoffet over sportsnyhederne til betalte analyseinstitutter og videnskabsmænd og eksperter, som understøttede et ja og søgte at lamme den brede folkelige modstand mod pakken. Folkebevægelsen mod EF og de opstillingsberettigede partier, der var imod EF-pakken, fik ikke lov til at deltage i TV og radio.

Som i 1972 var kodeordet for et ja den åbne løgn: Løgnen om karakteren af pakken, af monopolernes EF, om konsekvenserne ved et ja, der garanterer evige fremskridt, og et

nej, der garanterer katastrofe og ruin.

Overfor hele dette propaganda- og magtapparat råder modstanderne kun over få midler: de vigtigste er sandheden om EF og den massive modstand i arbejderklassen og folket, som måtte bringes til udløsning. Det kan konstateres, at denne massemobilisering udeblev på grund af sabotage fra Socialdemokratiets og revisionisternes side. Det vil under alle omstændigheder få konsekvenser, disse sabotører må stilles til ansvar for deres gerninger.

Uanset udfaldet af afstemningen fortsætter kampen mod monopolernes Forenede Europa, mod unionen og mod Danmarks medlemskab, som bygger på løgn efter løgn. EF er union. Før eller senere bliver folkets vilje til at sikre vor suverænitet - udenfor EF - virkeliggjort.

februar 1986

EN REGERING FOR FREMTIDEN

Før borgerskabet vælger at skifte hest og bringe en ny kapitalistisk regering af en lidt anderledes kulør på banen, sker der ofte først nogle ministerfyringer og personudrensninger. Så mens Socialdemokratiet og SF, i øvrigt med stort besvær, gør sig klar i kulissen til at træde ind med et såkaldt arbejderflertal, har Poul Schlüter gennemført »den mest omfattende regeringsændring i dansk parlamentarisk historie«.

Omdannelsen sælges med de sædvanlige optimistiske flosker. Det er en »regering for fremtiden«, »et stærkt hold til næste valg« osv. Det skal dække over den politiske og parlamentariske krise, som ledsager denne reaktionære regering sammen med den fuldstændige fallit for den uahæmmede løftepolitik og såkaldte økonomiske genopretning. De drastiske ministerudskiftninger og rokader, som omfatter næsten halvdelen af kabinetsposterne, sigter samtidig på at styrke gennemførelsen af nye brutale skridt i den kapitalistiske kriseoffensiv. Det er en regering, hvor personsammen-

faldet mellem storkapitalen og dens politiske repræsentanter når et højdepunkt. Der lægges ikke skjul på noget mere: Godsejeren, repræsentanten for det store hartkorn, Britta Schall-Holberg bliver landbrugsminister. Formanden for Industrirådet Niels Wilhjem hentes direkte ind fra denne funktion til posten som industriminister. Marketingdirektøren i landets største medicinalkoncern, Novo, Henning Dyremose, gøres til arbejdsminister. Og den tidligere administrerende direktør for en byggekoncern, Thor Petersen, er blevet boligminister.

Schlüter-regeringen befinder sig i stadig større vanskeligheder. Den folkelige modstand mod den kapitalistiske kriseoffensiv er blevet stadig kraftigere op gennem rækken af indgreb og nåede en foreløbig kulmination i forbindelse med folkestrejkerne omkring overenskomstdiktatet i foråret 1985. Regeringsomdannelsen bærer det præg af desperation og politisk gambling, som stadig mere udpræget kendetegner den professionelle optimismes førstemand.

Årsagen til, at den finder sted nu er, at regeringen står umiddelbart overfor at gennemføre sit femte store kriseindgreb på godt tre år - det, som allerede har fået betegnelsen påskepakken eller påskepisen. På trods af de talrige tidligere afgivne løfter om ikke at gennemføre finanspolitiske stramninger. Personudskiftningerne skal opdæmme den voksende indre krise i regeringen og aflede opmærksomheden fra det planlagte indgreb, så det ikke udløser massive protester, der kunne minde om folkestrejkerne - en situation, det sorte kabinet med rette frygter.

marts 1986

BORDETS GLÆDER

Er der nogen, der har god grund til at glæde sig over den senere tids vinskandaler, findes de blandt Danmarks største monopoler - De Forenede Bryggerier. Efter den langvarige

konflikt sidste år, hvor bryggeriarbejdernes rimelige krav brutalt blev afvist med standardbegrundelsen, at der ikke var råd, viste årsregnskaberne alligevel et særdeles pænt overskud. Det er senere blevet påvist, at en behændig regnskabsføring har skjult omfanget af den virkelige indtjening - at regnskabet er pyntet nedad. De giftige vine vil bidrage deres til, at 1986 vil blive et nyt rekordår for bryggerierne, der også ser frem til det store udbytte af reklamepengene til fodboldslandsholdet. Går det skidt for nogen, er der altid andre, der tjener på det...

Den kapitalistiske profitjagt kan blandt sine øvrige fortjenester tilskrives den at have forvandlet bordets glæder til et kemisk mareridt, der kan være dødbringende. Kvalitetsforringelsen af fødevarerne med drastiske virkninger for folkesundheden er regelen og ikke undtagelsen. Det samme er ved at kunne siges om den bevidste forgiftning af madvarer, der udgør en direkte og akut trussel mod de brede masser, først og fremmest de fattige, der ikke har råd til at betale for sund mad. Giftig spiseolie, frostvæske eller træsprit i diverse vine, metal i fiskene, antibiotika i kødet osv. - listen er alenlang og fra år til år føjes der nye skandaler til de allerede afslørede.

Den aktuelle sag om de italienske vine berører en meget stor del af samtlige EF-landenes vine. Lande som Frankrig og Tyskland har en større vineksport end den faktiske produktion, fordi talrige mærker blandes op med vin fra Italien, det største vinland i Europa. Vinskandalen er også umiddelbart en EF-sag, al den stund produktionen af disse herligheder er en af de vigtigste grene indenfor den fælles landbrugspolitik.

Det er blevet forsøgt at give mafiaen skylden for den aktuelle katastrofe. Og der er ingen tvivl om, at mafiaen også gør forretninger på dette område. Men det er først og fremmest et pinligt forsøg på at tilsløre, at den respektable kapitalistiske produktion, baseret på profit, er den virkelige forbryder, folkesundhedens fjende nr. 1.

Ligeså svært det er i Danmark at rejse og gennemtvinge krav til helbredssikring af de produkter, der udgør hovedbestanddelene i den danske landbrugsproduktion - fra penicillinstruttende flæskestege til kræftsyge fiskefiletter eller til den almindelige forurening af natur og miljø på denne produktions konto - ligeså svært er det i de vinproducerende lande at gøre det overfor disse og andre centrale produkter. Den ærlige vilje hos den kapitalistiske stat til at bekæmpe forgiftningen stiger i direkte proportion med afstanden til forureningskilden. Det er værd at erindre sig, når man vurderer viljen til at beskytte den danske befolkning mod træspritdøden. At sådanne foranstaltninger heller ikke ligefrem skader Carlsberg og Tuborg kan kun stimulere omsorgen for befolkningens ve og vel.

Men her støder de gode viljer ind i en politisk forhindring: De højtpriste Europæiske Fællesskaber, der ser det som deres erklærede hovedopgave at bidrage til harmoniseringen af de vesteuropæiske folks velstand og trivsel. Direkte statslige indgreb overfor den forgiftede vin, eller blot statslig kontrol af vinene, er ifølge EFs direktiver »konkurrenceforvridning« og »tekniske handelshindringer«. Til syvende og sidst bliver det hele et spørgsmål om tillid - f.eks. til vinbranchens egen kvalitetsstempling og garantier for deres egne produkter. Den borgerlige propaganda om EFs bestræbelser for at højne miljøbeskyttelsen og sundheden, der lød i så massivt et kor op til folkeafstemningen om unionspakken, bliver i en situation som denne konfronteret med de barske realiteter - og de politiske garantier viser sig at være af samme lødighed som vinimportørernes...

Der vil utvivlsomt blive fundet løsninger, der »garanterer« mod de nuværende og fremtidige skandaler. Det er vinmonopolernes interesser som sådan, der er truet. Nogle få forbrydere vil blive retsforfulgt. Resten vil vaske deres hænder og blive renvasket. Nogle generelle krav vil blive øget, offentligheden beroliget. Indtil næste skandale dukker op med tilsætningsstoffer eller anden forfalskning af vinen.

Eller bliver det af øllerne? Så ville de sydeuropæiske producenter kunne glæde sig. Og viljen til beskyttelse af folkesundheden i Danmark og Nordeuropa for alvor komme på prøve. Det er den forresten allerede - bare ikke på det punkt, der hedder vinproduktion.

Foreløbig er der omkommet flere af den morderiske vin end ved de terrorattentater i Vesteuropa, som Reagan har brugt som påskud til at gå i krig mod et arabisk land for. Og tabstallene ventes at vokse.

marts 1986

SUPERMAGTERNE ER DE STØRSTE TERRORISTER

Natten til tirsdag gennemførte den amerikanske imperialisme et barbarisk terrorangreb mod den libyske hovedstad Tripoli og mod den næststørste by i Libyen. De sorte fugle fløj igen. Ikke med hagekors, men med den amerikanske ørn på vingerne - og bragte død og lemlæstelse med sig. Formålet var konkret at myrde Libyens statsoverhoved og terrorisere den libyske befolkning. En hel verden har rejst sig i protest og vrede mod denne kriminelle aggression mod et suverænt arabisk land.

USAs nye forbrydelser mod folkeretten kan ikke retfærdiggøres. De viser, at den amerikanske imperialisme fortsat er lige aggressiv og dødsensfarlig. Der går en lige linje fra den beskidte krig i Indokina, invasionen i Svinebugten, indblandingen i Libanon, invasionen i Grenada, truslerne mod Nicaragua og den amerikanske terror i Mellemamerika til dette Hitler-agtige overfald på Libyen.

Den krigeriske aggression viser, at USA handler med suveræn foragt for folkeretten og alle internationale aftaler. Det dikterer sin vilje med kanonbådsdiplomati og terrorbombninger. Denne forbryderiske aggression blev udført fra

NATOs militære anlæg i England og med erklæret støtte fra NATOs generalsekretær. Ifølge NATO-traktaten vil militære modforholdsregler fra Libyen overfor andre NATO-lande direkte implicere Danmark i den amerikanske imperialismes krig mod Gaddafi.

Begivenhederne viser således også, at USA handler med en tilsvarende suveræn foragt for sine såkaldte allierede. De vesteuropæiske lande var imod de militære angreb - Reagan og Thatcher gjorde, hvad de ville.

Den danske regering har udtrykt sin beklagelse, men i samme åndedrag også sin forståelse for det amerikanske barbari. Men intet kan retfærdiggøre denne morderiske aggression. Hvad laver USA i et land, der ligger tusinder af kilometer fra dets egne grænser, og som på ingen måde udgør en militær trussel mod denne supermagt? Som undskyldning for sine forbrydelser påstår USA, at man forsvarer dets »nationale interesser«. Historien viser, at USAs »nationale interesse« består i at herske over hele kloden og terrorisere de lande og folk, der ønsker at leve i uafhængighed og frihed.

Dette barbari foregår i guds navn som et korstog mod terrorismen. Men den store terrorist overalt i verden er hævdingen i Det hvide Hus, organisatoren af utallige mord, attentater, kup, aggressioner og krige. Nøglen til begivenhederne i Mellemøsten ligger i det palæstinensiske problem, hos dette folk, der er berøvet sit hjemland. Det kan kun løses ved, at palæstinenserne genvinder alle deres rettigheder. Problemet ligger i Israels besættelse af de arabiske områder og fortsatte aggression mod de arabiske lande som et redskab for USA. Og i supermagternes indblanding. Det drejer sig i sidste ende om olie og om verdensherredømme.

Den anden supermagt, det socialimperialistiske Sovjetunionen, er en ligeså farlig fjende af verdens folk. Invasionen i Tjekkoslaviet i 1968 og den forbryderiske krig i Afghanistan siden 1979 viser, at også Sovjetunionen har militær aggression som grundlag for sin verdensstrategi.

De to supermagter konkurrerer indbyrdes, men de samarbejder også. Topmøder mellem Reagan og Gorbatsjov og det hemmelige diplomati mellem supermagterne påstås at gavne freden og sikkerheden. Men uanset om supermagterne skændes eller samarbejder, er det andre, som kommer til at betale. Freden og sikkerheden i verden kan ikke garanteres af disse to imperialistmagter. De udgør selv den største trussel. De er de største aggressorer, krigsanstiftere og terrorister i verden.

Derfor arbejder marxist-leninisterne for, at arbejderklassen og folkene for at forsvare deres selvstændighed og uafhængighed forener sig i en front imod begge supermagter og deres aggressive blokke. Retter kampen mod dem begge, uden at støtte sig på den ene mod den anden, for det fører til katastrofe. Hvis USA og Sovjet tvinges tilbage til sig selv, til deres egne grænser, og deres militære baser, raketter og flåder tvinges væk fra andre lande, bliver verden meget sikrere.

Danmark kan kun forsvare sin uafhængighed og undgå at blive draget ind i aggressive militæreventyr ved at holde sig uden for alle aggressive alliancer, ved at gøre op med den nationale udsalgspolitik og slå ind på en kurs for virkelig frihed og selvstændighed.

Indledning til radioprogrammet »Lytterne Spørger«.

16. april 1986

DØDSSEJLEREN

Det vimler med politiske partier i Danmark. Og det hører til dagens orden, at der stiftes nye. En smule mere usædvanligt er at stifte det samme parti igen og igen. Igennem de seneste år har Preben Møller Hansens Fælles Kurs Klub nedsat sig som parti op til deres landsmøder, for derefter i sidste øjeblik at dementere den officielle partistiftelse. Men i denne weekend skal det altså være. Udfaldet af landsmødet er givet på forhånd, for partinavnet er anerkendt af indenrigs-

ministeriet, underskriftsblanketterne til at sikre opstillingsberettigelse til det kommende folketingsvalg er trykt og parat til at blive sendt ud. 35.000 stykker, til 35.000 adresser, som flittige kontorister har indsamlet i årenes løb. Og den frankererede svarkuvert følger med. Der er tilmed præmier for at anbefale Møller Hansens opstilling til folketinget - de heldige vindere, der bliver fundet ved en retfærdig lodtrækning blandt alle indsendere, loves drømmerejser til fælleskursparadiser. Fælles Kurs Klubben er ikke i stand til at gennemføre en sådan underskriftsindsamling på normal vis, men Møller Hansens pengetank er leveringsdygtig - budgettet for denne kampagne er ikke under en kvart million kroner.

Ligesom sidste år og forrige år og året før hævder Møller Hansen, at der er kommet »tusinder af henvendelser« til Fælles Kurs Klubben om at stifte et parti (dvs. opstille til folketingsvalg). Der er ingen grund til at tage det for andet end det sædvanlige pral og øregas. Det samlede stemmetal for Fælles Kurs Klubben ved kommunalvalget nåede ikke op på tusinder på trods af deres kostbare kampagner og den beredvillige mediedækning.

Fælles Kurs Klubben er et papirforetagende, bygget op omkring en driftig fagforeningsboss, der med lys og lygte har ledt efter et parti at blive formand for. Grundlag, målsætning og politik betyder mindre. P.t. erklærer Møller Hansen, at »Fælles Kurs Klubbens program ligger et sted mellem SF og DKP«. Med vanlig sans for politisk plattenslageri.

Kernen i Fælles Kurs Klubbens politik er drømmen om den parlamentariske repræsentation. Når det passer i disse bestræbelser erklærer det sig »revolutionært« - og det modsatte, når det ikke gør det. Fælles Kurs Klubbens gopleagtige march mod højre er indledt for aldrig at stoppe.

Sandheden omkring det er, at det er en organisation i dyb indre krise, der desperat forsøger at finde udveje til at realisere Møller Hansens ambitioner. Der har været og er

muligvis stadig klassebevidste arbejdere og revolutionære kræfter, som er blevet forblændet af Møller Hansens demagogi og pralende medienumre. Men da de er uden indhold, og organisationen er uden anden substans end en tilsyneladende næsten udtømmelig pengekasse, der betaler funktionærer, ugeblad og diverse medieaktioner, har de sunde kræfter forladt og vil forlade denne dødssejler.

DKP/ML har altid fremhævet nødvendigheden af og arbejdet på opbygningen af et stærkt revolutionært alternativ til de reformistiske og revisionistiske partier. Møller Hansens spekulationer tager udgangspunkt i den åbenlyse krise hos partier som DKP, SF og VS til at fremstille sig selv som dette alternativ. Hans politik og praksis gennem de sidste syv år beviser - og også i årevis før det - at det er ren fup og spekulation. Men netop dette fupnummer modtages med kyshånd af borgerskabet og den borgerlige presse, som har brug for et nyt alternativ til det marxistisk-leninistiske parti og den ægte revolutionære bevægelse, der for tiden udvikler sig kraftigt, rodfæster sig og styrkes. Møller Hansen bringes ind i medierne som et fast programpunkt. Som TV-stjerne. Som radio-causør. Som specialist i dét revolutionære alternativ, der støttes både af rederne, Tuborg og Moskva.

Møller Hansens pengetank er den vigtigste kilde til opbygning af Fælles Kurs Klubben. Uden de millioner, som konstant pumpes ind i foretagendet, var det aldrig i stand til at foretage sig noget som helst. Hvor stammer pengene fra? Fra Sømandsforbundets kasse og diverse operationer. Og muligvis også direkte eller indirekte fra Moskva, som satser på mange heste i det danske og globale politiske spil. De stammer ikke i første række fra dette papirparti og dets medlemmer selv.

Fælles Kurs Klubben er et stort illusionsnummer. Men antallet af illusionistens tricks er begrænset. Og de klassebevidste arbejdere og de revolutionære kræfter vil hurtigt gennemskue det, for så vidt det ikke allerede er sket.

april 1986

HIROSHIMA MON AMOUR

Den groteske romance mellem de imperialistiske supermagter USA og Sovjetunionen fik tilføjet ny kolorit, da Mikhail Gorbatjov foreslog en tête-à-tête med Ronald Reagan i - af alle steder - Hiroshima. En forrykt dødedans mellem atomernes beherskere henover ofrenes grave. Evige løfter om fred garanteret af jordens, havenes og verdensrummets to store, beseglet af fjerne, men stadig nærværende, ildskær. Scenariet er en Hollywood-regissør værdigt.

Det kom fra lederen af den ene supermagt, men kunne lige så godt være kommet fra den anden. Atomkraftkatastrofen ved Tjernobylværket har bragt den sovjetiske socialimperialisme i nye vanskeligheder, og den vestlige imperialism har ikke været sen til at øge disse. Gorbatjov forsøger at sno sig ud af dem. Han kaldte ulykken for en »katastrofe, hvor den fredelige udnyttelse af atomkraft for første gang var kommet ud af kontrol«. Og forsøgte derpå at spille på angsten for atomkrigen og score hårdt tiltrængte propagandapoints ved at genindføre sit for nogle måneder siden ophævede, ensidige moratorium for kernevåbenprøvesprængninger frem til den 8. august, årsdagen for Hiroshimabombningen, og ved at indbyde sin supermagtspartner og -rival til et »hastemøde om et totalt prøvestop« sammesteds - eller i en europæisk by. »Man må sno sig«, sagde ålen, og denne gang lige til Japan.

Den amerikanske imperialisme betakkede sig med det samme. Et køligt afslag. Denne gang bliver der ikke noget ud af filmoptagelserne ved mindesmærkerne for de første atomkrigsofre. Amerikanerne vil lade ålen stege lidt endnu i sit eget fedt. Tjernobyl lækker fortsat og det vil i årtier eller århundreder stå som et cementindstøbt monument over den fredelige udnyttelse af atomkraften, indtil næste monument rejses over endnu et værst tænkeligt uheld.

For supermagterne eksisterer ikke noget sådant som fredelig udnyttelse af atomkraften. Den er et biprodukt af den militære oprustning, som hovedparten af den teknologi-

ske udvikling under kapitalismen er det. Og sammen med den militære slagkraft, som supermagterne råder over med deres kernevåben, råder de også over angsten for atomerne som et psykologisk afpresningsmiddel til at påtvinge folkene deres vilje, til at lamme deres modstand og handlekraft, til at overlade den globale styring til høvdingene i Kreml og Det hvide Hus.

Det bliver imidlertid stadig tydeligere for alle, at det ikke er supermagterne, folkene kan overlade deres skæbne til, hverken i krig eller fred. Forholdet mellem supermagterne, deres udfald mod hinanden og deres forsonlige ord, deres afvisninger og deres stævнемøder, bringer intet godt med sig. Topmødet i Geneve mellem Reagan og Gorbatsjov sidste år bragte hverken mindskelse af spændingen eller færre farer for folkene, men forøgede dem, tilspidsede situationerne, fordi deres indbyrdes forbindelser altid udvikles på folkenes bekostning. Om de mødes i Geneve, Wien, Helsinki, i Hiroshima eller Nagasaki, eller på månen, vil det blot skulle understrege, at intet kan ske uden supermagternes vilje, at deres samarbejde er afgørende for verdensfreden, og at denne tilstand er efterstræbelsesværdig og ønskelig, fordi deres hænder er sikre og de handler i folkenes interesser.

Folkene køber ikke længere myten om nødvendigheden af samarbejdet mellem supermagterne, deres nedrustningsfraser og demagogiske fredsforslag, deres hykleriske smil og foldede hænder, der skjuler deres intriger, manøvrer og aggressioner, der udgør den største og mest virkelige fare for alle folk.

Supermagterne og atomerne er en tragikomedie, der ikke alene udspilles med alle andre som tilskuere, men også som mulige ofre - eller som handlekraftige aktører, der kan sætte en stopper for den groteske forestilling.

Den fredelige udnyttelse af atomkraften er usikker i begge supermagters hænder, hvad ulykkerne på Tremileøen, Pennsylvania, og i Tjernobyl, Ukraine, vidner om. Den krigiske udnyttelse, den vigtigste for dem, er endnu mere

usikker. Ikke så meget på grund af faren for atomuheld, selvom ophobningen af kernaladninger overalt på vort kontinent og på mange andre kontinenter indebærer risikoen for »værst tænkelige uheld« i atomsiloerne. Men først og fremmest fordi, som marxismen lærer os, den imperialistiske krig bryder ud, når de interimperialistiske modsætninger er tilspidset til deres maksimum. Og denne proces er ligeså ukontrollabel for de imperialistiske høvdinge, som en løbsk kernespaltningsproces.

maj 1986

KAPITALISTISKE POLITIKERE HAR BEHOV FOR STØTTE

De borgerlige politikere har med et brag gennembrudt deres eget løndiktat på 2 procent, som de har påtvunget størstedelen af befolkningen. I onsdags bevilligede det store flertal af folketingspolitikkerne sig selv lønforhøjelser på ca. 40 procent. Utvivlsomt som en belønning for veludført arbejde. De skal også mærke, at det er blevet lettere at være danskere.

I al sin utilslørede brutalitet er denne handling ikke forbavsende, selvom den sætter den voksende forarmelse af de brede arbejdende masser, den stadig mere udbredte absolutte fattigdom, i relief. Folketinget repræsenterer ikke arbejderklassen eller de øvrige arbejdende. Hovedparten af dets medlemmer og samtlige ministre kommer direkte fra borgerskabet selv, og har fuldstændig check på, hvilke interesser, de er sat til at pleje.

Deres grådighed efter at forstørre deres andel i udplyndringen af arbejderklassen, i den øgede merværdirate, er så voldsom, at intet har kunnet afholde dem fra at tildele sig selv denne gave. Ikke engang afsvækkelsen af deres egen argumentation i forbindelse med de kommende overenskomster, der går på, at »der ikke er plads til reallønssstigninger« og at »den snævre indkomstramme skal fastholdes« - eller de talløse indirekte måder til at øge deres indtægter,

som også anvendes i rigt mål. Det er virkelig den kapitalistiske politik i en nøddeskal: »I - arbejderne, de arbejdsløse osv. - kan højest opnå en nominel lønstigning på 2 procent. Vi - kapitalen og dens repræsentanter - bevilger os selv 40 procent, eller 15-20 gange så meget. Og så er det kun de beløb, der kommer åbent frem, for vi har fjernet ethvert loft for profitterne.«

Kapitalistklassens snylterliv betales af de arbejdende massers sved og blod, ved en drastisk forstærket udbytning, med øget elendighed og nød.

Og ikke nok med, at de bevilger sig selv penge. Nu forberedes også en direkte støtte til de borgerlige, reformistiske og revisionistiske partier, finansieret af arbejderklassens skatter og afgifter, via statsbudgettet. Der bebudes en lov om partistøtte, der tildeler de kapitalistiske partier store pengemidler til at finansiere deres aktiviteter til fordel for de riges udplyndringstogter.

Samtlige disse partier befinder sig i medlemskrise, der er et af udtrykkene for den borgerlige politiks almindelige krise, uanset partiernes farvenuancer. For hovedpartens vedkommende er det forlængst forbi med, at det er partiet selv, dets medlemmers bidrag, der finansierer dets aktiviteter, hvis det nogensinde har været det. Medlemskab tilbydes til rabatpriser, eller i nogle tilfælde som brandudsalg. Den politiske interesse stimuleres med ben i alle størrelser, loyaliteten måles med privilegiernes størrelse.

I stedet betales de fra alle mulige andre kilder og interesser: de åbent borgerlige partier med store tilskud fra Arbejdsgiverforeningen og de øvrige arbejdskøberorganisationer eller enkeltkapitalister, der aldrig har foretaget en investering uden udsigt til et endnu større afkast. Og Socialdemokratiet først og fremmest gennem aftapning af fagbevægelsens medlemmers penge, som de disponerer uhæmmet over til at dække A-pressens underskud, de socialdemokratiske valgkampagner og andre underskudsgivende foretagender. De øvrige revisionistiske partier arbejder intenst på at

stikke hænderne i de samme kasser og ikke uden resultater. Også udenlandske kilder yder partibidrag - naturligvis ikke uden modydelse.

Men alt dette er ikke nok: De kapitalistiske politikere er umættelige og deres partiforretninger giver underskud. Så hvad er mere naturligt end at gribe fat i de offentlige kasser. Derfor lovforslaget om partistøtte, der vil give »alle danske partier statspenge til deres virksomhed«. Der er enighed om, at disse tilskud skal gives pr. stemme ved valgene i en reduceret skala fra folketingsvalg over amtsrådsvalg til de kommunale valg med folketingsstemmesatsen som den højeste på 5 eller 10 kroner pr. stk. Så meget er stemmerne altså værd. Kom ikke og sig, at stemmekøb er en længst svunden foreteelse! Det diskuteres, om også de ikke-folketings- repræsenterede partier skal have andel i dette nye rov, og det skal de tilsyneladende. Af demokratiske hensyn. Men selvfølgelig har alt dette intet med demokrati at gøre. Der er tald om nye metoder til udplyndring af de arbejdende og først og fremmest, fordi det herskende borgerskab vil sikre sig imod, at de arbejdende masser gør oprør mod denne tingenes kapitalistiske tilstand.

Det er overflødigt at bemærke, at det marxistisk-leninistiske parti hverken vil have lod eller del i disse penge eller dette uhumske spil og altid har afvist enhver form for tilskud eller støtte fra den kapitalistiske stat til en hvilken som helst del af sin virksomhed. En sådan støtte til partier, der kalder sig revolutionære, tager sigte på at gøre modtagerne økonomisk afhængige, korrumpere dem og spænde dem for kapitalens vogn.

maj 1986

TIGGERHÆRE

I senmiddelalderen strejfede store skarer af hjemløse tiggere

og vagabonder rundt, fordrevet fra landsbyerne, uden midler til livets opretholdelse. Drastiske love og straffe mod betleri blev gennemført, f.eks. dødsstraf for småtyverier af brød. Disse forhutlede skarer anbragtes i arbejdshuse og kom til at udgøre de første proletarer, der knoklede i uendelige arbejdsdage i de kapitalistiske manufakturer og berigede det fremvoksende borgerskab.

For den moderne kapitalismes propagandister er det et fast aksiom, at sulten, hjemløsheden, betleriet og vagabonderingen forlængst er afskaffet, i hvert tilfælde i de udviklede kapitalistiske lande. Landevejens riddere fremstilles nærmest som folk, der har truffet et romantisk valg af egen skæbne. Når folk er klædt i laser, er det et modelune. Og de ældres og børnenes flaskesamlere, der ikke kan holdes skjult, selv for Hellerup-fruerne, beskrives som en slags tidsfordriv.

Og dog er det en kendsgerning, at kapitalismens almene krise med dens kroniske massearbejdsløshed, og hver eneste af de tilbagevendende cykliske kriser, ikke bare sender millioner ind i arbejdsløshedshærens rækker, men også hundretusinder ind i tiggerhæren, der er et ligeså uundgåeligt fænomen hos dette rådende system.

For nylig indsattes 500 betjente til med våbenmagt at splitte en flok på 300 unge vagabonderende arbejdsløse i England. De havde slået sig ned på nogle landbrugsjorder uden tilladelse, da de var blevet fordrevet fra deres vanlige lejrplads ved de gamle ruiner ved Stonehenge, fordi de generede turismen, hvorefter de havde bevæget sig som en middelalderlig tiggerhær gennem de sydengelske landsbyer. »Hippier« kaldtes de i pressen og betegnedes af den engelske indenrigsminister Douglas Hurd som »en bande middelalderrøvere«. I begge tilfælde sørger borgerskabet omhyggeligt for at undgå at kalde tingene ved deres rette navn og kaste et svagt romantisk skær over den ildelugtende virkelighed. Industriens og finanskapitalens røverbaroner, der vælter sig i guld og gullasch, føjer spot til skade.

Alene i London findes der mere end 25.000 vagabonder, i Paris 20.000, og der er titusindvis af andre i de øvrige vesteuropæiske hovedstæder og store byer, i USA, Canada og de øvrige udviklede kapitalistiske lande, sjældent så synlige som i tilfældet med hippierne fra Stonehenge, og endnu sjældnere organiseret til bevidste politiske protester mod deres vilkår. Men alligevel som en typisk foreteelse, arbejdsløshedshærens yderste division af stadig flere unge, som angiveligt er faldet gennem det sociale sikkerhedsnet, mennesker uden eksistensmidler og uden udsigter til at få nogen form for arbejde, selv ikke det ringeste, tilfældige daglønsarbejde.

I alle krogene i de højst priste kapitalistiske »velfærds-samfund« gemmer tusinder unge og ældre sig, der er overladt til egen elendighed og politiets og domstolenes brutalitet, når de arresteres for vagabondering og rapserier, og idømmes yderligere straffe for at være hjemløse og arbejdsløse. Menneskeligt affald, der overlever på den kapitalistiske storindustri affald, mens direktørerne og deres fruer indsender småbeløb til hvalernes og sælungernes overlevelse.

For disse forarmede hjemløse pjalteproletarer findes simpelthen slet ikke i det moderne kapitalistiske samfund. For kort tid siden erklærede en af reaktionens bannerførere, Erhard Jakobsen, at »der ikke findes fattige i Danmark«. At der ikke er nogen, der sulter eller fryser. De hjemløse er endnu mere usynlige, de har ikke engang en identitet som arbejdsløse, de eksisterer slet ikke. Ikke officielt i hvert tilfælde. »Verdens bedste bistandssystem« klarer frisag endnu engang.

For vi lever ikke længere i middelalderen. Dødsstraf eller lemlæstelse for tyveri af et stykke brød er forlængst afskaffet, og de forhutlede hjemløse er blevet til unge, der vælger en alternativ livsstil i en villet protest mod samfundet.

Vi lever derimod i imperialismens tidsalder, hvor de

kapitalistiske onder og kræftsår reproduceres år efter år, fra den ene krise til den næste, og ikke blot i de tilbagestående koloniale, halvkoloniale og afhængige lande, men i samtlige kapitalistiske lande uden undtagelse.

Ingen nok så raffineret borgerlig propaganda kan formå at skjule, at tiggerhærene og det stadig større antal hjemløse udspringer direkte af det rådende kapitalistiske system selv; af den reaktionære krisepolitik, der sikrer de rige formidable profitter og et snyltende luksusliv uden grænser, mens røven af fjerde division tilkendes pladserne i parker, på bænke og landeveje - i guds fri natur - indtil de fordrives med magt.

juni 1986

TITO-MYTENS SAMMENBRUD

Fra slutningen af 1940'erne er det titoistiske Jugoslavien i den vestlige propaganda blevet fremstillet som et eksempel på en »anden vej til socialismen«, en »human og menneskelig socialisme«. Angiveligt som alternativ til marxismen-leninismen eller »stalinistisk socialisme«, borgerskabets betegnelse for den ægte socialisme, som den eksisterede i Lenins og Stalins Sovjetunionen og som den findes i det socialistiske Albanien i dag.

Titoisterne selv og den imperialistiske propaganda skabte myten om den uafhængige jugoslaviske »socialisme« og om Tito som dens skaber. Også i Danmark er den »jugoslaviske model« blevet propaganderet vidt og bredt, ikke mindst af folkesocialister og venstresocialister, af venstresocialdemo-krater og andre, der gik til angreb på marxismen-leninismen som teori og praksis for at så forvirring i arbejderklassen og splitte den revolutionære bevægelse.

»Selvforvaltning« og »alliancefrihed« var kodeordene for det samfundssystem, som blev opbygget i Jugoslavien. I

dag er det ikke længere muligt at redde myten om den »jugoslaviske model« og titoismen selv fra sammenbrud. Den kaotiske jugoslaviske virkelighed kan ikke længere holdes skjult, og ved gennemførelsen af Jugoslayiens Kommunisters Forbunds 13. kongres i denne tid står det klart, at situationen i dette land og for den titoistiske politik er katastrofal, at Jugoslavien befinder sig i en dybtgående og akut krise på alle felter, der næppe overgås af noget andet land i Europa.

På trods af, at millioner af jugoslaviske arbejdere er blevet eksporteret som arbejdskraft til de vesteuropæiske kapitalistiske lande, er arbejdsløsheden kolossalt høj. I den albanske Kosova-provins, en af de mindst udviklede regioner i Jugoslavien, er den på omkring 30 procent. Inflationen er den højeste i Europa med 60 procent sidste år. Udlandsgælden er oppe på over 20 mia. dollars, og har bundet landet på hænder og fødder. Arbejderklassens og de øvrige arbejdende massers levevilkår er faldet drastisk, der eksisterer stor mangel på vigtige forbrugsvarer osv. Og alle de forskellige økonomiske genopretningsplaner, den titoistiske ledelse har barslet med, er slået fuldstændig fejl. Det højt opreklamerede »selvforvaltningssystem« har spillet bankerot, økonomisk og politisk.

Hvad angår Jugoslaviens rolle som bannerfører for de såkaldt alliancefri lande, er også denne myte blegnet. For den jugoslaviske virkelighed i sig selv viser, at landet aldrig har været eller er alliancefrit, at det ikke har forsvaret eller forsvarer en kurs for politisk og økonomisk selvstændighed og suverænitet. Dets kritik af supermagterne er og har været en handelsvare, der skulle sikre det kreditter til begge sider. Titos politik gjorde Jugoslavien til en brik i supermagtsspillet om verdensherredømme, i neokolonialismens spil. Mens den såkaldte alliancefri politik fejrede triumfer i de borgerlige medier, trængte den internationale kapital og supermagtskreditterne stadig mere omfattende ind i den jugoslaviske økonomi, indtil den var bundet på hænder og fødder, indtil landet selv blev en arena for supermagtsspillet.

Dertil kommer, at det titoistiske system på trods af dets opreklamering som løsningen på det nationale spørgsmål, ikke har løst dette og ikke har sikret de forskellige nationaliteters ligeberettigelse. Jugoslavien af i dag som af i går er kendetegnet ved rivaliseringen mellem forskellige nationaliteters herskende klikker og klaner, af den dominerende serbiske chauvinisme, af undertrykkelsen af nogle nationaliteter, som f.eks. den albanske befolkning i Kosova, som ikke har fået indrømmet de samme rettigheder som de øvrige nationaliteter i Jugoslavien.

Alle disse problemer er ved at eksplodere i ansigtet på Jugoslaviens Kommunisters Forbund. Den igangværende partikongres vil imidlertid ikke bringe nogen løsninger, ligesom de tidligere heller ikke har gjort det. For alle disse problemer er et resultat af kapitalismens krise, et udtryk for den, de er en understregning af, at den »jugoslaviske model« ikke har noget som helst med socialisme at gøre, andet end navnet. Den er en renlivet kapitalistisk teori og praksis, hvori der indgår alskens borgerlige, revisionistiske og anarkistiske elementer, men som er kemisk rensset for ægte socialisme og marxisme-leninisme.

Op til kongressens åbning kunne de danske medier berette om nationale problemer i Kosova-provinsen. Men i Danmarks Radio og andre steder har man ikke hørt ét ord om den nationale undertrykkelse af den albanske befolkning dér, det økonomisk mest tilbagestående område af Jugoslavien. Begivenhederne i april 1981 er tilsyneladende glemt. Dengang sattes Kosova-provinsen i undtagelsestilstand efter studenter- og arbejderdemonstrationer, der rejste kravet om, at Kosova-provinsen skulle have status som republik indenfor den jugoslaviske føderations rammer, altså samme stilling som de øvrige nationaliteter. Dengang blev talrige demonstranter dræbt, og tusinder blev fængslet. I stedet har man opfundet et nyt nationalt problem: den påståede undertrykkelse fra den albanske befolknings side af de serbiske minoriteter i Kosova. Den jugoslaviske presse har op til

kongressen larmet op om dette, og der er blevet organiseret forskellige protester og demonstrationer, senest op til partikongressens åbning.

Dette er en illustration af, at Jugoslaviens Kommunisters Forbund ikke engang forsøger at finde løsninger på nogle af de virkelige problemer, men i stedet opfinder nogle, der ikke eksisterer, for derigennem at aflede opmærksomheden fra det stadige dybere kaos, som har grebet samfundet. Syndebuk-systemet er taget i anvendelse - og syndebukken er den albanske befolkning i Kosova og det socialistiske Albanien, der tilmed pådattes ansvaret for det titoistiske kaos. I Kosova fortsætter arrestationerne, domfældelserne og terroren mod den albanske befolkning ufortøvet.

Mens den borgerlige presse tier herom, bevæger Jugoslavien sig stadig dybere ud i sort kaos - det titoistiske Jugoslavien har altid været og bliver i stadig højere grad en destabiliserende faktor på Balkan, et udgangspunkt for konflikter, der kan udnyttes af imperialistmagterne på folkenes bekostning.

Myten om den »jugoslaviske model« er død. Dens tilhængere forsøger at vaske deres hænder.

juni 1986

VENSTRESOCIALISMENS GRAVSKRIFTER

De to VS-folketingsmedlemmers, Anne Grethe Holmsgaards og Jørgen Lengers, flugt til Socialistisk Folkeparti har fremkaldt talrige gravskrifter over det forladte parti. Den borgerlige, socialdemokratiske og revisionistiske presse har åbnet for sluserne, og hverken eks-VSerne eller indtilvidere-VSere som Preben Wilhjelm og Steen Folke har holdt sig tilbage med at fælde partiets dødsdom og ved samme lejlighed at skrive nekrologen.

Højest af alle råber fhv. folketingsmand og fhv. medlem af VS, Klaus Birkholm, i tidernes morgen medlem af én af de utallige såkaldte leninistiske fraktioner i partiet. Til LO-avisen Aktuelt erklærer han, at »slaget om en mere handlingspræget realpolitik i VS er tabt, og at VS som parti nu ligger på linje med andre småpartier...«

Allerede dagen efter Holmsgaards og Lengers længe ventede forkyndelse af bruddet med VS kunne samme Birkholm i en kommentar i Politiken under overskriften *Realiteternes verden gav VS dødsstødet* skrive sin version af borgerskabets gravskrift over Venstresocialisterne.

Ifølge Berlingske Tidende, Aktuelt, Gert Petersen, Preben Wilhjelm og alle de øvrige skal årsagen til venstresocialisternes krise søges i *leninismen*. Med Klaus Birkholms ord - der nu er en troværdig person og både »rød realist« og NATO-tilhænger - skal forklaringen på VS' »marginalisering ud på sidelinien (søges) mere end ti år tilbage i Danmarkshistorien. Da *leninismens revolutionsopfattelse* og *arbejderismens kultur* hen i 1970'erne begyndte at brede sig i VS og omegn, var det allerede partiets *mene tekel*. Det var en udemokratisk, uforsonlig, aktivitetskrævende kultur, der nu vandt overtaget. Alle ikke-leninister blev gradvist berøvet modet, selvbevidstheden og lysten til at deltage. Det var en kultur, der spredte frustration i stedet for inspiration. Den havde langt mere tilfælles med Tvind-skolernes tvangskolektivismen end med det oprindelige ungdoms- og studenteroprørs »drøm om et sted«.

Det er en banalitet, at anti-stalinister uundgåeligt også må være anti-leninister. Forkastelsen af revolutionens og socialismens erfaringer i dette århundrede lå til grund for dannelsen af både SF og VS i 1967, der solgtes som »opgøret med den dogmatiske marxisme, med stalinismen«. Forsøget på at skille Lenin og Stalin ad, som VS for et syns skyld - eller rettere sagt: for at bedrage arbejderklassen - opretholdt i en årrække, viste sig simpelthen at være forløberen for opgøret med leninismen, med marxismen som

sådan. Da det er svært at skælde de tilbageblevne VSere ud for at være stalinister, forsøger denne flok overløbere, sekunderet af hele den borgerlige presse uden undtagelse, at stemple dem som leninister og dermed angive hele det samme negative indhold, som man normalt har forbeholdt stalinisme-etiketten.

Og så er det fup, svindel og humbug det alt sammen. Fra ende til anden. VS' reelle krise og opløsning har lige så lidt med leninismen (eller for den sags skyld med stalinismen) at gøre, som en grøn ost har med den gule måne.

Årsagerne til Venstresocialisternes akutte krise, der har ført til en medlemstilbagegang på to tredjedel indenfor de sidste år, til et medlemstal på under 1.000, (hvoraf hovedparten efter partiets egne oplysninger er passive), skal søges i venstresocialismen selv. I dens ideologi og politik, der i 36 bund og grund er fjendtlig overfor marxismen og leninismen. Når borgerlige politikere som Birkholm og Wilhjelm gentager og forstærker den borgerlige propagandas analyser og argumenter, og når de tilbageblevne VSere enten benægter, at VS er i krise, eller erklærer at ville »redde det i yderste øjeblik« - så skjuler de alle sandheden om venstresocialismen og dens reaktionære politiske rolle. I et øjeblik som dette, hvor undergangens klokke kimer for partiet, hverken kan eller vil nogen af parterne fortælle sandheden om VS' bankerot.

VS blev fra sin første dag positivt modtaget af borgerskabet, som i dets dannelse så en mulighed for at forhindre den radikaliserede ungdom og en del af de intellektuelle i årene omkring 1968 i at komme frem til en ægte revolutionær teori og praksis. Det var spørgsmålet om at forhindre indflydelsen fra marxismen-leninismen og den marxistisk-leninistiske bevægelse, der fra 1968 opbyggedes med det erklærede mål at sikre dannelsen af et revolutionært kommunistisk parti, som borgerskabet så som den afgørende fare.

Derfor fremmede det VS' »antidogmatisme«, dets »an-

ti- stalinisme« og bifaldt også, da det i halvfjerdsernes begyndelse erklærede, at det endnu ikke udgjorde, men kæmpede for at skabe et revolutionært parti, der skulle samle alle de revolutionære kræfter i Danmark. Derfor forlenede det VS med myten om at repræsentere '68-oprøret og '68-generationen, gav det patent på fantasi og fornyelse i dansk politik. For borgerskabet forstod fuldt ud, at det intet havde at frygte fra udformningen af venstresocialismen som en småborgerlig ideologi og politisk praksis, der befandt sig i åben kamp mod marxismen-leninismen. Partiets sociale basis af unge intellektuelle kunne også bruges i denne retning.

Og venstresocialismen udformede sig som politisk strømning og blev til en karikatur af de reklamebrøl, den blev lanceret under. Det lykkedes aldrig at skabe en fælles politisk platform, et fælles program for disse oprørshelte, der ville skabe arbejderklassens revolutionære parti. Den venstresocialistiske ideologi var og blev noget amorf, der omfattede alt fra anarkister og syndikalister til småborgerlige kulturradikalere, et konglomerat af sovjetrevisionister, titoister, maoister og trotskister af alle mulige afskygninger. Aldrig har noget parti i Danmark samlet så mange forskellige strømninger under samme hat, og aldrig har noget parti afgivet så mange folk til alle mulige andre strømninger. I årenes løb har der været titusinder af medlemmer af VS, og næsten ligeså mange har forladt det igen, fordi de aldrig under de mange faner og fraktioner fandt, hvad de søgte. VS ekspederede masser af folk videre til DKP, til SF, til Socialdemokratiet og de trotskistiske sekter. Der var også nogle, der fandt vej gennem forvirringens tåger til den marxistisk-leninistiske bevægelse og det marxistisk-leninistiske parti. Men det store flertal blev passive og desillusionerede.

Fraktionsstridigheder, spaltninger, skabelsen af overløbere af alle mulige kulører har gentaget sig år efter år. Fraktionen af »røde realister« overgang til SF er blot en gentagelse af et indgroet mønster, som ikke er tilfældigt. Selvom

VS skulle overleve den nuværende krise som folketingsparti er der intet, der vil forhindre dette i at ske igen.

Der er intet at undre sig over, når reformistiske politikere, der er blevet opflasket i VS, vender tilbage til moderskødet, til Gert Petersens SF. Overgangene fra socialdemokrater og folkesocialister til venstresocialister er glidende; der er i grunden ingen principielle forskelle.

Og heller ikke over, at det sker nu: Det finder sted som et led i forberedelsen af det S-SFske »arbejderflertal«, for at lamme al opposition mod de planlagte forræderier herfra. Og også for at markere, at bestræbelserne for skabelsen af et leninistisk parti som et revolutionært alternativ til de borgerlige arbejderpartier angiveligt har spillet fallit, for at benytte venstresocialismens fiasko til at miskreditere den revolutionære bevægelse.

Derfor al denne snak om leninisme i forbindelse med det tilbageværende VS. Og derfor også snakken om »småpartierne«, som ifølge den borgerlige propaganda skulle være et udtryk for den revolutionære bevægelses »sektarisme« og 38 »virkelighedsfjernhed«, for leninismens manglende evne til at forene de revolutionære kræfter osv. Af samme årsag skal venstresocialismen reddes, ikke som parti, men som ideologi. Derfor antastes dets virkelige grundlag eller historie fra begyndelsen heller ikke.

Men venstresocialisterne er og bliver et renegatparti, et antileninistisk parti. Venstresocialismens bankerot er et udtryk for den moderne revisionismes og trotskismens bankerot.

Den fortsatte opløsning af VS må ikke på nogen måde ses som et udtryk for den revolutionære bevægelses højredrejning. VS var og er en hindring for udviklingen af en stærk revolutionær bevægelse. Dets opløsning vil gøre vejen til opbygningen af et stærkt revolutionært alternativ til reformismen og revisionismen lettere.

juli 1986

DET INTERNATIONALE KØDMARKED

Under kapitalismen forvandles alt til varer, til genstande for køb og salg. Den menneskelige arbejdskraft er varen over alle varer - den der producerer merværdi til ejerne af produktionsmidlerne, til kapitalisterne. Men også hjerner kan købes - fra forskere til journalister og forfattere, der træder i den borgerlige propagandas tjeneste. Eller lejesoldater, lejemordere og brandstiftere. Det kapitalistiske system er leveringsdygtigt i det alt sammen. Alle menneskelige egenskaber, dets ære og værdighed, kan handles.

Den dybe fattigdom og fornedrelse hos de arbejdende masser i de kapitalistiske og revisionistiske lande, der bliver stadig mere omfattende, massearbejdsløsheden og elendigheden, skaber også grobund for afskyelige former for menneskehandel, der nærmer sig forhold under slaveri. Fra handel med fostre og spædbørn til den systematiske handel med arbejdskraft i form af fremmedarbejdere, hvad enten den er legal eller illegal, fra de underudviklede og afhængige lande til de imperialistiske metropoler.

Et særligt marked udgøres af det imperialistiske kødmarked - af handelen først og fremmest med kvinder, men også med drenge og purunge piger. Fra den systematiske ekspedition pr. postordre af koner fra revisionistiske lande som Polen eller tilbagestående asiatiske lande, organiseret af driftige formidlingsbureauer, til sexrejser til »syndens huler« på Mallorca og andre steder, som en del af de store rejsekoncerners udflugtsprogrammer. Enten inkluderet i billetten eller mod et lille ekstragebyr hos Spies eller Tjærborg og alle de andre.

Den borgerlige propaganda kaster et formildende og forsonende skær over alle disse uhyggelige fænomener, som sættes i system under kapitalismen. Den groteske udnyttelse af fattigdommen og elendigheden gøres spændende og na-

turlig. Prostitution og menneskehandel, ydmygelse og fornædrelse af børn, kvinder og mænd, er forretning i stor stil, og de fremgangsrige forretningsfolks fortjenester på disse felter er nok til at omgærde dem med en særlig glans. Og de borgerlige medier forstår at tjene både på gyngerne og karusellerne - som Ekstra Bladet, der både sælger på sit sexstof, på fordømmelser og afsløringer såvel som potenspral - og samtidig driver en alfonseriforretning i millionskala med sine salgsannoncer for dagens tåbud på kødmarkedet. Pornografi, prostitution og menneskehandel er en blomstrende forretning i et kriseplaget kapitalistisk Danmarks erhvervsliv. Så protesterne udebliver eller afskrives som religiøst bagstræb.

Den kapitalistiske hjernevask på dette område har været så omfattende, at der er skabt det indtryk, at hele den rådne og korrupte handel med køn er progressiv og frisindet. Og det har af den grund været vanskeligt for kvindebevægelsen i Danmark - det seksuelle frisinds foregangsland - at rejse en omfattende kamp imod den grove udnyttelse af kvinder i pornografi og prostitution.

Den kvalmende handel med kvinder pr. postordre fra fjerne lande, der tvunget af elendige vilkår må underkaste sig en mand i et fjernt land, der betaler for hendes underdanighed i alle forhold, og som kan skifte hende ud efter behag, kan endnu vække spagfærdige protester. Men salget af de samme egenskaber pr. styk og til akkordbetaling betragtes som en fuldstændig frivillig sag.

I virkeligheden er der ingen forskel på Danmark og de tilbagestående og afhængige lande på dette punkt: Det er de samme økonomiske og sociale årsager, der fremkalder den voksende prostitution og pornografi og handelen med køns- og husslaver. Bag de romantiserede billeder dukker det samme træk op - den økonomiske tvang, der får kvinder til at prostituere sig. Kapitalisme og prostitution hører sammen. Prostitution er naturligvis ikke kvindens ældste erhverv, men en foreteelse, som hænger sammen med klasse-

samfundenes opståen og udvikling, og som i imperialismens tidsalder er blevet udbygget og har antaget et omfang som aldrig nogen sinde før, som en global industri.

Til et marked hører aftagere. Prostitutionens og pornografiens iscenesættere er kapitalister, der i dag anbringer deres penge på dette indbringende område som på ethvert andet felt. Og dem, der sælger sig selv, er fortsat arbejderklassens kvinder og unge fra de fattigste og nederste samfundslag. Og for at sikre et stadig større afkast og stadig større ekspansion markedsføres pornografien og prostitutionen nu efter alle kunstens regler, for at skabe og udvide behovet for de særlige varer, som tilbydes der.

Arbejderklassen vender sig imod denne menneskelige ydmygelse og fornedrelse, som ikke bare rammer kvinderne, men også de mænd, som køber denne perverterede »kærlighed«. Også dette er et middel til bedøvelse, til opspaltning, til forevigelse af kapitalismen, som afhængighed af alkohol og narkotika er det.

Kampen mod pornografi og prostitution er en del af arbejderklassens kamp mod udbytning, undertrykkelse og fornedrelse, en del af kampen mod det umenneskelige kapitalistiske system, der gør alt til en kilde til profit.

juli 1986

GENERATIONSBILLEDER

I det feudale og tidlige kapitalistiske samfund spændte tidsfornemmelsen over større spænd end i dag. Salmerne talte om talløse generationer, der afløste hinanden, om slægter, der fulgte slægters led, i statisk rækkefølge. I dagens kapitalisme skifter den samme generation, om man skal tro borgerskabets propagandister, identitet indtil flere gange.

Den såkaldte '68-generation kaldtes engang »ungdomsoprørets generation«. Nu er den blevet »den forkælede gene-

ration«, forældrene til 1980ernes kriseungdom.

Selvmodsigelsen er kun tilsyneladende. Både ungdomsoprøret, den dertil indrettede generationskløft og den forkælede generation er den borgerlige indoktrinerings stempler til at tilsløre det kapitalistiske samfunds nyeste udviklingshistorie. Det er identiteter, der påklistres i den hensigt at afsvække klassekampen og grave dybe grøfter mellem de forskellige generationer af arbejdende. Nøjagtig som det er tilfældet med stempler som »Nå-generationen« og »ungdommens højredrejning« - løgnagtige myter, der skabes for at forhindre ungdommen i at rejse sig til kamp og oprør.

Under kapitalismen eksisterer der ingen forkælet generation. Arbejderungdommen og den arbejdende ungdom på landet har altid været genstand for kapitalistisk rovdrift og har ikke kunnet se dens behov for arbejde, uddannelse og boliger - eller for en tryk fremtid - sikret. Borgerskabets myter om '68-generationen - dvs. de, der fødtes under besættelsen og de store årgange i årene derefter - fortæller, at for denne generation »var *alt* muligt« - den kunne »vælge uddannelse og jobs, næsten som den havde lyst til«.

Sandheden var en anden: I slutningen af 1950erne og første halvdel af 1960erne var der en temmelig lang periode med højkonjunktur, der havde sine egne årsager, men som fik de borgerlige politikere, socialdemokraterne og revisionisterne til at fable om »velfærdssamfundet«, om »den krisefri kapitalisme«, om »afskaffelsen af arbejdsløsheden« - og selvfølgelig også om »ophævelsen af klassekampen«. De 42 bevægede sig som altid på overfladen af tingene. Arbejderklassens voksende forarmelse betød, at kvinderne massivt blev drevet ud på arbejdsmarkedet, fordi det var nødvendigt med to lønninger for at opretholde en familie. Titusinder af landbrug blev nedlagt og tvang store dele af landbougdommen ind i de arbejdssøgendes rækker i byerne. I denne situation skete der en vis udbygning af den offentlige sektor, af skoler, børneinstitutioner og sundhedsvæsen, af boligbyggeriet, men aldrig nok til bare nødtørftigt at dække

de eksisterende behov og altid styret og indrettet efter kapitalens profitkrav. Netop denne adskillelse mellem myterne om det kapitalistiske paradys og den brutale virkelighed - den forstærkede udbytning og nedslidning af arbejderklassen, de uopfyldte behov hos ungdommen, de imperialistiske krige som den amerikanske aggressionskrig i Vietnam og Indokina - gav nye impulser til forstærkelse af klassekampen på alle felter. Og den bedste del af arbejderungdommen og den progressive, studerende ungdom gik ind i disse kampe. Det fremstilles som udslag af forkælelse. I virkeligheden var det den sunde og nødvendige reaktion på det kapitalistiske systems forrådnelse, som også denne generation var et offer for. Den borgerlige morale er klar: oprør og revolution er de forkælede utopier.

De omfattende bevægelser, protester og massekampe, som udviklede sig fra slutningen af 1960'erne, lægges systematisk for had og miskrediteres i forsøget på at forhindre deres udvikling til endnu bredere, dybere og mere afklarede kampbevægelser, for at isolere generationerne i forhold til hinanden og lade den nuværende generation blive stående i et vakuum. Samtidig fortier den borgerlige propaganda sin egen rolle i ungdomsoprøret i slutningen af 1960'erne - at det var borgerskabet selv, der anvendte alle midler for at knuse ungdommens kamp og forhindre den i at forbinde sig med arbejderklassen og opstille revolutionen, oprettelsen af proletariats diktatur og opbygningen af socialismen, som målet for kampen.

Det var borgerskabet, der opfandt og gravede generationskløften, det introducerede rusgifte og narkotika, overskylningen med pornografi og imperialistisk musik, anstiftede en omfattende ideologisk forvirring, fra religiøs sektarisme til spredning af anarkisme, trotskisme og andre borgerlige og småborgerlige ideologier, der er fjendtlige overfor arbejderklassen og marxismen-leninismen. Alle disse blindgyder anvendes nu til at fortælle, at »utopierne slog fejl«, at »kampen må opgives« og at »den nye generation

må opgive oprørets vej«.

I selve sit indhold var 1968-generationens kamp en del af arbejderklassens og dens allieredes århundredlange kamptradition. Og en del af en kamp, der fortsætter i dag med deltagelse af alle generationer af arbejdende, indtil dens mål er nået. Den borgerlige staffage omkring den som hippien og drop-outen, de sekteriske overdrivelser, falder bort. Ligesom nogle medløbere til denne bevægelse, dele af borgerskabets ungdom, forlængst' er faldet fra.

Men klassekampens kendsgerninger viser, at det ikke vil lykkes borgerskabet at få hverken 1968-generationen eller den nuværende generation af unge til at købe dens rådne generationskløfter.

august 1986

FRÅDSEERNE

Det er ikke mange måneder siden, bossen for direktør- og godsejerregeringen slog sine egne rekorder i optimisme med flere længder, da han erklærede, at det gik »ufattelig godt« for Danmark. Beruset af et lille konjunkturopsving, oliepriseres styrtdyk og dollarkursens fald indskrev Schlüter sig i rækken af berømmelige danske helte, der nedstammer fra Jeppes møde med baronens seng.

Der ligger han og kan spørge sig selv, om han drømmer eller er vågen, før han ender på møddingen ved siden af andre livsnydere som den fhv. trafikminister, hvis lykke fik så brat en ende.

Samme dag, som Melchior måtte holde op med at klippe silkesnore og i stedet fik den, kom VCQM-regeringens officielle indrømmelse af, at dens såkaldte langsigtede økonomiske målsætning er brudt sammen. Ved sin tiltræden i 1982 opstillede den skabelse af ligevægt på betalingsbalancen i 1988 som sit primære mål, og derfor også som måle-

stokken for bedømmelsen af den på egne præmisser. 1988 er ikke længere blot et tal i horisonten, og efter opgørelsen af de værste tal nogensinde for betalingsbalancen i et enkelt kvartal - nemlig 10 milliarder kroner i andet kvartal i år - og med udsigt til et samlet underskud for 1986 på omkring 30 mia. kroner har regeringen måttet bide i det sure æble og indrømme, at det ikke går.

Og dermed er det endnu engang bevist, at økonomisk planlægning, målsætninger og styring er lige så uforenelige med det kapitalistiske system som spadsereture er med hav-overflader. Men sådanne indrømmelser, fremtvunget af den barske nødvendighed, skal ikke få nogen til at tro, at Schlüter og co. vil gå videre og indrømme, at dette rådne systems sygdomme ikke kan kureres med psykologi. Når det kommer til stykket, har de heller ingen interesse i at kurere noget som helst. Hele opmærksomheden koncentrerer sig om at sikre, at borgerskabet fester videre på de arbejdende massers regning. I denne forstand er det uretfærdigt at ofre Melchior, for han gjorde bare, hvad alle de andre også gør, med og uden bilag, fra børsbaroner, jorddrotter og bolighajer til regering og opposition.

Ligesom det går allerbedst, og lykken er uden ende, revner ballonen med et brag. Det er ikke gudernes nemesis over den syndige, det er den kapitalistiske økonomis lov-mæssigheder, der forvandler manganen en åben eller skjult borgerlig politisk spekulant til en ditto politisk fallent.

I et anfald af drukkent overmod har en anden af festdeltagerne, NOVO-direktør Henning Dyremose, der p.t. beklæder posten som arbejdsminister, begået en kronik i Politiken, hvor han forkynder, at »for første gang i mange år er vi nu i en situation, hvor det er rimeligt at diskutere fuld beskæftigelse som et opnåeligt mål«.

Forsigtigt sætter han dog ikke årstal på. I stedet giver han sig til at handle med procenter! De første 2-4 procent arbejdsløse, målt i forhold til de arbejdsløshedsforsikrede, er nemlig i virkeligheden beskæftigede. Deres arbejdsløshed er

»friktions-arbejdsløshed«, det vil sige arbejdsløshed i forbindelse med normale jobskift og unge, der træder ind på arbejdsmarkedet uden at kunne finde arbejde. Så de tæller ikke. Det gør heller ikke »struktur-arbejdsløsheden«. Den skulle være en følge af »den vækst og forandring, der hele tiden sker i økonomien«, og som fører til »ubalance på del-arbejdsmarkederne«, til »flaskehalsproblemer« og lignende. Dyremose påtager sig dog at reducere denne noget, og det samme med den »klassiske arbejdsløshed« eller »konjunktur-arbejdsløsheden«, hans tredje kategori af arbejdsløse, som vil kunne sikres beskæftigelse ved »forskellige former for omkostningsreduktioner og foranstaltninger, der kan forbedre virksomhedernes lønsomhed«.

Som følge af denne noget spirituøse omgang med procenter og begreber konkluderer Dyremose, at arbejdsløsheden i vore dage har ændret karakter, og at den fulde beskæftigelse indtræder »ved et højere ledighedsniveau end i 1960'erne«. Dette niveau er ifølge arbejdsministeren »vel omkring 4-5 procent målt i forhold til den samlede arbejdsstyrke« - eller en ledighed på 8-10 procent af de arbejdsløshedsforsikrede. Altså fuld beskæftigelse med et par hundrede tusinde arbejdsløse. Den officielle arbejdsløshed i OECD-landene ligger p.t. på mere end 30 millioner, og kapitalismen er således godt på vej til at have sikret arbejde til alle.

Festen er langt fra forbi. Schlüter og co. gør klar til at udskrive nye regninger på det borgerlige selskabs vegne til arbejderklassen og de øvrige arbejdende.

15. august 1986

IMPERIALISTISK ÅBENHED

De vestlige kapitalistiske lande roser sig af at være åbne samfund. De er tilhængere af de kapitalistiske friheder som

fri bevægelighed af kapital og arbejdskraft, frihandel osv. For ikke at tale om de menneskelige frihedsrettigheder, som propagandaen gør et stort nummer ud af.

I teorien skulle disse friheder og rettigheder være ens for alle. I praksis er det kapitalejernes friheder og de brede massers ulykke. For en stor del af jordens befolkning gælder disse rettigheder i de såkaldt åbne samfund slet ikke, hverken formelt eller reelt. For kapitalen overholder kun sine egne principper og fine teorier i det omfang, den kan tjene på det.

I ord er USA og det Forenede Europa tilhængere af frihandel. I praksis fører begge supermagter, EF, Japan, alle de kapitalistiske hovedlande og -grupperinger, en protektionistisk politik. Toldmure og andre beskyttelsesforanstaltninger bygges op - vendt ikke alene imod de afhængige og neokoloniale lande, men også imod rivalerne.

»Fri bevægelighed« betyder først og fremmest arbejdskraftens vandring over grænserne, tvangsemigration i masseskala. Både USA, EF og det socialimperialistiske Sovjetunionen er og har været storimportører af arbejdskraft, af udbytningsobjekter til de dårligst betalte og mest beskidte jobs. I Vesteuropa alene er der millioner af fremmedarbejdere, der spinder guld til kapitalisterne, tvunget til udvandring på grund af håbløs elendighed og kvælende arbejdsløshed i deres hjemlande.

De imperialistiske lande beskytter angiveligt menneskerettighederne. Et udslag heraf er modtagelse af flygtninge fra alverdens hjørner. Sådan hedder det sig i hvert tilfælde. Nu oplever vi en situation, hvor alle de vestlige kapitalistiske lande slås indbyrdes om at afvise asylansøgere og lukke grænserne med pigtråd og opsamlingslejre. I Vesttyskland presses der tilmed på for at gennemføre en forfatningsændring, der skulle gøre det vanskeligere at få politisk asyl dér.

Alle de kapitalistiske lande har en såkaldt flygtningepolitik, som har til hensigt at regulere tilstrømningen af de millioner af mennesker, der er på flugt af den ene eller den

anden årsag.

De »åbne« vestlige samfund er fanget af deres egen propaganda. Det var hensigten med bestemmelserne i den vesttyske grundlov, at den skulle åbne grænserne for flygtninge 'fra Østtyskland og de øvrige tidligere socialistiske lande. De såkaldte vietnamesiske bådflygtninge - fortrinsvis folk, som samarbejdede med den amerikanske besættelsesmagt, og som ikke blev taget med ud af landet ved det amerikanske militære sammenbrud - er blevet fremvist som bevis på USAs og de vestlige imperialistiske landes humanitet. Udover deres propagandaværdi bidrager de med stadig nye forsyninger af billig arbejdskraft.

Den nuværende kapitalistiske krise vender op og ned på mangt og meget. Der er ikke længere brug for samme massive import af arbejdskraft som i 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne. Den er forlængst blevet reduceret ved forskellige foranstaltninger; der er tilmed nogle steder taget skridt til at ekspedere fremmedarbejderne ud igen.

Men tilstrømningen mod metropolerne fortsætter med stadig større mængder af flygtninge og legal og illegal arbejdskraft. De mange flygtninge og fremmedarbejdere udgør et problem for de ansvarlige politikere, der udarbejder en stadig mere »nuanceret« politik med spidsfindige definitioner af forskellige kategorier af folk, der søger ophold og arbejde i de udviklede kapitalistiske lande. Rigtig »politisk flygtning« er stort set kun forskellige kontrarevolutionære elementer, de imperialistiske stater kan tage under deres vinger. Folk, der forlader deres hjemlande på grund af krige, ødelæggelser, sult og hungersnød er ikke rigtige flygtninge, men »bekvemmelighedsflygtninge« af forskellige grader. Og bør principielt sendes tilbage igen.

Den imperialistiske åbenhed har sine meget faste grænser, mens dens kynisme ingen kender overhovedet.

Den kæmpemæssige immigration skyldes imperialismen selv. De økonomiske flygtninge er det direkte resultat af den tilbagestående, som hovedparten af verdens lande

holdes i. Flygtninge fra krige og konflikter er ofre for den imperialistiske politik, for supermagternes rivalisering, for aggressionen mod verdens folk. Ingen af dem, der beklager sig over, at der er for mange flygtninge fra Iran, Irak, Libanon osv. forklarer, at de er det direkte resultat af supermagternes indblanding og krigsanstiftelse i denne region, af deres politik for krig, terror og aggression. Samtlige kategorier af indvandrere og asylansøgere er ofre for imperialismens politik.

De verbale spidsfindigheder og forskellige manøvrer, som alle de kapitalistiske politikere er impliceret i, skal kun dække den nøgne kynisme: At imperialismen ikke finder den ringeste anvendelse for sine ofre. Ikke engang som underbetalt arbejdskraft.

Uanset om de kommer med båd eller fly, kan de sejle deres egen sø. Åbent og humant - naturligvis.

august 1986

EN BEVIDST OG PLANLAGT POLITI- PROVOKATION

Der er lagt op til endnu et livtag mellem BZerne i København og overborgmester Egon Weidekamp i spidsen for bystyret og politi omkring den besatte ejendom i Ryesgade 58. De langvarige forhandlinger mellem BZerne, støttet af en gruppe velmenende borgere, der har opkastet sig som mæglergruppe, og det socialdemokratiske boligselskab Ungbo, der administrerer bygningen, er brudt sammen. Ungbo har meddelt, at man vil indgive politianmeldelse. Og den fysiske konfrontation - det vil sige politiets angreb på det tomme hus, som de unge aktivister har taget i brug til det, det er beregnet til, nemlig som bolig for folk, der ikke har taget over hovedet - kan begynde.

Det københavnske politi er velforberedt. Det har allere-

de flere årtiers kamperfaringer i overfald på boligaktivister, pædagoger og andre, som kæmper for bedre forhold for indbyggerne i de forskellige bydele i landets eneste millionby, hvor der hersker en fattigdom og forarmelse, der er mere udbredt, mere åben og synlig end noget andet sted i Danmark. Faktisk har det københavnske politi igennem måneder ført sin egen politiske kampagne for at forberede dette overfald ved at forsøge at fremstille BZerne som lovløse terrorister, som sætter skræk i kvarterets almindelige mennesker. For at forstærke dette indtryk holdt det op med at afpatruljere Ryesgade. Det var for farligt for politifolkenes sikkerhed, erklærede man.

Det er langt fra første gang, politiet i sin politiske og psykologiske krigsførelse forsøger at sammenblande politiske aktivister med almindelige kriminelle. Ikke for at løse dets tildelte opgaver i kampen mod forbrydelser, f.eks. imod narkokriminalitetens hærgen, men for bedre at kunne opfylde sin vigtigste opgave: som bevarer, vagthund for den kapitalistiske ejendom, som slagstyrke mod strejkende arbejdere og aktionerende ungdom, der melder fra overfor kapitalismens påtvungne velsignelser. Dette var eksempelvis tilfældet med Fristaden Christiania, hvor politiet omhyggeligt sørgede for at dirigere en stor del af narkotikahandelen hen - for at undergrave de politiske bestræbelser, der fra starten lå i dette eksperiment, for overfor offentligheden at miskreditere det ved at kaste et kriminelt skær over det, og for at give sig selv påskud for razziaer og terror - ikke mod virkelige gangstere, men imod de almindelige beboere dér.

Den manglende afpatruljering af Ryesgade-kvarteret fra politiets side har samme formål: at få kriminaliteten sat i vejret, få den til at eksplodere og tillægge BZerne skylden herfor, sådan at grunden kan forberedes for at befri bydelen for den »kræftbyld«, som politiledelsen så smagfuldt har kaldt BZerne. Planerne for selve aktionen mod BZernes hus i Ryesgade har længe været trukket op med en omhu, der ikke lader en krigsoperation noget efter. Ved tidligere aktio-

ner er der blevet affyret skarpe skud mod boligaktivisterne. Der er næppe tvivl om, at også brugen af skydevåben indgår i planerne. Kun et tilfælde forhindrede en betjent i at blive morder ved den lejlighed. Nu kan han få chancen igen.

Man kan stille spørgsmålet: Er det politikerne med Weidekamp i spidsen, eller er det politiet, der lægger linjen overfor BZerne? Det er en kendsgerning, at det er op til Weidekamp og co. at løse spørgsmålet om det konkrete hus. Og at det endnu kan løses. Men kendsgerningerne viser også, at Weidekamp ikke er interesseret heri. At han overlader det til politiet. Hvem lægger linjen? Og står Weidekamp og Socialdemokratiet i København alene med denne holdning, eller har de søgt dækning højere oppe? F.eks. hos Ninn Hansen og justitsministeriet? Under alle omstændigheder er der tale om en koordineret indsats mellem reaktionære politikere og reaktionært politi.

Borgerskabets og dets politikeres holdning overfor den kæmpende ungdom, boligaktivisterne indbefattet, spænder fra repressiv tolerance til massiv undertrykkelse. Undertiden mest det ene, undertiden mest det andet. Slumstormerbevægelsen i begyndelsen af 1970'erne, BZ-bevægelsens forløber, gennemførte talrige aktioner og konfrontationer med snesevis af arrestationer og fængslinger, før der blev vedtaget en lov, der tillod beboelse af kondemnerede ejendomme. Loven havde aldrig nogen mening. For samtidig blev alle kondemnerede ejendomme ødelagt og gjort ubrugelige som menneskeboliger.

I takt med den tilspidsede kapitalistiske krise er den repressive tolerance, forhandlingsløsningerne og de politiske indrømmelser blevet stadig mindre fremtrædende. Undertrykkelsen, polititerror, klapjagten på aktivisterne er det dominerende.

Tilsyneladende har man nu bedømt tidspunktet som inde til at tage en konfrontation med BZerne. At de rigtige betingelser er skabt. Herunder at den langvarige psykologiske krigsførelse mod dem har virket. At nogle forkerte ele-

menter i deres taktik, som også eksisterer under indflydelse af anarkisme og spontanitet, har bevirket en isolation af BZerne. Og først og fremmest som et led i den internationalt koordinerede anti-terror-kampagne, som den nuværende regering og dens justitsminister har iværksat som en offensiv mod de progressive kræfter, som et led i den almindelige kapitalistiske kriseoffensiv.

Er dette deres beregninger, vil de vise sig at slå fejl. Det fattige København, folkets København, vil bakke op bag BZerne og støtte dem i deres kamp mod dette angreb. Vel vidende, at der er tale om en bevidst og planlagt politipro-vokation.

september 1986

DET ER I NØDEN, MAN SKAL KENDE SI- NE FJENDER

I nøden skal man kende sine venner, siger ordsproget. For en kæmpende politisk bevægelse er det afgørende nødvendigt at vide, hvem der er dens virkelige venner - og i lige så høj grad hvem der er dens fjender. Ikke bare de åbne fjender, men også de skjulte, der ofte bærer en venskabsmaske.

Ungdommen ombølges til stadighed af borgerskabets parfumeduftende sympati. Ingen reaktionær politiker uanset observans, intet formiddagsblad med respekt for penge og pengenes magt, intet af alle borgerskabets kontrollerede medier og institutioner støtter ikke ungdommen. I ord, i hvert tilfælde. Så længe de unge klager, tåler og lider, snakker og demonstrerer, er det fint.

I samme øjeblik, de begynder at kæmpe, og kæmpe for alvor, får piben en anden lyd. Så er den kæmpende ungdom samfundets fjende nr. 1. I kampsituationerne falder masken, de erklærede fjender går grassat i deres raseri, og de falske venner afslører deres beskidte inderste. I den henseende er

de kommentarer til politi- og politikerprovokationerne mod BZerne i Ryesgadekvarteret, der fylder de kontrollerede borgerlige medier, gode at få forstand af.

Vi skal ikke her komme ind på den utilslørede reaktion, som uhæmmet lyver og bedrager befolkningen om de virkelige forhold. F.eks. om den kendsgerning, at politiet har besat Rigshospitalet mod personalets og patienternes protester for at opslå et hovedkvarter mod BZerne dér. Det er konsekvent blevet fortiet. I stedet har man forsøgt sig med en løgnehistorie om, at BZerne er gået til angreb på fødegangen! Så har man tilmed skaffet sig en slags alibi for politiets besættelse af hospitalet.

Der er heller ingen grund til at kommentere den konservative Annelise Godfredsens krav om strengere straffe til politiske aktivister af enhver art, Erhard Jakobsens krav om elitelønninger til politiets kamptropper, eller lederne fra borgerskabets penneførere i smudsblade som Jyllands-Posten, Berlingske Tidende, BT m.fl. I sådanne situationer ses det, at disse ikke bare kører afsted for pengenes skyld, for den daglige sensations skyld, men at de først og fremmest er politiske og ideologiske våben i borgerskabets hænder. F.eks. skriver BT på lederplads: »En relativt lille gruppe fanatikere holder i disse timer et helt københavnsk kvarter i belejringstilstand. Og mens sagesløse beboere er blevet gidsler i en af de uhyggeligste volds-demonstrationer, der længe har udspillet sig i Danmark, ser samfundet magtesløst til...

Det er en fuldstændig uacceptabel situation. Der er intet formildende ved den. Der er intet, der kan forsvare BZernes handlinger længere. Hvor der engang var en vis sympati for BZerne, er den i dag helt, helt væk. Med gidseltagningen har de mistet deres sidste venner...«

Der er tale om klassepolitik, om en systematisk hetz mod den kæmpende ungdom, hvor ingen løgn er for grov eller for absurd. Borgerskabets problem er det modsatte: at der har vist sig at være en stærk opslutning om den kæm-

pende ungdom, ikke bare i Ryesgadekvarteret, men generelt. Det er den eneste grund til, at bevægelsen ikke for længst er knust.

Mere interessant end hvad borgerskabets åbne lakajer hyler op om, er det at se på, hvordan den aktionerende ungdoms falske Venner og skjulte fjender tér sig i de afgørende situationer.

Ekstra Bladet, BTs tvillingbroder (og landets største alfons), indledte allerede mandag sin kampagne mod »nyterroristerne«, dvs. BZerne og den kæmpende ungdom, med et usædvanlig svinsk overfald på lederplads. Dagen efter fulgtes det op under overskriften: *BZat af terror* med følgende svada: »Hvem er det »samfund«, de fører krig imod? Det er befolkningen i området, deres egne naboer. Og hvem begår overgreb? Det gør de selv ved talrige udfald mod de politifolk, som er beordret til at holde øje med kvarteret og beskytte beboere, som vil til og fra deres bolig.

De oprindelige 56 husbesættere fra Ryesgade 58 er blevet til en brutal hær af ca. 300 terrorister. Når de gør udfald mod politiet og endog Rigshospitalet med brandbomber, brosten, nødraketter og møtrikker, affyret med slangebøsse, giver de afkald på den sidste folkelige stump sympati for den del af dem, der reelt måtte være boligløse unge.«

Der er ingen forskel på det liberale Ekstra Bladet og det reaktionære BT. Overhoved ingen. Kun at Ekstra Bladet med sit hykleri og poseren som ven af arbejderne og ungdommen er en smule farligere end tvillingen.

Det socialdemokratiske Aktuelt står nøjagtig samme sted. Efter de obligatoriske beklagelser over situationen hedder det i deres leder *Bag masker*: »Det er vild- og voldførte unge, der har løftet en ejendomsbesættelse op i et hysterisk niveau, hvor det ikke længere har nogen mening.

Løbesedlerne taler i professionelt og gammeltkendt venstreorienteret sprog om NATO, Pershing-raketter og multinationale selskaber. Skrivebordsideologer bag de unge har fået sig en hær af kød og blod. Hvis blot én betjent, en af de

unge eller en af de sagesløse beboere i området får spoleret resten af sin tilværelse på disse teoretikers alter, hviler der et centnertungt ansvar på de mennesker, der åndeligt talt bærer masker.«

Sagt af det parti, der gennem sit ejendomsselskab har beordret politiets rydning af Ryesgade 58!

Og den revisionistiske venstrefløj, som f.eks. DKPs Land og Folk, tøver heller ikke med at komme reaktionen til undsætning og tilsvine de unges kamp. I deres leder hedder det: »Det undskylder på ingen måde, at BZerne i Ryesgade nu søger konfrontationen, ved at barrikadere området omkring ejendommen, og bruge både farlige og mindre farlige skyts, så almindelige beboere i området bliver utrygge. Såvel som vi ikke kan undskylde voldsforbrydere, selvom de er et produkt af samfundet.«

Fra den ene ende af det såkaldte politiske spektrum til den anden går der en sort tråd: Den kæmpende ungdom er forbryderisk, er terrorister. Så længe de ikke handler og ikke forsvare sig, så længe de ikke gør noget ved sagen, vil de nyde borgerskabets udelte sympati. Når de gør noget ved det, tvunget ind i en af politikere og politi bevidst planlagt konfrontation, der bærer politiprovokationens præg, har de mistet den sidste rest af denne sympati! Det er borgerskabets klagehyl over, at BZerne tillader sig at kæmpe, og at deres modstand har vist sig at være så militant og slagkraftig; at de er parate til at sætte livet ind i denne kamp.

En af borgerskabets modeskrivekulier og kulturradikale levn, TV-anmelderen Carsten Jensen (vor tids Georg Brandes, forfatter til det episke mesterværk *Linda fra Læsø*) har via skærmen fået følgende ud af situationen, hvilket står at læse på Politikens bagside: »Der er ofret, en lille håndfuld BZere, drevet til desperationens rand. Der er politiet, som slet ikke kan li' opgaven, men nu har de jo fået udleveret mordvåbnene. Der er direktøren for Ungbo, som har anmodet politiet om at rykke ud. Han er nydelig og socialdemokratisk og et omvandrende billede på de gode viljers fallit.«

På avisens forside blar der samtidig overskriften: *BZere angreb fødeafdeling.*

De gode viljer findes naturligvis ikke i borgerskabet og dets partier. Det er lutter ond vilje. Eller som den tidligere socialdemokratiske justitsminister Ole Espersen, en af de hyklende gode viljers mænd siger det: »BZerne har fået chancer nok«. Kold og klar borgerlig-socialdemokratisk logik, som har været praktiseret gennem alle årene: Arbejderne har fået chancer nok. Derfor smadrer vi deres strejker og blokader med magt og beskylder dem for at være terrorister og gangstere. Pædagoger og børn på Byggeren fik chancer nok, derfor sendte vi politi og bulldozere ind, og jævnedes det hele med jorden. BZerne har fået chancer nok, og kan de ikke lide det, kan de komme til at dø af det. Politikerne mener, at befolkningen har fået chancer nok og føler sig stærkt utilfredse og provokerede af den!

I dagbladet Information har Tage Hind, som faktisk er en mand af god vilje, et *Åbent brev til sit barnebarn*, som er med i Ryesgade. Her hedder det efter talrige sympatierklæringer: »Men: jeg tager klart afstand fra, hvad du og dine BZ-kammerater gør nu. Hvorfor? Fordi I har retten på jeres side, og den mister I ved at optræde, som om her var krig i landet og som om Danmark var Chile. Fordi I handler uden forbindelse med den faktiske virkelighed på det plan, hvor der kan tales om strategi. I tvinger mange, der giver jer ret, til at tage afstand fra jer, når I optræder som partisaner i en borgerkrig, klædt ud som bankrøvere.«

Det er den gode Tage Hind og mange andre velmenende sjæle på den såkaldte venstrefløj, der tænker og snakker »uden forbindelse med den faktiske virkelighed på det plan, hvor der kan tales om strategi.« Den offensive taktik, BZerne har valgt for at undgå at lade sig fange som rotter i en fælde af den tiltænkte og planlagte politiprovokation, (og som er kommet bag på bagmændene i politiledelse, justitsministerium og overborgmesterens kontor), er i nøje overensstemmelse med dagens kampbetingelser. Beskyttelse

mod registrering og identifikation osv. er helt nødvendige modtræk mod politimagts kampmidler. BZerne har taget et skridt frem i forhold til før i taktisk og aktionsmæssig henseende, men på samme linje, som de selv og også tidligere tiders boligaktivister og slumstormere har fulgt.

Men det er fortsat en forsvarskamp imod overmagten, mod de virkelige terrorister og bagmænd, som sender i tusindvis af veltrænede kamptropper med det mest moderne 56 tekniske udstyr til bekæmpelse af civilbefolkningen ud i gaderne for at banke de unge på plads og berøve dem deres velfortjente hus. Hvad vil Tage Hind have, de skal gøre? Folde hænderne og synge halleluja, mens de lader sig bære ud?!

Tage Hind begår en stor fejl, når han ligesom borgerskabet sammenblander revolutionære aktioner med terrorisme. Hele borgerskabets internationale anti-terror-kampagne, der nu anvendes mod BZerne og de kæmpende unge i København, har til hensigt at miskreditere arbejderens og ungdommens protester og aktioner, at tilsværte og lamme de revolutionære kræfter og bane vejen for reaktionens og fascismens fremtrængen.

Og det er utilladeligt for en, der kalder sig progressiv eller revolutionær at sammenblande disse ting. Virkelige revolutionære aktioner som den i Ryesgade er nødvendige, positive og rigtige. De tjener til at skole og uddanne ungdommen til kamp. De afslører borgerskabets hykleri, de virkelige fjender og de falske venner, og lærer de kæmpende, hvem de kan stole på, hvem der er deres virkelige venner i kamp.

De har intet med terror at gøre, med de modbydelige terroraktioner, som forskellige efterretningstjenester organiserer i anarkistiske og trotskistiske gruppers navn. For ikke at tale om den statsterrorisme, som supermagterne og de øvrige reaktionære imperialistiske stater organiserer. Eller med den faktiske terror og vold, som holder personale og patienter på Rigshospitalet eller beboerne i kvarteret om-

kring Ryesgade som gidsler - begået af politi og reaktionære politikere i samdrægtighed, med lede og hykleriske besværgelser om, at de forsvarer demokratiet og fører kamp mod terrorister.

Situationen omkring Ryesgade viser også, at den revisionistiske venstrefløj, Socialdemokratiets samarbejdspartnere, har spillet fallit. Den revolutionære venstrefløj udvikler sig ikke gennem dem, men uden dem og i kamp mod dem. Og i den virkelige klassekamp og aktionernes hede.

september 1986

NYE SCENER I WEIDEKAMPS MAKABRE FARCE

Den reaktionære front mod ungdommen med Weidekamp og co. i spidsen for politi og voldsapparat (og med såvel den borgerlige regering som det kommende »arbejderflertal« af S og SF i ryggen) har i årevis opført et langtrukket drama omkring ungdommens bolignød i almindelighed og BZernes hus i Ryesgade i særdeleshed. Under slaget om Ryesgade, som fremprovokeredes af reaktionære politikere og politi som en bevidst og planlagt konfrontation, havde de i sinde at forvandle det til en tragedie for åbent tæppe - et blodbad mod den boligløse og 'kæmpende ungdom.

Det var kun de unges kloge undvigen, der greb borger-skabet med bukserne nede og hensatte det både i chock og hysterisk raseri, som forpurrede disse planer.

På Københavns Rådhus udspillede så torsdag aften et nyt kapitel i den parlamentariske iscenesættelse af kriseangrebene mod ungdommen. Uden at det behøvedes at annonceres på forhånd stod det klart, at aftenens episode ville være en farce: de kapitalistiske politikeres fuldstændige afvisning af ungdommens retfærdige krav, skjult under en flom af gas, tykkere end de tåregasskyer, som var tiltænkt Ryesgade-kvarteret, om den gode vilje til at forbedre ungdommens situation.

Under kampene i Ryegade bedyrede de kapitalistiske politikere, at aktioner og kamp ikke ville give resultater. At barrikaderne måtte fjernes først. At forhandlingsvejen er den rette vej. Osv.

Overtog kommunen så BZernes hus og overdrog det til dem på deres egne betingelser ad den parlamentariske vej? Selvfølgelig ikke. Det afvistes af den reaktionære front; mens på den anden side de revisionistiske politikere hoppede og dansede og gjorde deres til at sprede det indtryk, at de støtter ungdommens kamp og krav. Disse letbenede aktører i farcen har deres egen rolle at spille, nøjagtig ligesom Weidekamp og co.: bedragets og demagogiens masker, de falske venners sleske kor.

Ryegade var et stort nederlag for borgerskabet og dets politikere, der i fuld forståelse med politiledelsen sætter voldsmagten til at løse det kapitalistiske samfunds dybe sociale problemer. De unges militante aktioner ramte dybt ned i en blødende svulst.

For at dække over og tilsløre nederlaget iværksatte borgerskabet straks en ny løgnekampagne af provokatorisk karakter om slaget om Ryegade og dets afslutning. Politiledelsen fodrede den borgerlige presse med en historie om, at de unges kloge aktion for at forlade kvarteret lige for næsen af politi og presse var et udtryk for »splittelse« og »kapitulation«. At aktionen var et nederlag for de unge. Senere har nye journalistiske fupnumre gjort det til »BZ-bevægelsens største historiske fejltagelse«.

Hensigten hermed er åbenbar: at skabe splittelse og forvirring hos den kæmpende ungdom, at fremprovokere uigennemtænkte og fejlslagne aktioner, hærværk og lignende, der vil sætte den enorme sympati og respekt, der er blevet aktivisterne til del, overstyr med det samme igen, og samtidig bane vejen for massearrestationer, domfældelser og brutal strafforfølgelse.

I denne hensigt søger borgerskabet snedigt at udnytte alle de ideologiske, politiske og organisatoriske svagheder

og mangler, der måtte være i denne bevægelse. Først og fremmest søger de at udnytte nogles tyrkertro på den såkaldte direkte aktion som det eneste og endelige kampmiddel mod borgerskabet og de åbenbare svagheder i den ultrademokratiske organisering, der tillader diverse fupmagere at opkaste sig som talsmænd eller politiske vejvisere.

Ideen om »direkte aktion« som ungdommens eneste kampform fører til nederlag. Forstået på anarkistisk vis bliver denne parole til en snæver og primitiv aktionisme uden dybde, retning og perspektiv. Og sådan ønsker den borgerlige presse det, som det f.eks. sås, da det aldrende og bedsteborgerlige Information i en leder takkede »for showet«.

Virkelige revolutionære aktioner karakteriseres først og fremmest ved, at de har massekarakter, at de gennemføres eller støttes af arbejderklassen, ungdommen og de øvrige arbejdende masser, tilføjer borgerskabet reelle og mærkbare slag og styrker kampviljen, den revolutionære bevidsthed og den militante organisering.

Deres organisering har en anden karakter end det sektetisk selvtilfredse smågruppevæsen af mindre grupper *desperados*, der handler og kæmper isoleret på massernes vegne, men med dem som passive og uforstående tilskuere. En organiseringsform til hverdag og i tilspidsede kampsituationer, som ikke har massekarakter, som ikke forbinder sig med den brede kæmpende massebevægelse, er dømt til at føre ind i en blindgyde.

Borgerskabet ved udmærket alt dette. Og det vil gøre, hvad det kan for at forvandle ungdommens kamp til desperat terrorisme for dermed at have et påskud for at undertrykke den.

Derfor provokationerne for at tilsløre deres nederlag i den revolutionære massekamp omkring Ryesgade. Ingen skal forvente, at den borgerlige presse siger »tillykke med sejren« til de unge.

26. september 1986

RETTE TIL AT FÅ BØRN

Folketallet i Europa, bortset fra i det socialistiske Albanien, er stagnerende eller direkte faldende. I Danmark fødes i gennemsnit 1,5 barn pr. kvinde. Kun Vesttyskland og Luxembourg ligger lavere med henholdsvis 1,3 og 1,4 barn pr. kvinde. I Vesteuropa er der kun tre lande, der gennemsnitligt ligger over de 2,1 barn pr. kvinde, som regnes for det mindst nødvendige for at opretholde folketallet: Irland, Cypern og Malta. Også i de revisionistiske lande i Østeuropa er fødselstallet stærkt for nedadgående.

Ifølge forskellige beregninger over befolkningstallets udvikling vil det samlede folketal i Europa være halveret i løbet af 100 år, såfremt den nuværende fødselshyppighed forbliver den samme. Den danske befolkning vil blive reduceret fra de nuværende 5,1 mill. til 4 mill. på 45 år, til 3 mill. på 70 år, og til kun 2 mill. om 100 år.

Dette stagnerende og direkte faldende befolkningstal er ikke noget, som er opstået tilfældigt, og langt mindre, fordi befolkningerne ønsker det, sådan som den borgerlige propaganda hævder. Det er resultatet af en bevidst politik for at begrænse folketallet, først og fremmest for at reducere arbejderbefolkningen i alle de kapitalistiske og revisionistiske lande.

Borgerskabets ideologer og propagandister opfinder et hav af argumenter for at skjule deres egen andel heri og for at overbevise arbejderklassen og de øvrige arbejdende om, at et faldende fødsels- og befolkningstal er en god ting.

Således skriver en reaktionær pennefører på de konservative blade, Frank Dahlgaard, i en artikel i Fyns Stiftstidende, at »der er masser af fordele ved, at vi bliver færre«. Blandt disse opregner han mere plads til den enkelte, mindre trafikstøj og færre trafikulykker; mindre forurening og mindre rovdrift på naturressourcerne; mindre pres på boligmarkedet og uddannelsessystemet; afskaffelse af ungdomsarbejdsløsheden; mindre ungdomskriminalitet og vold, fordi der bliver færre unge; samt endelig, og ikke mindst:

»En større andel ældre betyder en mere moden og erfarne befolkning. Det indebærer med stor sikkerhed, at de socialistiske partiers mandattal vil synke.«

Befolkningsspørgsmålet er et klassespørgsmål. Og borgerskabets klassepolitik går ud på at reducere befolkningen for derigennem at løse eller lindre nogle af de problemer, som det kapitalistiske udbyttersystem selv har skabt, og som understreger dets fallit: arbejdsløsheden, kriminaliteten og volden, forureningen og rovdriften på ressourcerne, trafikdøden osv. Til syvende og sidst lurer bag det hele rædslen for revolutionens spøgelse, angsten for folkemassernes og ungdommens opgør med et forældet og udlevet socialt system. Den kapitalistiske ideologi er rådden. På få spørgsmål kommer det så åbent til udtryk som på dette: dens børnefjendskhed, dens ungdomsfjendskhed, dens frygt for fremtiden, og dens vilje til at begå mord på ufødte generationer.

Holdningen til fødselsrate og befolkningstal er et klassespørgsmål. Og arbejderklassens holdning er den diametralt modsatte: den er for fremtiden, for ungdommen, for børnene, for de kommende generationer, for den sociale revolution, der er nødvendig for at kunne løse alle de problemer, som et rådende samfundssystem har skabt. Det er kapitalismen og hverken børnene eller ungdommen, fødte eller ufødte, der udgør problemet.

Det faldende fødselstal er ikke resultat af befolkningens egne ønsker, eller dens frie vilje. Det er det direkte resultat af forarmelsen af arbejderklassen, i absolut og relativ forstand, og først og fremmest af den særlig fjendtlige politik, der føres overfor børnefamilierne og ungdommen. Spørgsmålet om antallet af børn pr. familie er først og fremmest et økonomisk spørgsmål. Alle beregninger viser, at den årlige udgift pr. barn p.t. ikke ligger under 30.000 kr. netto. Det er et spørgsmål om manglende institutionsudbygning, om pressede boligforhold og lignende. Og det er et udtryk for den situation, at for at brødføde en - stærkt reduceret - familie er to menneskers arbejde nødvendigt. At forarmelsen er

så udtalt, at to menneskers arbejde ikke engang er i stand til at sikre en reproduktion af befolkningstallet.

I mange år rejste kvindebevægelsen kravet om fri abort. Det blev indrømmet på et tidspunkt, hvor borgerskabet selv krævede en nedgang i befolkningstallet. Den fri abort er en vigtig ret, men den er intet mod retten til at få børn. Og det er den grundlæggende ret, borgerskabet berøver kvinderne og familierne. Alle undersøgelser viser, at kvinderne ønsker at få langt flere børn, end de faktisk får. Nu er arbejderkvindebevægelsen atter begyndt at rejse dette krav som et hovedkrav. Det er rigtigt og vigtigt, et centralt kampfelt mod borgerskabets reaktionære politik.

december 1986

PARIS '86

I mange år er der blevet talt om Paris '68, om det kraftigste udtryk for det studenteroprør, som udviklede sig til en omfattende revolutionær bevægelse, da den blev forbundet med arbejderklassens kamp i de bevægede maj-dage. Borgerskabet i Frankrig og Vesteuropa oplevede begivenhederne som skriften på væggen, som det første større varsel om, at dets bestræbelser om at knuse revolutionen og socialismens idealer havde lidt skibbrud.

Men i dag er tallene byttet om. Det er Paris '86, eller rettere sagt: Frankrig '86. En helt ny generation har rejst sig og er gået på klassekampens barrikader. Flere millioner studerende er blevet inddraget i kampen mod borgerskabets krisepolitik, i aktioner mod den reaktionære statsmagt, som har sat store og specialuddannede terrorkorps og fascistiske grupperinger ind mod den demonstrerende ungdom. Hundreder er blevet såret i kampene, heraf mindst seks livsfarligt. Andre hundreder er blevet arresteret. Med det brutale politimord på den 22-årige student Malik Oussebine, der blev

pryglet og sparket ihjel, har bevægelsen fået sin første marty.

En konklusion står fast: Endnu engang blev borgerskabet taget på sengen. Virkeligheden selv, ungdommens kampvilje og modstandskraft, brød igennem alle de myter, den borgerlige propaganda har forsøgt at opbygge om en politisk passiv generation. Nu erklærer man, at de franske begivenheder, deres voldsomhed og omfang, er kommet bag på alle (ligesom man sagde om maj 1968). Og vigtigere endnu: Borgerskabet har med sin brutale undertrykkelse af de studerendes retfærdige protest og kraft mistet endnu en generation af studerende og unge, som den belært af de tidligere erfaringer havde sat sig for at korrumpere og lede bort fra klassekampens og revolutionens vej; i disse bestræbelser har det ikke ladet noget middel uforsøgt og ikke nogen vej uprøvet. Tilbagetrækningen af Chirac-regeringens reaktionære uddannelsesreform kan ikke rette op på denne kendsgerning.

Mareridtet fra 1968 lyser ud af politikerkommentarerne og de borgerlige mediers vurderinger af situationen. Efter først at have underdrevet omfanget af den nuværende studenter- og ungdomsbevægelse måtte man nødtvungent indrømme, at den havde antaget et omfang tilsvarende 1968. Hovedparten af universiteterne og de højere læreanstalter, mere end 60 over hele landet, er blevet lukket af massedemonstrationer og besættelser.

Men her hører ligheden op, erklærer borgerskabet. Den nuværende bevægelses karakter er ikke politisk, den nuværende generation af unge, og ikke mindst de studerende, er ikke politiske, det er en »rent defensiv kamp«, en rent »studenterfaglig kamp«, den lider ikke af »revolutionsromantik«, det er ikke nogen militant og revolutionær bevægelse.

Dermed søger man bevidst at forvanske både de historiske kendsgerninger og en objektiv analyse af den nuværende bevægelse. Sandheden er, at der går en lige linje fra aktionerne i 1968 til aktionerne i 1986. Den nuværende bevæ-

gelse udløstes af en reaktionær universitetsreform, der forringede de studerendes vilkår som helhed, med en særlig brod vendt mod arbejderklassen, samt yderligere indsnævrede dennes mulighed for adgang til de højere uddannelser. Allerede dér udtrykkes dens progressive klasseindhold. Men den indgår også som en del af arbejderklassens og de øvrige arbejdendes samlede modstand mod den reaktionære krisepolitik under den socialistiske ministerpræsident Mitterand og hans åbent borgerlige regeringsleder Jaques Chirac. Den er et udtryk for en endnu bredere social bevægelse, for års opsparede protester mod konstante forringelser af de brede folkemassers situation og levevilkår. Det ses blandt andet af, at millioner af franske arbejdere nedlagde arbejdet i protest mod den morderiske politivold overfor de studerende. Også i bevægelsens udviklingsforløb: den brutale undertrykkelse fra statsmagtens og politiets side, og dens appel til arbejderklassen om støtte, er der tydelige paralleller til 1968.

Den voldsomme reaktion fra den unge generation har rystet det borgerlige Frankrig og gaullisten Chiracs regering, som begivenhederne i 1968 rystede De Gaulle selv. Regeringen har måttet trække reformen tilbage og måttet fyre dens ophavsmand, ministeren for de højere uddannelser. De studerendes store kampvilje har også tvunget socialisterne og revisionistpartiet PCF til at bekende kulør, nøjagtig som de gjorde i 1968.¹ Ord har de støttet kampen, men de har enslydende fordømt de militante kampformer og forsøgt at føre kampen ind i de parlamentariske baner, de ønsker.

Ikke desto mindre: 1986 er ikke 1968. Også de aktionerende studenter og hele ungdommen har lært af de forløbne år; arbejderklassen har lært. Det drejer sig ikke om »fantasi-en til magten«, men om forberedelse til kampen om magten.

De unge i Frankrig har valgt side og er i bevægelse. I Danmark og i andre lande vil mange følge efter, for de samme årsager, der har skabt bevægelsen i Frankrig, findes også her.

9. december 1986

MARCUSE ER STENDØD

Marcuse er død.

Markus hvem?

Marcuse... Det gamle studenteroprørs selvudnævnte profet!
Ham, der arbejdede for CIA!

Hvad med ham?

Han er stendød!

En ny bølge af protester og demonstrationer på universiteter og uddannelsessteder verden over synes at være på vej. I den seneste tid er der blevet meldt om omfattende studenterdemonstrationer i Frankrig, Spanien og Italien, i Kazhakstan i Sovjetunionen, i Peking og en række andre steder. Der meldes om radikale politiske krav, om universitetsbesættelser, gadekampe og voldsomme sammenstød med ordensmagten.

Et billede tegner sig, som på en række punkter minder om situationen i 1967-68, da det gamle studenteroprør eksploderede i en lang række lande i den kapitalistiske - og tildels også i den revisionistiske - verden.

På den tid var der voldsomme demonstrationer imod professorvældet og de kapitalistiske uddannelsessystemer, en protest, der i de vestlige lande blev forbundet med modstand mod USA-imperialismens krigsførelse i Vietnam og Indokina, og som også rettede sig imod den sovjetiske socialimperialismes besættelse af Tjekkoslovakiet. I Mao Zedongs Kina fandt den såkaldte kulturrevolution sted. Også i de sovjetrevisionistiske lande var studenterne aktive i forskellige bevægelser.

Studenteroprøret blev et af de store numre i den borgerlige presse. Det blev - under henvisning til amerikaneren Marcuse og mange andre oprørsguruer, der dukkede frem på scenen som svampe efter regn - slået fast med syvtommer-

søm, at »den ledende revolutionære kraft var studenterbevægelsen«. Det var den, der i vore dage repræsenterede kravet om samfundsforandringer, som arbejderklassen skulle have opgivet, fordi den var blevet »borgerliggjort«, var blevet integreret i det kapitalistiske system.

Blandt de studerende, der var uden erfaring med revolutionær politik, med den komplicerede og mangefacetterede klassekamp, bredte sig en tendens til eufori, der opstod en selvopfattelse, der i mangt og meget lignede de åbent borgerlige ideer, der tildeler studenterne en særlig social rolle som en elite, som *cremen* af den unge generation. Denne fornemmelse blev af de borgerlige medier gjort universel: Det var samme bevægelse, der udviklede sig ikke bare i USA, Vesteuropa og Latinamerika, men også i Kina, Sovjetunionen og de øvrige revisionistiske lande.

Og så var sandheden om studenterbevægelsen en anden, langt mere flertydig, langt mere konkret. Studenterne og studenterbevægelserne spillede ikke en entydig progressiv rolle, langt mindre udgjorde de, som Marcuse og andre påstod, »spydspidsen i klassekampen på globalt plan«.

I almindelighed må det siges, at studenterprotesterne i den vestlige kapitalistiske verden var progressive og med et udtalt antikapitalistisk og antiimperialistisk indhold. Ikke desto mindre var de behæftet med alvorlige svagheder, med stærke anstrøg af anarkisme og trotskisme, uden en klar og rigtig opfattelse af de intellektuelles faktiske sociale og politiske placering, uden solide bånd til og forbindelser med arbejderklassen. De forblev langt fra resultatløse, disse bevægelser, men de var på den anden side heller ikke en afgørende modstander for det erfarne imperialistiske bourgeoisie.

Med mange forskellige metoder og ad mange forskellige kanaler blev disse bevægelser inddæmmet og omringet, nogle indrømmelser blev givet, men aldrig af grundlæggende karakter - og til sidst kunne borgerskabet triumferende i slutningen af 1970'erne forkynde studenteroprørets død. 1968 er stadig en rædsel for bourgeoisiets erindring, en tid,

man ønsker at glemme, og det er da også grunden til det bedøvende og monotone bombardement mod den såkaldte 1968-generation i dets medier.

Mange forklaringer er blevet givet på dette oprør: I de vestlige kapitalistiske lande hang det utvivlsomt sammen med ændringer i de studerendes og de intellektuelles objektive situation, med en noget bredere social rekruttering til universiteterne og gymnasierne end tidligere, og med en tendens til proletarisering og arbejdsløshed som de udsigter, det kapitalistiske samfund tilbød de studerende - og så naturligvis med de utroligt stivnede ideologiske og undervisningsmæssige former, som måtte nedbrydes.

I de revisionistiske lande forholdt sagen sig noget anderledes. De studerendes kamp dér havde ikke drømmen om et andet og mere progressivt samfund som basis, det rummede ikke drømmen om socialisme, uanset hvor utopiske former den antog, den havde ikke en grundlæggende anti-imperialistisk og antikapitalistisk karakter. I det sovjetrevisionistiske Østeuropa blev de intellektuelle og de studerende en spydspids for den revisionistiske kontrarevolution, for drømmen om borgerligt demokrati af vestlig type. I Kina manipuleredes deres bevægelse med kontrarevolutionære formål af de forskellige fraktioner i KKP's ledelse i deres konstante og fortsatte magtkamp. I både Mao Zedongs kulturrevolution og i Deng Xiao-Pings Kina i dag blev og bliver de studerende brugt imod arbejderklassen, imod revolutionens interesser.

Herbert Marcuse er stendød. Mao Zedong og de revisionistiske ledere er døde eller udskiftede. Men studenterbevægelserne eksisterer fortsat, for tiden rør de kraftigt på sig. Men analysen af deres karakter må fortsat være konkret, de er fortsat ikke entydige fænomener.

Der er ingen tvivl om, at studenterbevægelsen i Frankrig og i de øvrige vesteuropæiske lande følger de antikapitalistiske og antiimperialistiske traditioner op. Strejkerne og demonstrationerne i Paris og over hele landet sidst i 1986

rettede et magtfuldt slag mod den konservative regerings krisepolitik, de betød en opmuntring for arbejderklassen til at intensivere sin kamp. De studerende i de kapitalistiske og imperialistiske lande, eller rettere sagt: deres progressive del, som bliver stadig større, udgør utvivlsomt en vigtig allieret i arbejderklassens kamp, men på ingen måde dens vigtigste del, på ingen måde revolutionens stormtropper. Det samme gælder studenterbevægelserne imod de fascistiske diktaturer i en lang række lande, som igen og igen blusser op.

I Kina og de revisionistiske lande ser mønstret fra tidligere også ud til i betydeligt omfang at gentage sig: at demonstrationerne og protesterne styres med særlige formål af magtfulde, kontrarevolutionære grupperinger.

Det er naturligvis en hovedbestræbelse for borgerskabet at forvirre og vildlede de studerende og de intellektuelle i almindelighed, at forhindre dem i at orientere sig imod arbejderklassen og dens strategiske mål, at gøre dem til en reserve for kontrarevolutionen. Udfaldet af denne kamp er langt fra afgjort.

januar 1987

IMPERIALISMENS BIEDERMEIERE

København i midten af forrige århundrede var et trøstesløst foretagende. Domineret af et borgerligt åndsliv under Heibergs ledelse, som med alle midler søgte at holde den sociale elendighed, der som det eneste trivedes, udenfor synsfeltet, og af et kompromissøgende bourgeoisie, som forblev loyalt royalistisk efter enevældens afskaffelse og den nye forfatning, og som berusede sig i nationalisme og chauvinisme i forbindelse med treårs-krigen og oprøret i Slesvig-Holsten.

I dette København arbejdede medicineren Frederik Dreier som besat på at stille det sociale spørgsmål på dagsorde-

nen, det virkelige historiske hovedspørgsmål: arbejderklassens frigørelse via dens organisering i et selvstændigt klasseparti.

Den fremragende unge socialist og internationalist (= kommunist) gennemhullede i sine teoretiske og politiske skrifter og i tidsskriftet *Samfundets Reform* hele det borgerlige samfunds fundament, afslørede den herskende borgerlige ideologis elendighed. Han formulerede proletariats standpunkt og svar over hele spektret af politiske spørgsmål, som tiden havde rejst. I *Samfundets Reform* skrev han for 135 år siden, i 1852:

»Såvist som borgerkassen har tilintetgjort adelskassen og således bragt den sociale lighed og retfærdighed et stort skridt nærmere, såvist vil arbejderklassen tilintetgøre den privilegerede borgerkaste og dermed give hele kastevæsenet banesår. Samfundet vil komme til at omfatte et forbund af oplyste, indbyrdes assurerede, ved den fælles interesse og den umiddelbare menneskelige broderfølelse sammenknyttede arbejdere. Opgaven nærmer sig sin løsning; spørgsmålet er kun, om den skal være fredelig eller voldsom, gradvis eller pludselig, og dette beror væsentlig på de herskende klasser.«

Desværre er dette problem stadig lige så aktuelt, som da vor første arbejderpolitiker rejste det principielt og teoretisk for første gang, selvom spørgsmålet om den herskende classes holdning og nødvendigheden af den voldelige revolution for længst er klarlagt.

Og når det kommer til stykket er heller ikke på andre punkter så forfærdelig meget forandret. Ikke i arbejdernes og de fattiges trøstesløse København, hvor unge arbejdsløse og boligløse henvises til at gå i hundene, og de gamle, der er i overskud, kan henslæbe deres sidste år på midlertidige pladser i afventning af muligheden for en smule værdighed - eller døden.

Heller ikke ved det herskende åndsliv eller den herskende klasse: Bourgeoisiet er blevet endnu mere reaktio-

nært, og det heibergske åndelige tyranni er afløst af en Poul Borums. Den tidlige kapitalismes biedermeiere er blevet til imperialismens biedermeiere; den rabiate chauvisme til den al-euro- pæiske og al-amerikanske chauvinisme, forklædt som internationalisme; den bornerte borgerlighed til den bornerte uborgerlighed. Den sociale virkelighed og arbejderernes klassekamp er fortsat usynliggjort, fortrængt, manipuleret væk, undertrykt med vold og med list.

De af borgerskabet manipulerede velgørenhedsforetagender og foreninger til arbejderklassens vel, som florerede på Dreiers tid (og som han søgte at tilintetgøre til fordel for et revolutionært klasseparti) har deres pendent i en monstrøs og bureaukratisk fagbevægelse i skikkelse af LO, med det samme formål: at forhindre udviklingen af et samfund af »oplyste, indbyrdes assurede, ved den fælles interesse og den umiddelbare menneskelige broderfølelse sammenknyttede arbejdere«.

I disse udsalgstider, som LO-toppen har udstrakt til ethvert sted og enhver årstid, og hvor den endnu engang har 70 udført sit beskidte job for at påtvinge arbejderklassen en endnu ringere situation, har den følt sig kaldet til at slå et slag for arbejderkulturen (som om LO ikke har gjort nok for den allerede!) og udskrevet en konkurrence om en ny 1. maj-sang - naturligvis på socialdemokratisk grundlag.

Denne amatørangerdyst, der afløser sidste århundreders biedermeieres konkurrencer om nationalsange i den højstemte stil, vil utvivlsomt bidrage væsentligt til den socialistiske kulturs fornyelse.

Er amatørernes værk for udtørret, kunne de få de professionelle til hjælp, som da Oehlschläger i sin tid trådte til mod en nationalsangkatastrofe, der var løbet af med førsteprisen.

De kunne f.eks. henvende sig hos Poul Borum. Han er leveringsdygtig i indholdsløse fraser til enhver lejlighed. Det er egentlig på tide, LO og han fandt hinanden.

januar 1987

TILPASNINGSDYGTIGHED I SISYFOS-FORMAT

Til den uendelige række af akademikere, der i dagbladet Informations spalter synger vemodssange over 1968-oprørets forgængelighed, er der kommet endnu en af slag-sen. Endog en cand. polit, der må formodes at have forstand på det, han snakker om. Olivarius er navnet.

Og cand. polit. Steen Olivarius snakker langt og bredt, formentlig efter bedste evne, om sin hjertesag: Det såkaldte selvopgør på venstrefløj, de fuldtonende bekendelser af fortidens synder, som så ihærdigt er blevet forlangt af borgerskabet i årevis. Og som har fundet en fanebærer i en af Informations faste vagthunde, forfatteren Hans-Jørgen Nielsen, der vanen tro har sat sig i spidsen for den seneste mode blandt de intellektuelle.

Engang var det attituderelativisme og den såkaldte »modernistiske kunsts tredje fase«: systemdigtning og konkretkunst; så var det ungdomsoprør og marxisme; nu er det opgøret med marxismen og revolutionen.

Polit. Olivarius slutter begejstret op; her ligger håbet og fremtiden:

»Selv om det altså kan vise sig at være et Sisyfos-arbejde, så ligger håbet nok blandt andet i et selvopgør som det, Hans-Jørgen Nielsen har lagt op til, og som først og fremmest må betyde fuldstændig klare meldinger om holdningen til demokrati.«

Og netop på dette punkt kommer Olivarius en angrende flok venstrefløjs-akademikere tü undsætning. Her er han ekspert:

»Her hersker der stadig en del begrebsforvirring og selvmodsigelser. Skal opgøret være tilbundsgående, må vi også have fat i »basisdemokrati« og »rådsorganisering« (...)

Også mange, der regner sig for demokrater og anti-stalinister, har en negativ indstilling til parlamentarismen og afviser på leninsk vis det parlamentariske demokrati som »formelt«. Som det er søgt vist... burde der ellers være

grunde nok til kuldegysninger ved enhver radikaldemokratisk enhedsideologi.«

Ak, ja, her ligger hunden begravet.

»Skal drømmene fra 1968 nogensinde flyve op som en rimeligt overbevisende Fugl Fønix, må skillelinjetænkningen og fascinationen ved totalitarismen lades tilbage som aske.«

Vor cand. politicus reklamerer overbevist for det parlamentariske demokrati. Han udgiver det tilmed som en del af »drømmene fra '68«.

Har Olivarius nogensinde drømt, og det påstår han, må han have følt det, som han er vågnet fra et mareridt. Som en anden Bent Jensen harcellerer han over »fascinationen ved totalitære systemer«. Det værste af alt er - ikke underligt - marxist-leninisterne.

»Vil vi også fremover komme til at opleve den glade tilslutning til totalitære utopier som et tilbagevendende déjà vu? Tja, behovet for identifikationsmodeller synes umætteligt, og det skal jo nok være muligt at finde frem til nye entusiastiske masser, som med røde kinder og optimistiske smil på læben udtrykker folkets sande umiddelbare vilje. Som når man hører vore små operettestalinister i DKP/ML besynges Albaniens lyksaligheder.«

Et passende svar til politicusserne og olivariuserne blev givet af Jan Myrdal i en indledning til en artikelserie om Albanien, der blev bragt i den svenske presse for nylig. Her siger han:

»Det er seksten år siden, vi offentliggjorde *Albansk udfordring*. Det er tolv år siden, vi sidst var her i Tirana. Dengang, for tretten, fjorten år siden var Albanien næsten populært på venstrefløjen. Men verdenspolitikken har nået at ændre skikkelse mange gange, og det almindelige europæiske intellektuelle venstre har nået at skifte meninger som underbukser, de har syntes var snavsede.

Eller - hvis man synes, at den sammenligning er utilstadelig - det europæiske venstre har gjort det samme, som den

har gjort det til vane lige siden 1830: tilpasset sin oprørskhed efter markedsbehovene.«

Intetsteds i Danmark - for ikke at tage mere med - er denne tilpasningsproces blevet registreret mere omfattende, sjælevridende og ømt end i dagbladet Information og dets bidragydere af netop denne kategori. Intetsteds er der blevet svælget mere i synder og syndsforladelse, engle og mystik, guddommelige og mystiske inspirationer, hekse og satanisme, sjæl og åndfuldhed. Intetsteds er tilbagetrækningen fra virkeligheden til regionen omkring navlen og de uudgrundelige indre dybder blevet begrundet mere overbevisende og ordrigt end dér.

Og efter hele denne forvandlingsproces, hele denne selvransagelse og dette kontinentrykkende selvopgør, rejser sig som Fugl Fønix fra asken: den ordinære borgerlige demokrat, angiveligt med drømmene fra '68 i behold.

Denne tilpasningsevne virker utvivlsomt befordrende på karrieren hos akademiske ludere og journalistisk og digterisk affald, der sælger sig selv til høje gager eller stykbetaling.

Det er næsten fascinerende at se, hvad de finder på som det næste for at bortforklare denne forvandling, renavaske fortiden og leve helt op til nutidens respektabilitetskrav. Hvis man ikke snarere finder det kvalmende, alt efter temperament ...

Det eneste, der ikke er grund til, er at tage det bogstaveligt eller for alvor.

Det er betalingsarbejde, et spørgsmål om køb og salg.

januar 1987

ULTIMA THULE

Ved verdens ende, ved vor klodes yderste rand, ligger Thule. Igennem tusind år den sagnagtige yderste boplads for

fangere og mennesker; engang et dristigt mål for barske polarforskere, i dag forsynet med alle civilisationens velsignelser under Uncle Sams vejende banner, og med ikke-nedbryde- ligt radioaktivt materiale i store mængder i den omgivende indlandsis efter et amerikansk atombærende flys haveri engang i slutningen af 1960erne.

Det skete pinligt nok lige i dagene op til et folketingsvalg. Nyheden om styrtet og den kendsgerning, at atomvåbenbærende amerikanske fly færdedes frit og frejdigt over dansk territorium uden den ringeste hensyntagen til Danmarks officielle atomvåbenfri politik (i hvert tilfælde uden for en »krise- eller krigssituation«), blev derfor systematisk tilbageholdt, indtil valget var lykkeligt overstået for kapitalens konkurrerende regeringspartier.

Det yderste Thule er ikke længere en boplads for hårdføre mennesker, der lever af og i pagt med naturen. Fangerne og deres familier er forlængst flyttet, for ikke at genere NATO og den amerikanske krigsmaskine. I forbindelse med oprydningen efter atomflyets nedstyrtning, som var omfattende og langvarig, men ikke fjernede alt det dødbringende affald, bliver regningerne ved med at dukke op. Hos de henved tusind danskere og grønlændere, der deltog i det dengang garanteret risikofri oprydningsarbejde - garanten var atomstation Risø - har der vist sig en usædvanlig stor cancer- og leukæmifrekvens samt en lang række andre følgesygdomme og symptomer på radioaktiv forgiftning. Denne sag er langt fra afsluttet endnu.

Men Thules historie fortsætter, og den amerikanske regering har bestemt, at dens base skal tage del i de allermest avancerede fremskridt indenfor den moderne krigsteknologi - stjernekrigsprojektet. Den nye radarstation, der er opført på T-hulebasen, indgår direkte i Reagans og NATOs seneste militærteknologiske mareridt.

Den danske regering har erklæret sin principielle tilslutning til stjernekrig; og forsvarsminister Engel har endnu engang vist sig som en hengiven støtte til den amerikanske

imperialismes skalten og valten med dansk suverænitet.

Når et ubehageligt spørgsmål er blevet rejst i forbindelse med amerikanske krigsskibes besøg i danske havne - om de i strid med erklæret dansk politik medfører atomvåben - har Engell igen og igen beroligende erklæret, at han simpelthen går ud fra, at den amerikanske alliancepartner og storebror vil respektere dansk politik. Selvom de officielle talsmænd for den amerikanske hær og flåde ikke engang gider garantere dette - hvor lidt det end vil være værd. Og selvom flystyrtet i Grønland var et pinligt, men uigendriveligt bevis for, at USA hæmningsløst krænker netop denne politik.

Nu gentager Engell sig selv: De nye radaranlæg i Thule har ifølge den amerikanske regering intet at gøre med stjernekrigsprojektet. Engell har selvfølgelig ikke den fjerneste anledning til at tvivle på vore partners ord, for slet ikke at tale om at iværksætte en selvstændig undersøgelse heraf. Venskabspagten er købt ubeset, og fornyes regelmæssigt på samme vis.

Samme holdning indtages af det grønlandske landsstyres formand, Jonathan Motzfeldt. Han og landsstyrets flertal har ingen indvendinger mod Thulebasen og dens placering; han har ingen grund til at tvivle på, at radaranlægget og militærinstallationerne har en ren defensiv karakter; suverænitetskrænkelse simpelthen i kraft af den amerikanske militære tilstedeværelse (eller besættelse, som onde tunger betegner den som) finder han slet ikke, at der er tale om. Denne holdning har utvivlsomt kostet nogen ikke så lidt.

Overraskende og bekymrende er, at også lederen af venstrefløjens parti, Inuit Ataqatigüt, Arkaluk Lynge erklærer: »Det bedste vil selvfølgelig være, hvis baserne ikke er her, men det kan kun ske, hvis de to supermagter bliver enige om det«. Og han fortsætter med følgende om sit besøg i USA: »Jeg kom til USA som gæst, til et land, som gerne vil beskytte os og være vores allierede...« Hvor pinligt. Hvor beskæmmende.

Til syvende og sidst bliver det den grønlandske befolkning, der kommer til at betale for de proimperialistiske danske og grønlandske politikeres udsalg af suveræniteten, og dens overdragelse til den ene af verdens to mest aggressive imperialistmagter.

Der ligger en tanke i, at jordens yderste rand nu bliver brugt som springbræt for den militære erobring af verdensrummet til at sikre den amerikanske imperialisme sejren i et kommende opgør med den sovjetiske socialimperialisme.

Bortforklaringer, halve indrømmelser og hele løgne. Løfter og nye bedrageriforsøg. Sådan er verdenspolitikken. Fra høvdingene til de lokale statholdere. Fra Washington og Moskva til København og det yderste Thule.

januar 1987

NYOPSÆTNING I DEMAGOGIENS TEATER

Den revisionistiske kontrarevolution er skånselsløs ved sine egne børn. Et kortvarigt øjeblik soler de sig i international opmærksomhed, for en kort stund fremlægger de deres planer for at frelse nationen og verden under vildt bifald - så får de silkesnoren, manøvreres ud i kulissen eller helt ned under brædderne, uden at levnes nogen ære, uden blomster og ovationer. Eksemplerne er talløse. Hvert eneste revisionistisk land leverer sine egne. Hovedrollen viser sig som en pligtrolle, og bag scenen forberedes allerede exit'en.

I alle sine tragiske aspekter forløber det revisionistiske drama som en gigantisk, uophørlig farce.

En ny stjerne er i de sidste år trådt frem på det verdenshistoriske teater. Tiljublethet i medierne i øst som i vest som et nyt håb, der er tændt i håbløshedens mørke. Skuepladsen i Kreml har lanceret sin nye superstar Mikhail Gorbatsjov, det historiske svar på Hollywoods indtog på det konkurrerende

firmas scene i Det hvide Hus.

Er Ronald Reagan svaret på kapitalismens og imperialismens afgrundsdybe krise i vest, har Gorbatjov fået rollen som manden, der skal bringe det sovjetiske samfund ud af sin uhyrlige stagnation og forstening, genoplive den ramponerede sovjetiske »socialismes« prestige, puste nyt liv i den fragmenterede revisionistiske bevægelse på internationalt plan, og fuldføre hele menneskehedens håb om en verden uden truslen om atomkatastrofer - altså senest år 2000.

En bølge af lettelse og ny entusiasme har grebet de søgende sjæle i de revisionistiske partier, som i mange år har set sig selv trængt op i en krog, konfronteret med ubestridelige kendsgerninger, som omhyggeligt er blevet fortrængt og fortiet. En »ny stil«, en »ny åbenhed« er ved at sætte sig igennem, den frosne isvinter er ved at afløses af et stormende tøbrud. Alle de sædvanlige floskler og fraser er blevet pudset af og kommet til ny ære og værdighed i den borgerlige og revisionistiske presse. Den trøstesløse revisionistiske ørkenvandring ser i det fjerne synet af en livgivende oase, en uudtømmelig kilde til fornyelse af livskraften, som vil blive indtaget senest om 13 år.

Det vil være uden formål at søge at få karavanedeltagerne til at reflektere over, hvad der bragte dem i deres nuværende situation. Efter det lange stop i ørkenen er trangen til vederkvægelser så stor, at blot antydningen af bevægelse er nok til en momentan tilfredsstillelse, at blot indrømmelsen af, at man faktisk står midt i ørkensandet og ikke i kommunismens fagre rige (som Gorbatjovs forgænger Hrus-tjov lovede ville være indført i 1980), og det blotte løfte om, at der søges en udvej, giver ny energi og optimisme.

Og det er netop det, Gorbatjov tilbyder. En indrømmelse af, at Sovjetunionen befinder sig i en dyb indre krise på alle felter. En antydning af en bevægelse ud af denne krise, midler til reform. Og opstillingen af en ny dato for opnåelsen af målet for alle anstrengelserne: det betydningsfulde år 2000, sekelskiftes runde og forjættende tal.

Gorbatjov indrømmer denne krises eksistens. For han kan ikke andet. Den kan ikke længere skjules overfor den sovjetiske befolkning selv, den kan ikke tilsløres overfor verdensoffentligheden bag demagogi og fraser, som Brezhnev og co. gjorde det. Det dybtgående og drastiske gennembrud af den kapitalistiske verdenskrise i Sovjetunionen i 1970'erne og 1980'erne gav anledning til dybe rystelser, som ikke kan fejles ind bag staffagen.

Den nye revisionistiske superstar må indrømme, at »på en vis etape begyndte landet at tabe udviklingstempo, vanskeligheder og uløste problemer hobede sig op, og der viste sig tegn på stagnation og andre tendenser...«, nemlig at ingen af 5-års-planerne fra 1970'erne blev opfyldt, korruption og kriminalitet, alkoholisme, narkomani, ødelæggelse af samfundsmoralen bredte sig, bureaukratiet antog et stadig mere omfattende omfang, de nationale modsætninger voksede og tilspidsedes til åbne sammenstød. En katastrofal situation har udviklet sig i industri og landbrug samtidig med, at befolkningens mest nødtørftige sociale og kulturelle behov er blevet imødekommet i stadig mindre omfang.

Den borgerlige presse har kastet sig over alle disse fortrængte kendsgerninger som en grib, der kan slå ned på et længe ventet bytte. Gorbatjovs proklamerede opgør med Brezhnev-tiden er blevet opreklameret i et omfang ligesom Hrustjovs berygtede »hemmelige rapport« om Stalin.

Forskellen er imidlertid den, at Stalin blev forsvaret af marxist-leninisterne i Sovjetunionen og over hele verden, fordi Hrustjovs angreb og politik var en politik for genoprettelsen af kapitalismen i Sovjetunionen. Gorbatjovs angreb på Brezhnev er et demagogisk forsøg på at skjule de virkelige årsager til den krise, han må indrømme eksistensen af - nemlig den fuldførte kapitalistiske genrejsning - og hans planer et lige så demagogisk forsøg på at reformere den kriseplegede revisionistiske kapitalisme. Over hele dette »verdenshistoriske« opgør mellem revisionistiske klikker hviler et farceagtigt skær. Ingen melder sig som arvtagere til

Hrustjovs og Brezhnevs bedrifter, og dog er Gorbatjov deres sande arving, selvom han nok så meget forsøger at iføre sig Lenins og leninismens gevandter (hvad både Hrustjov og Brezhnev gjorde før ham - og med samme klovragtige resultat).

Det virkelige drama udebliver, tragedien blev ført til ende i slutspillet efter Stalins død, nu er der kun nye akter i den demagogiske farce tilbage.

Bag hele det tykke lag af oppustet reformiver skinner panikken tydeligt igennem hos den store Gorbatjov: Sovjetunionen befinder sig nemlig i en uløselig krise; i principielt nøjagtig den samme ideologiske, politiske, økonomiske og moralske krise, som har grebet de traditionelle kapitalistiske lande; i den kapitalistisk-revisionistiske verdenskrises greb.

Og denne krise kan ikke overvindes gennem reformer eller smidiggørelse af systemet. Nok så mange kampagner mod korrupsion, magtmisbrug osv., nok så megen åbenhed og nok så kraftige doser ny stil vil ikke rykke ved denne grundlæggende kendsgerning.

Gorbatjov fabler om, at »de kolossale fortrin ved det socialistiske økonomiske system og frem for alt dets planprincip ikke blev udnyttet effektivt«. Det lover han at sikre ved at styrke og reformere kapitalismen.

Han spiller højt spil, tvunget til samme demagogi som forgængeren. For at tilsløre den virkelige årsag til problemerne, for at vinde tid, vinde en folkelig opinion for at forkaste stadig flere af de overlevede, tomme og indholdsløse socialistiske former i det sovjetiske samfund, der forlængst er berøvet ethvert levende indhold. I et forsøg på at gøre den sovjetiske kapitalisme mere strømlinet, mere smidig, mere moderne, i et forsøg på at stabilisere, fastholde og udvikle det nye revisionistiske bourgeois magt, som potentielt er truet af dets politiske fallit.

Det har allerede kostet nogle hoveder, og vil koste endnu flere. Det er en af de tributter, der må ydes for at forhindre sovjetfolket og dets forskellige nationaliteter i at komme

til en klar erkendelse af årsagen til den langvarige og voksende misere og forhindre den i at drage den rigtige konklusion: at det socialistiske systems overvældende fordele kun kan nydes under ægte socialisme, under proletarietets diktatur, under et virkeligt marxistisk-leninistisk partis ledelse. Og at en ny Oktoberrevolution er nødvendig for at tilintetgøre det herskende borgerskabs magt, hvis nye hovedrepræsentant og superstar hedder Mikhail Gorbatsjov.

Hvis ikke nye akutte kriser, de interne magtkampe og den revisionistiske regel, at kontrarevolutionen æder sine egne børn, når deres politiske fallit bliver åbenlys, gør sig gældende først.

11. februar 1987

REICH I ROLLEN SOM EKSEKUTOR AF BORGBJERGS TESTAMENTE

Der kunne næppe være fundet en mere velegnet forfatter til fjernsynets krønike om arbejderbevægelsens historie i Danmark fra Pio til krigen end Ebbe Kløvedal Reich. Hans kvaliteter som krønikefortæller er uomtvistelige, hans politiske tæft og fintmærkende konjunkturfølsomhed helt suveræn. Af de forkætrede og tiljublede medieguruer fra 1968 er han den eneste, der nogenlunde har holdt skansen. Den konkurrerende Hans-Jørgen Nielsen foretog så mange radikale opgør, fra det ene standpunkt til det andet, i skærende modstrid med sig selv, mens han uddelte brutale tæsk til alle, der ikke fulgte svingningerne, at han simpelthen manøvrerede sig selv ud af banen.

Reich er anderledes. Han er først og fremmest velmenende og jovial. Så derfor er han der endnu, og tilmed avanceret til rollen som den populære socialistiske historieskrivnings ypperstepræst. Som Poul Hammerich, også kendt som lampens ånd, fortsætter af phs glørværdige værk, er den

visnendes populærradikalismes.

For Reich rækker over alle modsætninger og skarpe kanter. I tidens løb har han vist sig at være radikal okkultist, venstresocialistisk grundtvigianer, marxistisk-leninistisk royalist, maoistisk mystiker, foruden så meget andet i de utroligt mange stadier på livets vej. Nu afslører han så, at bag det hele skjuler der sig en god og lun socialdemokrat.

Reichs kærlighedserklæring til socialdemokratismen fremgår ikke alene af TV-serien *Snart dages det...* om arbejderklassens historie, den er også formet som noget i retning af et åbent brev i en kronik i Søndagspolitiken. Reich søger her at puste nyt liv i det kriseplagede Socialdemokrati gennem en nyfunden helt: Frederik Borgbjerg. Der er gode grunde til, at Reich ikke slet og ret erklærer sig som socialdemokrat: Ingen skal selvfølgelig mistænke ham for at lade sig købe med hud og hår, eller for at lade skelen til kommercielle hensyn og hans åndsprodukters afsættelighed være afgørende for deres indhold.

Så Ebbe Reich er altså borgbjergiansk socialdemokrat. Og hvad er så det? Kløvedal præsenterer Socialdemokratiet for hans store opdagelse, det borgbjergske testamente, affattet kort før dennes død i 1935. Det udgøres af den vældige formel: *Vækst er alt*.

I disse tre små ord finder Reich, der har sat sig for at være boets eksekutor og hovedarvtager, en verden af politisk klogskab, livsvisdom og aktuell inspiration.

En formel af ikke ringere betydning end en anden reformistisk stamfar, Edouard Bernsteins: »Bevægelsen er alt - målet intet!«

Og det er slet ikke, som man måske kunne tro, bare en banal borgerlig troserklæring, bedyrer Reich:

»For en overfladisk betragtning kunne det jo se ud, som om gamle Borgbjerg bare gav ord til det, der senere skulle vise sig at være Socialdemokratiets akilleshæl: overtroen på alle mulige slags økonomisk vokseværk. I nationalproduktet, i de statslige institutioner, i budgetterne, centraliseringen

og gældsætningen - i hele den pengelagkage, der blev faldt som sundt brød.«

Men sådan er det ikke, garanterer den dybtskuende arvtager, tidligere ungdomsoprører og profetiske samtidsbetragter:

»For Borghjerg betød »vækst« andet og mere end vækst i nationalproduktet. Det betød det *også* (og af mere indlysende grunde, end der gælder i dag). Men i den sammenhæng, han sagde det, var det klart, at han først og fremmest mente vækst i *bevægelsen*, i det fællesskab mellem danske arbejdere, som han selv havde været med til at hjælpe på benene.

Og vækst i bevægelsen betød ikke bare vækst i medlemsskaren. Den havde han og hans generation oplevet til overflod ... Men Borghjerg havde det med at kalde sig både socialist og grundtvigianer (hvad han fra venstrefløjen fik stærkt på hattepulden for). For ham betød vækst i kultur og ånd nok så meget som vækst i antal«.

Man forstår således den forkætrede baggrund for det festlige og inspirerende møde mellem to åndelige stormagter i dette århundredes danske socialisme, Borghjerg og Reich. Hvilken skade, at det ikke fandt sted årtier tidligere! Det ville utvivlsomt have sparet Socialdemokratiet, Reich, venstrefløjen og Borghjergs udødelige ånd for mange bekymringer, som det fremgår af Reichs praktiske anvisninger som testamentarisk eksekutor.

Men personen Borghjerg - Reich præsenterer ham sådan:

»Han havde været med til lidt af hvert. Han havde redigeret Social-Demokraten i avisens mest stormfulde år. Han var rejst som den danske arbejderbevægelses udsending til Moskva i 1917 for at lykønske bolsjevikkerne og Lenin med sejren. Men bagefter var det også ham, der i partiavisen havde kørt det tunge skyts i stilling mod bolsjevismen og dens manifestationer på den danske venstrefløj. Han havde været socialminister i den første Stauning-regering og un-

dervisningsminister i den anden.«.

Dette lille portræt er et fortrinligt eksempel på den reichske krønikfortællings særlige specialitet, det påfaldende karaktertræk ved hele den reichske åndelige fysiognomi: tendensen til at forsone og tilsløre indbyrdes uforsonlige standpunkter og holdninger. Forsoning af revolution og kontrarevolution, af den revolutionære arbejderbevægelse og den reformistiske. Sammenblanding og fortegning af deres hovedfigurer. Den reichske ånd, der faktisk er endnu mere rummelig end den socialdemokratisme, der praler med sin altfavnende bredde, formår i få ord at gøre Borgbjerg til en begejstret og solidarisk tilhænger af den russiske revolution og en ansvarlig og fremtidsorienteret dansk politiker, optaget af den danske arbejderklasses bedste.

I den russiske revolutions annaler optræder navnet Borgbjerg faktisk - i en lille og fuldstændig mislykket birolle. I april 1917 kom Borgbjerg i de tre skandinaviske socialdemokratiers navn - det danske, norske og svenske - til Rusland og forelagde Petrograd-sovjetten et forslag om at indkalde en fredskonference af socialister.

Det var i en af verdenskrigens sidste faser, kort efter den borgerlig-demokratiske februarrevolution, men altså før Oktoberrevolutionen. Den tyske imperialisme var trængt - hungersnød, almindeligt forfald og den revolutionære bevægelses vækst i Tyskland selv gjorde situationen vanskelig. Borgbjerg handlede på vegne af de tyske socialdemokratiske høvdinge, Scheidemann og co., der fuldstændig havde bundet sig til den tyske imperialismes krigsførelse, og nu forsøgte at redde den fra nederlag og revolution ved at tilbyde visse afståelser af annekterede områder gennem en sådan »socialistisk fredskonference«.

I Lenins *Resolution om Borgbjergs forslag* fra bolsjevikernes aprilkonference 1917 hedder det:

»Vi betragter heller ikke det danske parti, som Borgbjerg har sit mandat fra, som et socialistisk parti, fordi det ledes af Stauning, et medlem af det borgerlige kabinet.

Staunings deltagelse i den borgerlige regering fremkaldte en protest på vegne af en gruppe, der anføres af kammerat (Gerson) Trier, som forlod partiet og erklærede, at det danske socialistiske parti var blevet et borgerligt parti.

Borgbjerg indrømmer selv at handle i overensstemmelse med Scheidemann og andre tyske socialister, der er løbet over til den tyske regering og det tyske bourgeoisie.

Der kan derfor ikke være nogen tvivl om, at Borgbjerg, direkte eller indirekte, faktisk er en agent for den imperialistiske tyske regering.«

Så meget om Borgbjergs hilsen til den russiske revolution og til Lenin. Så meget om hans fredsmæglerbestrebelse, der endte i eklatant fiasko. Og så meget om Reichs metode som historiefortæller, der bygger bro over denne verdens uforsonlige modsætninger, også når disse tilhører de ubestridelige kendsgerninger, der er optegnet i historiens annaler. TV-serien *Snart dages det...* er fra det første afsnit fyldt med tilsvarende idealistiske konstruktioner.

Men tilbage til Reich i rollen som eksekutor af den store, glemte Borgbjergs righoldige efterladenskaber... Han afslutter sin kronik med følgende gode råd til Socialdemokratiet, en næsten genial linje til overvindelse af alle eksisterende indre og ydre modsætninger, til »den næste vækstperiode for arbejderbevægelsen« efter velfærdsstatens af Reich beundrede - selvfølgelig kritisk beundrede - »store konstruktion«.

Den socialdemokratiske arbejderbevægelse førte ikke kulturkampen til ende, siger Reich. Og »det er årsagen til de fleste af arbejderbevægelsens nuværende mangelsygdomme«. Hans vej frem er da følgende:

»Den solidaritet, der glimter fra de gamles huskerier, er det, der har kittet den danske arbejderbevægelse sammen lige fra starten. Den findes selvfølgelig stadig mange andre steder. Hist og her. Men det ville være synd at sige, at den er den herskende ideologi.

Det er den solidaritet, der skal gives en nutidig frem-

trædelsesform. Det vil sige en form, som både Hardy Hansen og Georg Poulsen kan gå ind for af et helt hjerte. Og som Jørgen Flindt Petersen og Erik Stephensen kan lave en spændende avis på, uden at LO blander sig. Og som partiet kan gå til valg og sejre på.

Det ville være vækst i Borgbjergs forstand«, slutter Kløvedal, der hermed bevæger sig videre fra rollen som eksekutor af en gammel arv til noget endnu større - til sin nye rolle som både frelser og forsoner, til en ny socialdemokratisk messias. Den vil utvivlsomt momentant kunne give et ikke ringe afkast.

Den socialdemokratiske krise lader endnu engang millionerne rulle. Og der er mange, der gerne vil have del i dem. Det kan Ebbe Reich selvfølgelig ikke beskyldes for. Åndelige giganter er højt hævet over så profane formål. Det gælder noget andet og langt mere: det gælder væksten, kulturens og »selve dens rene ånds vækst« - med Borgbjerg i lampen.

februar 1987

DEN FORVOKSEDE BLÆKSPRUTTE

Der klæber strømme af blod ved samtlige imperialismens store høvdinge fra stormagtspolitikerne til gigantmonopolisterne. Deres eftermæle når at blive så blakket, at det er umuligt at genoprette deres inspirationskraft i deres efterfølgeres massedemagogi.

For at tage et hjemligt eksempel: Se bare, hvor svært det er at opretholde myterne om en A.P. Møllers heroiske nationale bedrifter, en Estrups eller en Staunings vise, landsfaderlige politik i alles interesse.

Det går noget lettere med de litterære koryfæer, der udtrykker monopolkapitalismens og imperialismens ideologi og politik i kunstnerisk form. Folkene med de rene og renvaskede hænder.

Baronesse Blixen og hendes forfatterskab er et eksempel på dette. Og ikke engang et lokalt eksempel, for hendes forfatterskab udtrykker hele det vestlige imperialistiske borgerskabs ideologi og politik, og tilmed i et særligt lys: Det er det døende aristokratis skønne og skæbnetunge sva-nesang, der på en gang genopliver kolonialismens glubende appetit på erobringer og ikklæder den forfaldets og dets værdiers særlige skær af bestemmelse, den pikante pirrende spænding mellem »urdrifter«, livslængsel og dødsdrift.

I næsten mytologisk forklædning rummer hendes forfatterskab aristokratiets følelsesindhold med en stærk appel til den klasse, der nu befinder sig i det oprindelige aristokratis undergangsposition: den forvoksede imperialistiske blæksprutte.

Det er baggrunden for Blixen-renæssancen, for den afrikanske storvildtjægerdille, der skyllede henover den kapitalistiske verden fra Hollywood og de europæiske modehuse. Blixens verdensberømmelse er i pagt ikke med tiden, men med fortiden. Det er ikke noget tilfælde, at den eneste anden danske forfatter i dette århundrede, der har opnået virkelig international berømmelse, er Martin Andersen Nexø, den diametrale modsætning. Hans pagt er med arbejderklassen, med de undertrykte og udbyttede masser, med fremtiden. Så skarpt tegner klassekampens konturer sig i den litterære socialhistorie.

Men i modsætning til Blixen, hvis renæssance har fået karakter af en dille, risikerer Nexø ikke at lide den skæbne. Hans ry vil holde sig for det virkeligt nye, for de revolutionære kvaliteter.

Blixen-moden er blot en del af det imperialistiske bourgeois nye fremstød for genoplivelsen af den koloniale ideologi i nye forklædninger. Det er i den forbindelse kosmopolitten Blixen og ikke den danske forfatterinde, der har haft interesse. De særlige engelskfarvede imperiedrømme kommer til udtryk i genopvækkelsen af den svundne, indskrumpede og forarmede britiske løves kolonialskjald Ru-

dyard Kipling 50 år efter hans død.

En strøm af genudgivelser af Kiplings bøger er på vej til de litterære markeder. Film og fjernsyn står parat. Og som det danske organ med den største forståelse for den imperiale nostalgi, Jyllands-Posten, skriver, så er »eftertidens foragt for Kiplings positive holdning til britisk imperialismе begyndt at vige for et mere nuanceret syn på hans produktion og en stor beundring for hans litterære kunnen«.

Og det lyder jo rigtig overbevisende: Det er en mere velafbalanceret og objektiv eftertids storsindede bedømmelse. En eftertid, for hvem kolonialismen og imperialistisk stormagtsaggression er en saga blot, som har overvundet dette stade som en barbarisk fase henimod den nuværende storslåede blomstringstid for civilisationen.

Genoplivelsen af Blixen, Kipling og alle de andre uddøde åndelige repræsentanter for den hvide races overherredømme og globale historiske mission er et passende akkompagnement til nutidens vestlige imperialismes gentagelse af sine forgængeres forbrydelser i neokolonial form. Det er litterære og sociologiske varsler om krig og våbengny.

Den amerikanske imperialismе har en hovedrolle i den kolonialistiske renæssance. Som arvtager til alle de fallerede europæiske stormagtsdrømme yder den sin erkendtlighed til forgængerne, og ikke mindst til dens litterære og kulturelle repræsentanter, som den har taget til sig som sine egne.

Så gør det ikke så meget, at den amerikanske litteratur ikke har en Blixen eller Kipling fra århundredets begyndelse. Til gengæld har den noget i retning af et monopol på de samtidige.

For et stykke tid siden kom budskabet om Andy Warhols død, pop-artens, kitsch-kunstens og den dekadente amerikanske imperialistiske kulturs dekadente hovedskikkelse.

Vil Warhols kunst overleve ham? Det er ikke et spørgsmål om kvalitet, men om den herskende klasses politiske og ideologiske behov. I kunstnerisk henseende er der tale om et

uhyrligt fald og forfladigelse i forhold til Kipling og Blixen. Det er også en baggrund for deres renæssance: nutidens imperialistiske kunst er pop, kitsch, klicheer og udvendinghed, berøvet enhver ægthed - og nødvendighed.

25. februar 1987

FORGYLDTE VAGTHUNDE

»En levn fra enevælden« - så kontant og præcist karakteriserede professor Ole Krarup forligsmandslovens bestemmelser om, at pressen ikke må offentliggøre resultater fra urafstemningerne i de forskellige fagforbund, før det officielle resultat offentliggøres.

Det er en regulær censurbestemmelse. Og den har nu fået forligsmand Per Lindegård til at anlægge sag mod en række dagblade, der tillod sig at løfte sløret for den lussing til de socialdemokratiske fagpampere, som resultatet er. Lindegård glemte ikke at kræve skærpet straf, det vil sige mere end den bøde på 10.000 kroner, som en avis ved en tidligere lejlighed er idømt for samme forseelse.

Officielt er Per Lindegård bekymret for demokratiet. En offentliggørelse kan påvirke stemmeafgivningen. Det er ikke så lidt af en absurditet, eftersom den offentliggørelse, der er tale om, er af de afsluttede resultater for enkelte forbund.

Reel bekymring for demokratiet ville gå i en helt anden retning. For eksempel foruroligelse over den udemokratiske sammenkædning, som blev foretaget af Per Lindegård og forligsmandsinstitutionen, som forvandler et rungende nej til et ja. Poulsens og Strubes rådne forlig med arbejdskøberne, der blev model for hele overenskomstforløbet, blev forkastet med et brag af medlemmerne af CO-Metal. Dermed røg hele det politiske og moralske grundlag. Dermed faldt hele denne fælles Schlüter- og Anker Jørgensen-overenskomst, der skal sikre den kommende regering ro på bagsmækken i de næste fire år, i realiteten på gulvet. CO-

Metal sagde nej. Landets største fagforbund SiD sagde nej med en overvældende majoritet: 71,4 procent nej, kun 28,6 procent ja. Keramisk Forbund, malerforbundet, murerforbundet, snedker- og tømrerforbundet, typografforbundet, sømændene og andre sagde nej.

Det yderst knebne ja - det snævreste nogensinde - på 52,5 procent mod 47,5 procent nej-stemmer blev hentet hjem især hos HK og, for at det ikke skal være løgn, i Dansk Funktionærforbund.

Et særligt pikanteri ved forligsmandslovens afstemningsregler er kravet om, at der skal 35 procent nej-stemmer af samtlige stemmeberettigede til, for at et forlig kan væltes.

Denne regel gælder kun den ene vej. Hvis dette krav var stillet til ja-stemmerne, var denne overenskomst aldrig gået igennem. Antallet af ja-stemmer i forhold til samtlige stemmeberettigede var kun ca. 23 procent.

Havde der eksisteret bare en normal flertalsprocedure, havde der været konflikt på metalområdet, i SiD og på mange andre af industriens hovedområder.

Havde der blot været ensartede betingelser for et ja og et nej - det vil sige hvis 35 procent-reglen havde været gældende også for et ja - havde der været konflikt på hele LO-området.

Bekymringen hos demokratiets vagthunde gælder selvfølgelig ikke så inferiøre spørgsmål som disse. Det er noget helt andet, de er interesseret i: opretholdelsen af alle de udemokratiske regler og censurbestemmelser, der skal fuppe arbejderklassen til at acceptere de rådne forlig, som indgås hen over hovedet på den.

Bekymringen går også ud på at give klasseforræderne i fagtoppen samt den borgerlige propaganda en chance for at finde de rette grimasser, når det fremmanipulerede resultat, tilvejebragt i kraft af den totale mangel på virkeligt demokrati for arbejderne, skal tolkes, bortforklares og forvanskes.

Pludselig forvandles ved sådanne lejligheder en Georg Poulsen til en slags demokrat: Nu støtter han en fjernelse af

35 procent-reglen. Folk stemte ikke ja, men blev væk, påstår han, fordi de støttede hans politik.

Den er utrolig, denne evne til at vende op og ned på tingene. Hvis Georg Poulsen var så interesseret i medlemsdemokrati, hvorfor lod han så ikke simpelthen medlemmerne af CO-Metal afgøre sagen? Fordi han frygtede, at de ville sige nej. Som de gjorde.

Hardy Hansen forsøgte at holde skindet på næsen ved at være både for og imod. Men praksis tæller. SiDs love forbyder en sammenkædning af overenskomstresultatet. SiDs kongres har vedtaget at bekæmpe 35 procent-reglen. Alle disse ulovligheder godtog Hardy Hansen og gav dem tilmed sin stemme og tilslutning - og som det viste sig: sikrede det samlede ja!

Fælles for forligsmand, arbejdskøbere og toppampere er den fuldstændige mangel på respekt for arbejderklassens vilje og ønsker, for noget der minder om virkeligt demokrati.

Det faktiske resultat blev pinligt for borgerskabet. En sviende lussing til Georg Poulsen, Hardy Hansen og Co., til den optimistiske VCQM-regering og det håbefulde »arbejderflertal«. Arbejderklassens kernetropper har sagt fra.

Det manipulerede ja ligner en pyrrhus-sejr. Den bærer deres nederlag i sit skød. Overskrifterne i den borgerlige presse erklærer igen, at »roen på arbejdsmarkedet er sikret i de kommende fire år«. Men hvis der er noget, dette afstemningsresultat garanterer, er det, at arbejderklassens kamp vil vokse igennem den kommende tid.

Ikke bare for at undergrave det elendige overenskomstforlig og sikre nogle af de resultater, arbejderklassen har krævet og vist sin vilje til at kæmpe for. Men også imod sammenkædningerne, tilsidesættelse af forbundslovene, 35 procent-reglen og hele det reaktionære institutionaliserede klassesamarbejdssystem, som forligsmandsloven er en vigtig del af. Det skal væk, for at arbejderklassen kan ånde frit. Det er et reaktionært åg, der er lagt på dens skuldre.

Kapitalens nikkedukker og ja-sigere på ledende poster fra top til bund i fagforeningerne må imødesee en vanskelig tid. De repræsenterer ikke de brede arbejdermassers interesser, men udgør simpelthen et snævert og politisk korrump lag af fagbureaukrater og arbejderaristokrater. Forgylde vagthunde!

En af vagthundenes vagthunde, den tidligere redaktør af Metalbladet, Preben Bengtsson, har i et indlæg i Jyllandsposten (af alle steder) betegnet marxist-leninisterne og fagbevægelsens venstrefløj som »opviglere«.

De socialdemokratiske indpiskere har fået et flertal af venstreorienterede opviglere imod sig.

Det er egentlig det, som er spørgsmålet: vil disse demokratiets vogtere anerkende dette flertal, der går dem imod? Arbejderklassen kender svaret: Aldrig! De går ikke, før de bliver gået.

4. marts 1987

DREIER OG DAMERNE

I 1830'ernes og '40'ernes Europa - med den voldsomme sociale uro, arbejderklassens vækst og første spæde organisering, der kulminerede i de demokratiske revolutioner i 1848, med deres aspekt af borgerkrig mellem bourgeoisie og proletariat - rejstes for første gang spørgsmålet om kvindefrigørelsen, eller »kvindernes emancipation«, som det kom til at hedde på dansk.

Spørgsmålet rejstes først og fremmest af de utopiske socialister, der drømte om et kommunistisk samfund uden klasse- og kønsforskelle eller -privilegier; i den praktiske bevægelse af arbejderbevægelsen, især i Frankrig og England, landene med den mest udviklede industri, med de mest fremskredne klasse modsætninger. Og derfor de lande, der nødvendigvis måtte blive foregangslandene for en revoluti-

onær teori og praksis.

I revolutionsåret 1848 deltog den unge mediciner Frederik Dreier, dengang kun tyve år gammel, i martsbevægelsen, der væltede enevælden, som en af hovedorganisatorerne i studenternes protester, og som medlem af håndværkerdannelsesforeningen og den såkaldte hippodrombevægelse, der forenede den yderste venstrefløj i det borgerlige demokrati og den først fremvoksende arbejderklasses revolutionære elementer.

Ved enevældens fald gled regeringsmagten over i hænderne på de nationalliberale, det fremadstræbende borger-skabs parti. Dreier forudså, at det ville føre til Danmarks inddragelse i en reaktionær krig vendt mod de demokratiske kræfter i Slesvig-Holsten. I sit første skrift *Folkenes Fremtid. Af en fritæinker* fra 1848 vender han sig således skarpt mod den nationalchauvinistiske psykose, som førte Danmark over i den europæiske reaktions lejr.

I de følgende år af hans korte liv modnedes han fra revolutionær demokrat til socialistisk teoretiker og til den første proletariske politiker i Danmark, som forsøgte at lægge grunden til et selvstændigt socialistisk arbejderklasseparti. Han gjorde i en række filosofiske og teoretiske værker op med den herskende idealisme i filosofi, videnskab og kunst; han udarbejdede grundtrækkene til en fuldstændig omvæltning af samfundsstrukturen - samfundets reform - grundtrækkene til et socialistisk samfund, befriet for kapitalens åg. I tidsskriftet *Samfundets reform* og i sin praktiske politiske virksomhed forsøgte han at konkretisere disse ideer og opbygge den nødvendige organisatoriske kraft til deres gennemførelse.

Hans tilintetgørende kritik af det gamle samfund, af religionen og kirken, kongehuset og godsejervældet og det fremvoksende borgerskab har holdt sig forbløffende frisk. Han stillede arbejderspørgsmålet, kampen mellem kapital og arbejde og perspektivet om det klasseløse samfund i centrum for sin politiske kamp.

Samtidig måtte han gennemtænke alle aspekter af det sociale liv. I *Fremtidens folkeopdragelse*, også fra 1848, udkaster han en helt ny, materialistisk pædagogik, et forslag til en radikal omvæltning af uddannelsen, helt i tråd med marxismens »polytekniske uddannelse«. Dreier betegnede for øvrigt Engels' skrift *Den arbejdende classes stilling i England* som »måske i enhver henseende det fortrinligste tyske socialistiske skrift«.

»Hovedmodsætningen mellem fornøjelse og arbejde«, siger Dreier, »vil således let kunne overvindes; det gælder kun at gøre fornøjelsen indholdsrig, til »arbejde«, eller arbejdet fornøjeligt, dvs. vel forberedt, skiftende, sammenhængende med erkendelse, hvad der er det samme...

Foreningen mellem muskelvirksomhed og hjernevirksomhed vil foregå, idet hint bliver arbejde på bevidst måde til bevidste formål... Man kan f.eks. tænke sig, at børnene, mens de skrider fremad i fysisk-kemisk kundskab, tillige skrider frem i det derpå byggede arbejde; snart arbejder de ved denne maskine, snart ved hin; heri ligger muligheden til en langt mangfoldigere moduleret legemsudvikling.«

Det var svært for Dreier at sikre midler til udgivelsen af sine reformskrifter. I flere år havde han et udarbejdet manuskript om kvindefrigørelsen liggende, der skulle følge skriftet om opdragelsen op. Men han kunne ikke få det ud under tre-årskrigen, hvor han i øvrigt i perioder arbejdede som læge i tilknytning til militæret.

Lejligheden bød sig først, da den 20-årige forfatterinde Mathilde Fibiger udsendte sin lille brevroman *Clara Raphael*.

Den blev udsendt og forsynet med et forord af Johan Ludvig Heiberg, hvis rolle som litterær og æstetisk smagsdommer under enevælden var uindskrænket - og som et forsøg på fra hans side at forny sit repertoire fra en ny vinkel. Eller som Dreier udtrykker det i sin tilintetgørende polemik i skriftet *Blik på det verdenshistoriske værk »Clara Raphael« og den derved fremkaldte damelitteratur* (som han

i en parodi på tidens stil udgav *efter en høj beskytterindes ordre af Peter Vandal, akademiker og verdensborger*): »Claras ualmindelige færdighed i at indflikke sprikworter, floskler osv. er det, der har bevæget oldermanden for Danmarks frasemagere til at optage hende som æresvendinde på lauget.«

Clara Raphael er en absurd historie om en ung borgerdame af det bedre selskab, som i det bevægede år 1848 drives til en kamp for »åndelig udvikling«. Dette formulerer hun som programmet for »damernes emancipation«. I romanen forelsker den »åndeligt frigjorte Clara« sig i den unge løjtnant og patriotiske kriger, baron Axel. Den kødelige kærlighed frister hende slemt, men hun står imod, og de to unge forenes i et platonisk kærlighedsforhold - sjælens adel med det blå blods adel på et højere plan.

Hendes åndelige idealer fremgår af følgende citater fra bogen:

»Som slyngplanten, der støtter sig til den mægtige eg, skulle vi støtte os til gud og drage liv og næring af den evige visdoms kilde.« (»Hvilken kedsommelig lirumlarum«, kommenterer Dreier).

Eller da baron Axel har erklæret, at Claras kærlighed til ham altid vil være en »nådegave«, udsynger Clara:

»Ja, en nådegave, men denne gave kommer jo fra ham selv, som indgød mig den! Den er hans eget værk og skabningen hengiver sig i glad tilbedelse og tilbedende glæde til sin skaber.« (»Arme skaber, ulykkelige skabning, forfærdeligt skaberi!«, bemærker Dreier).

Eller:

»Gud er min fader, Danmark min moder; alle menneskene er mine søskende. Dette er det store familieliv, hvori jeg har fæstet rod.« (Og Dreier: »I sandhed et mærkværdigt familieforhold... tilmed er kongen jo i reglen Danmarks ægtemand ... kongen er jo guds statholder på jorden, hvilket er ganske i sin orden; »Gud« er personifikationen af den menneskelige trældomsånd, kongen dennes bedste repræ-

sentant.«)

Dreier slagtede slet og ret Mathilde Fibigers absurde, aristokratiske platonisme og mærkværdige feminisme. Og med god grund: hovedmålet var at give spørgsmålet om kvindernes frigørelse ben at gå på. De kunne umuligt findes i de højere åndelige sfærer, i remserne om gud, konge og fædreland, som borgerskabet begejstret kunne anerkende som et ideal for de unge kvinders udvikling. Så slap man helt uden om ethvert praktisk eller materielt spørgsmål.

Grundigere behandler Dreier andre indlæg i »Clara Raphael-fejden«, som den voldsomme debat, udløst af Mathilde Fibigers bog, kom til at hedde i litteratur- og socialhistorien. Først og fremmest nogle indlæg fra kvinder, der stod i modsætning til de mange reaktionære indlæg fra det gamle samfunds mænd, der så rødt alene ved ordet kvindeemancipation. Blandt disse først og fremmest indlæggene fra Fanny de Bretteville (Sibylla) og Pauline Worm, der begge rejser krav om uddannelse af kvinderne. Dreier påviser begges begrænsning, hvor lidt de egentlig bevæger sig, selvom de kritiserer Clara Raphael fra venstre: de overser spørgsmålet om kvindefrigørelsen som en del af hele spørgsmålet om samfundets omdannelse, som en del af et større socialt spørgsmål: arbejderspørgsmålet, classespørgsmålet. For dem eksisterer klasserne eller klassekampen ikke: Kvinderne udgør en helhed og enhed i sig selv, og derfor tager de bevidst eller ubevidst udgangspunkt i situationen for borgerskabets kvinder, salondamerne, et lille mindretal af kønnet.

Vigtigere var det, at Dreier ved at gå ind i debatten fik anledning til at fremlægge sit radikale program for kvindefrigørelsen, et program, der i dristighed og fremsynethed lå langt over alle debattens øvrige deltagere. Et program, som for første gang formulerede en proletarisk linje for kvindekampen i opposition til aristokratiets, borgerskabets og den småborgerlige reformismes.

Hvor de bedste dele af de øvrige reformatorens ideer forlængst er blevet realiseret (i det omfang indlæggene ikke

blot var et åbent eller poleret forsvar for kvindens husslaveri og undertrykte stilling) har Dreiers overvejelser endnu ikke mistet sin aktualitet. De gav kvindekampen ben at gå på; og de kan fortsat give inspiration i dag.

For Dreier er spørgsmålet om kvindernes frigørelse et spørgsmål, som er underordnet det sociale spørgsmål, underordnet modsætningen mellem arbejde og kapital, og samtidig en integreret del af dette spørgsmål.

Dreier anerkender den særlige kønsundertrykkelse, men påpeger også forskellene i kvindernes klassemæssige status, de særlige træk ved undertrykkelsen af borgerskabets kvinder - hvis situation ifølge Dreier ikke bør eller kan tages som udgangspunkt for en virkelig frigørelseskamp.

Kvindernes virkelige frigørelse består, siger han, i deres inddragelse i samfundslivet, i den materielle produktion, i ophævelsen af husslaveriet og den fysiske og åndelige isolation, som dette medfører. Af deres fuldstændigt ligestillede deltagelse i samfundslivet, af lige politiske rettigheder. (Og spørgsmålet om at udstrække stemmeretten til også at gælde kvinderne blev først et »relevant« politisk spørgsmål efter århundredskiftet.)

Først i en sådan sammenhæng kan en ændret opdragelse af kvinderne, bort fra den reaktionære kvinderolle og de dertil knyttede reaktionære værdier, give resultater. Tingene hænger sammen og de må ses i den helhed, hvori de indgår.

Frederik Dreier tager udgangspunkt i den store masse af kvinder. Hos dem og i det hele taget i proletariatet ser han en større selvstændighed og lighed mellem mennesker. Det borgerlige ægteskab - pengegiftermålet - bliver udsat for hans knusende analyse og kritik.

Forudsætningen for frie og lige forbindelser mellem kønnene er ophævelse af classeskellene, ophævelse af pengegiftermålets tvang, offentlig børneopdragelse (han fordømmer opfattelsen af børn som forældreejendom og børneopdragelsen som et privat og individuelt anliggende), kvindens befrielse for husslaveriets byrder.

Først der kan de fattige mænd og kvinder sikres retten til at få børn, først der kan de udvikle sig som frie og harmoniske individer, først der kan et nyt og frit ægteskab og familieliv opbygges. Og sådan stiller det sig endnu i dag.

Dreier døde i 1853, kun 25 år gammel. Han var den unge Marx' og Engels' yngre samtidige, forenet med dem i bestræbelsen på at gøre socialismen til videnskab.

Kvindefronten, 1, 1987

DET FRI INITIATIVS FORLIS

Der ligger et næsten symbolsk skær over de tragiske begivenheder ved Zeebriigge. Det forliste skib, der kuldsejlede og trak mere end hundrede passagerer i døden, bar det stolte navn *Herald of Free Enterprise*.

Den fri foretagsomheds eller det private initiativs herold. Ynkeligt strandet - ikke på klippeskær i en storm - men på kapitalens lurvede daglige profitjagt, på fart og tempo og stykbetaling pr. passagerer, bil og fragtgods. På opskruning af hastigheden, sådan at roll-on/roll-off-modellerne ikke bygges tilstrækkelig sikkert, så blot nogle få tons vand eller en forkert sø kan udløse katastrofen. Af hensyn til stykbetalingen har det været kotume at afsejle med åbne bovporte - men denne gang var der noget, der kiksede, og hundreder af familier rantes dødeligt af det driftige frie initiativ.

En anden af de frie initiativs herolder, den engelske premierminister Margaret Thatcher, ilede personligt de overlevende passagerer til undsætning for at tænde nyt lys, nyt håb og ny tillid hos dem og offentligheden i sorgens stund.

Det gælder frem for alt om ikke at miste modet, om ikke at kaste optimismen overbord som de forladte, tomme og ubrugelige redningsveste, der flød rundt i den engelske kanal, efter katastrofen var indtruffet.

Fra England kom for en snes år siden den glade meddelelse, at vi alle lever i en gul undervandsbåd. 1980ernes lurvede virkelighed fortæller, at vi alle er spærret inde i Herald of Free Enterprise. Og at den er stødt på grund, kuldsejlet, forlist.

På nederste dæk befinder der sig mere end 20 millioner arbejdsløse (alene i OECD-landene). I cafeteriaerne mellem det knuste service og de bugnende overskudslagre endnu mange flere millioner arbejdende, der er truet på deres brød, bønder og husmænd, der er truet af at producere for meget af det, hundredtusinder af havets husmænd, småfi-skere, der kvæles af nitrater, fosfater og kapitalistisk overfiskning, og langsomt slås ihjel sammen med livet i de blå bølger. På øverste dæk med hurtig adgang til redningsbådene og bankkonti i schweiziske banker har vi det frie initiativs båds-mænd, underofficerer og officerer - og på broen Margaret Thatcher, Ronald Reagan, Poul Schlüter og alle de andre døde skippere og blinde styrmænd.

Da Titanic og dens passagerer stødte på et isbjerg og sank ned på bunden af Atlanterhavet, spillede orkestret *Nærmere Gud til dig*, indtil havet kvalte alle lyde. Senere har talløse digtere besunget denne katastrofe, der ikke kunne ske: det var den mest luksuriøse og sikre Atlant-liner, der nogensinde var bygget. For den danske digter Thorkild Bjørnvig blev det et billede på civilisationens udfordring af de mægtige kræfter i altet, og dens undergang.

Så lyrisk er det ikke. Det er simpelt og beskidt. En fuldt ud forklarlig ulykke, der ramte passagererne på 2. og 3. klasse, mens de hentede deres beskedne frokost ved selvbetjeningsdisken eller stod i kø ved den toldfri butik for at købe billig sprut, cigaretter eller chokolade. Og så alles kamp mod alle for at nå ud af en kæntrende dødsfælde mod det forurenede og kemisk forgiftede vand, der trængte ind fra alle sider.

Ikke nogen heroisk død. Ingen salmesang, ingen velsig-
nelser eller løfter om evigt liv. En beskidt død, blottet for

enhver mening. Som døden i 1. verdenskrigs skyttegrave, 98 som døden for millioner af civile og tvangsudskrevne soldater, der i dette århundrede er blevet ofret på det frie initiativs hellige alter. Det imperialistiske systems gentagne blodofre, der repeteres i stadig større omfang, mens forberedelserne til det største af dem alle - atomkrigens - bliver mere intense.

Da Margaret Thatcher iværksatte sin korte og beskudte Falklandskrig mod Argentina, blev en lang række civile skibe udskrevet til transport af tropper og materiel. Men ikke nogen af kanalskibene: de var for risikable at sejle rundt med. De er gode nok til civil transport, til militæret kræves der virkelig kvalitet.

Det vidste hun selvfølgelig, da hun kom til Belgien for at trøste forkomne overlevende.

Kapitalens styrmænd, kaptajner og de øvrige befalingsmænd er travlt beskæftiget med overlevelseskurser af den ene og den anden art. Med at bevise for sig selv og omverdenen, at det kapitalistiske system ikke har spillet fallit, mens de forbereder sig på at slippe godt fra kommende krisituationer.

Mer fri foretagsomhed! Mer privat initiativ! skråler de, mens digterne forbereder deres requiemmer og prædikanterne afpudser deres dødsmesser.

Mer frihed! Flere muligheder! råber dødens købmænd, mens skibet hælder og krænger faretruende og munden fyldes med vand.

Det frie initiativ er allerede stødt på grund, kuldsejlet, forlist.

marts 1987

ÆGTE RØDT - ELLER ALT GODI FRA DET BRUNE HAV

På en halv snes dage er det lykkedes de borgerlige medier

med TV-Aktualitetsafdelingen i spidsen at fiske ikke mindre end to ægte og ræverøde, revolutionære arbejderledere op af de stadig mere forurenede vande, de trækker vod i.

Af folkemassernes dynd fremstiger en Preben Møller Hansen som på bestilling for at give de store stimer, der søger mod venstre, bort fra Socialdemokratiet og især dem, der synes SF er blevet *for* socialdemokratisk, nyt håb og tro på det parlamentariske system og pampernes mulighed for at rette sig. Og før og efter følger så en Gert Petersen, årtiets bedste bud på en sørgelig repetition af ministersocialismens fiaskoer.

Nu er Møller Hansen godt nok en højtråbende fantast, en »rød« klovn i det parlamentariske cirkus, men hans drøm om og hans livslange forelskelse i den mindste lille taburet er ægte nok. Han kan bruges i situationen - mod den voksende revolutionære bevægelse, mod radikaliseringen af masserne - mens Gert Petersen forlængst har tilkæmpet sig en placering som et af borgerskabets strategiske kort.

Begge er de udklækket i det revisionistiske DKP, der frygter endnu en total udtværing ved det kommende valg og gyser ved synet af de oceaniske monstre, det selv har skabt.

Begge har de forlængst organisatorisk brudt med DKP; Gert Petersens SF har snart eksisteret i 30 år, Møller Hansens Fælles Kurs-parti i godt otte. Gert Petersen, som er den klogeste af de to, har allerede for årtier siden indset, at sovjetrevisionismen var en boldgade uden fremtid; Møller Hansen først langt, langt senere, da det sidst af alle gik op for ham, at han aldrig ville blive formand for det fremtidsløse parti.

Og begge er ægte børn af DKPs revisionisme, der er ikke et eneste af deres »revolutionære« strategiske eller taktiske principper, som ikke allerede først har været udviklet og anvendt af DKP selv.

Sandheden er, at DKPs politik er blevet en succes i en sådan grad, at det har sejret ad helvede til; at der ikke længe er plads til partiet på den parlamentariske arena.

Naturligvis har Gert Petersen forlængst afsvoret sin loyalitet overfor sit ideologiske og politiske ophav, de sovjetiske revisionister. Møller Hansen træder endnu en hårfin balancegang, hvor han på en og samme tid optræder som mere uafhængig af Moskva og mere sovjettro end DKP selv. De er begge, ligesom DKP, vildt begejstrede for Gorbatsjov og hans åbent kapitalistiske reformer, som lanceres under etiketten »glasnost« - åbenhed.

Og hverken Gert Petersen eller Møller Hansen har noget at skjule. Det er TV garanten for. Petersens brune begyndelse diskvalificerer ham ikke til noget som helst. Bliver han ikke minister og opgiver politik, kan han endnu nå at blive direktør for TV3. Hvad der tæller er hans »ægte røde« antikommunisme, hans mere end 40 år lange kamp mod stalinisme og andet revolutionært utøj, der kun blev afbrudt i en kort periode, hvor han skulle møve sig frem i Aksel Larsens DKP.

Møller Hansen er en stovt forsvarer af den sovjetiske socialimperialismes fascistiske aggression og udryddelse-skrig mod det afghanske folk. Og samtidig en fanatisk beundrer af en Mogens Glistrup, hvis parlamentariske og populistiske fiduser han kopierer ned til den mindste detalje - fra nødvendigheden af en stærk mand i folketinget, der kan »banke i bordet« til åben racisme. 1 et af de talløse radio-programmer, der skal introducere denne stærke mand for den danske befolkning, undlod han ikke at opfordre en indvandrer, der ikke var enig med ham, til at rejse tilbage, hvor han kom fra!

Scenesætterne af borgerskabets medieshow har omhyggeligt udskrevet rollerne. Gert Petersen er på vej ind i varmen som et seriøst bud i fornyelsen af Socialdemokratiet til at varetage rollen som det kapitalistiske systems administrator.

Møller Hansen opbygges som den, der skal opsamle de kræfter, der forvilder sig endnu længere til venstre i utilfredshed med SFs bfindudsalg, for at kunne udnytte en vis

forvirring i den revolutionære bevægelse som sådan, der p.t. eksisterer.

Møller Hansen og hans »stærke partiapparat« var ikke i stand til at indsamle de nødvendige underskrifter. Det gjorde ikke noget, så afleverede man bare det man havde, inklusive en lang række dobbeltunderskrifter, der anbefalede Fælles Kurs-partiet. I fortrøstning om effekten af den borgerlige propagandavirksomhed, der skal sikre, at de manglende 5-6.000 underskrifter kommer ind.

Han er en mediefidus, en løgner og taljonglør, en parodi på borgerskabets bedrag af arbejderne. Gert Petersen er en sober udgave heraf.

»Ægte rødt«, kalder de borgerlige medier det - alt godt fra det brune hav.

marts 1987

MAGTMISBRUGER WEIDEKAMP

Egon Weidekamp, Københavns overborgmester, har fået en højesteretsdom for, at han er magtmisbruger. Nogen sensation er det ikke. Det vidste hele byen i forvejen. Men det er nu blevet stemplet som ulovligt, at Weidekamp og et flertal i byrådet for fem år siden fjernede lokalplansagerne fra den daværende VS-byplanborgmester Villo Sigurdsson og midt i en valgperiode lagde dem ind under overborgmesterens eget kontor.

Både folkesocialister og venstresocialister, der lige siden har ført sag mod Weidekamp, og overborgmesteren selv, erklærer sig tilfredse med dommen. Det generer ikke Weidekamp at blive kendt skyldig i magtmisbrug, det kan han sagtens leve med, og det får heller ikke de fjerneste praktiske konsekvenser. Sagerne forbliver hos Weidekamp; alt bliver ved det gamle.

Den juridiske retfærdighed sker fyldest; intet sker. Det

er det lærerige udbytte af årelange retsforhandlinger, der er gået fra den ene instans til den næste, for altså til sidst at ende på allerhøjeste sted, i det organ, der fremstilles som fundamentet for selve det borgerlige demokrati og beskyttelsen af borgernes rettigheder.

Weidekamp tabte sagen - Weidekamp har vundet. For det er stadigvæk Weidekamp og hans socialdemokratiske kernetropper, der bruger magten i det røde København.

Så sent som torsdag aften stod demonstrerende hospitalsarbejdere og aftaragere af sundhedsvæsenets ydelser udenfor Rådhuset i vinterkulde for at protestere mod nedlæggelsen af Kommunehospitalet. Som man har stået der så mange gange før, imod hospitalsnedskæringer, besparelser på daginstitutionerne, mod skolenedlæggelser osv. Det rækker ikke ved Weidekamp og co.s beslutsomhed. Det ansporer tværtimod til endnu engang at slå fast, at det ikke er hensynet til de almindelige menneskers ve og vel, der dikterer bystyrets beslutninger.

Under Weidekamps regime har spekulatjonen i jord og ejendomme, i byggeprojekter af forskellige slags, i udpiningen af slummen, nået nye rekordhøjder. Byggematadorer som den uheldige Bøye Nielsen og hans mere drevne partner Axel Juhl-Jørgensen har oplevet kronede dage i ly af Weidekamps borgmestertrone. Den grasserende bolignød har fået unge til at aktionere massivt og indædt for retten til en bolig. Heller ikke det har fået Weidekamp til at glemme, hvem han er, og hvad han repræsenterer. Mens politiet bestilte militær og militært materiel til indsættelse under slaget om Ryesgade sidste år, lod Weidekamp sig fotografere ved indvielsen af de otte ungdomsboliger, det lykkedes at få opført i 1986.

Hverken solide parlamentariske afklapsninger, den ene efter den anden, eller et splittet og modløst Socialdemokrati i København, plaget af bastant frafald, har fået Weidekamp til at fravige sin glansrolle som lokal enevoldskonge og give den mindste indrømmelse til de mest elementære og beretti-

gede krav og protester. Han er den hårde linjes mand.

Med ham i spidsen er ødelæggelsen af Socialdemokratiets hovedbastion gået stærkere og mere uigenkaldeligt for sig, end nogen kunne have forestillet sig.

Egon Weidekamp har gjort mere for at klargøre Socialdemokratiets og reformismens fuldstændig borgerlige, reaktionære, arbejder- og ungdomsfjendske natur end nogen anden enkeltperson i Kongens By - ved i talløse tilfælde at udslette enhver skillelinje mellem magtbrug og magtmisbrug, ved at lade dette smukke juristeri stå frem i al sin nøgenhed: at det er borgerskabets magt og den borgerlige magtudøvelse, Socialdemokratiet repræsenterer, og intet som helst udover det.

Weidekamp og hans slæng har virkelig præsteret sande mirakler:

De har fået patienterne på byens hospitaler til at stå ud af sengene for at demonstrere mod nedskæringer og lukninger, mod indrettelse af ventegange på hospitalerne, der er blevet rene dødens ventesale.

De har lært vuggestuebørn og børnehavebørn at aktionere, skoleelever at besætte deres skoler og blokere dem, ungdommen at slås klogt og effektivt mod den borgerlige volds magt.

De har skænket arbejdere og arbejdsløse, pensionister og bistandsmodtagere forståelsen af et værdigt liv under kapitalismen: i kamp og protest mod systemet.

Så københavnernes har meget at takke Weidekamp og hans partifæller for, indbefattet deres anskuelsesundervisning i effektivt borgerligt-socialdemokratisk samarbejde på alle planer og i alle vigtigere situationer.

I sammenligning hermed er det uden betydning, at højesteretsdommen ikke får de fjerneste konsekvenser. Det hører alt sammen med til lærestykket.

Folkets taknemmelighed skal nok komme til udtryk.

marts 1987

MODERNE TIDER

»Hvad skal vi nu, i moderne tider, forstå ved ærkeengle«, spørger Adrian Bentzon, rektor for børnehaveseminariet Frøbel-Højskolen, i dagbladet Information. Hans kronik bærer den træffende overskrift *Apropos ærkeengle*.

Han giver selv svaret:

»Man kunne kalde dem fundamentale åndelige principper og nok også benytte udtrykket »åndelig« med en vis ret, al den stund fænomener som vurdering, indføling og kreativitet synes at ligge uden for den videnskab, der bygger på iagttagelse. På den anden side er såvel ånd som principper nogle ret luftige begreber, og det er værd at fastslå, at det her drejer sig om nogle særdeles konkrete måder at angribe tilværelsen på. Således set kunne man kalde dem overordnede handlingskategorier.«

Det er alt sammen sagt og skrevet og uden skamrødmen kolporteret videre på taknemmeligt papir i ramme alvor. Idealisme og metafysisk mystik har kronede dage i en avis, der engang kaldte sig venstrefløjens dagblad.

Ikke et ord om ærkevrøvl; med patetisk selvhøjtidelighed opfriskes middelalderen p.t. Det kunne lige så godt være barbariet og den primitive tilstand, slavesamfundet eller den tidlige kapitalisme. Det har alt sammen været der, og kommer også igen ved lejlighed, i de moderne tider, som har åbnet dørene for alt, med undtagelse af socialismen som menneskehedens egentlige fremtid.

»Gud er den konkrete fremtid eller den nåde, hvorpå fremtiden kommer til os gennem det ubevidste«, trompetterer Adrian Bentzon, eksperten udi ærkeengle.

Redaktionen af Information selv viger endnu en stakket stund tilbage for slige vidtløftigheder. De holder sig til den konkret-feudale nutid.

Moderne tider hedder et fredagstillæg til avisen, som uden overdrivelse svælger i dem. Det er derfor helt naturligt, at De venders og gothers nuværende drot optræder på forsidens af et nummer af det indlagte magasin.

Det er helt naturligt, forklarer bladets chefredaktør, den tidligere studenteroprører og ny-filosof i den franske stil, Peter Wivel, og hans assistent Karen Syberg, at interviewe »Danmarks mest berømte rejsende« ved hendes skrivebord i Chr. IX's palæ.

Og hør bare, hvor de kan:

»Som dronning af et land, hvor selve geografien af digteren beskrives som »en rejselysten flåde« er hun Danmark en værdig repræsentant.«

Det er ikke småting, den moderne regent får videregivet som folkets rejsefører i det store udland, som hun og gemalen til stor glæde for begge og for eksportkoncerne har rejst tyndt.

Det går fra de helt små, men ikke ubetydelige overvejelser som: »Danskere har jo egentlig altid haft lyst til at rejse, når de fik muligheden.« (Her sendes ikke blot en hilsen til søens folk overalt på verdenshavene, der tænkes også på pensionisterne, som velsagtens med 71 kr. mere om måneden fra 1. april i år vil få mulighed for at stikke et smut sydpå med Spies' enke eller præsten, hvis han og hans firma ellers holder).

Og videre til sand og dyb livsfilosofi: »Det kan være en fordel, når man er et lille land, at man godt er klar over, at der ligger noget uden for både Valby Bakke og Gedser og grænsen, og at det er spændende at komme ud i verden.« (Vor beskedne dronning personliggør landet: er den »man«, som er et lille land, mon af hankøn eller hunkøn - vi tillader os at gætte på det sidste - Mor Danmark.)

Og grænseoverskridende tanker findes i dronningens kulturfilosofi:

»Hvis man tænker på, hvad dansk kultur egentlig er, og hvad Danmark ud over det geografiske egentlig er, så må man jo sige, at det er et sted, hvor indflydelse er kommet ind fra alle mulige hjørner af verden - altid. Vi er ikke et afsondret område, som har holdt en egenart. Vi er et område, som har taget mod ting udefra og gjort dem til vores egne.

Vi er nok et ø-rige, men vi er netop ikke en ø, vi er en halvø.« (Det majestætiske vi er nødvendigt her.)

Og hun fortsætter:

»Vi har forbindelse til resten af verden. Vi har altid betragtet vand som noget, man skulle over, ikke som noget, der skulle afgrænse os. Isolationisme er ikke noget videre dansk begreb. Det er heller ikke noget, vi nogensinde har dyrket. Det ville være komplet utypisk for danskere at føle, at man skulle isolere sig for omverdenen.«

(Også på dette punkt er vort land, vor kongelige halvø ægte og original dansk: the open society, det åbne samfund, er gået i blodet - eller måske snarere i grundvandet - så det er blevet pæredansk. Og sandelig: hele hendes slægt er kommet udefra, fra omme bag grænsen, og indenfor den sidste generation, omme bag grænserne. Og hvad har det ikke betydet af godt for nationen? Uden oldenborgere, glücksbor- gere, bernadotter og laborder var Danmark i hvert tilfælde ikke det, det er. Vi samler ikke længere på godser eller krige, vi rejser!)

Til kulturfilosofien er knyttet en original sprogfilosofi. Hds. majestæt har den opfattelse, at »man skal holde på sit sprog til hjemmebrug. Men skal sikre sig, at man har liv i sit eget sprog. Det er at sørge for, at ens sprog spiller på alle tangenter. At man sørger for at finde et godt dækkende dansk udtryk for et internationalt begreb, men også, når der kommer noget nyt ind, hvortil man faktisk ikke har et oplagt dansk udtryk, at man så tager det til sig.«

Problemet er nu, hvilket sprog der skal holdes på til hjemmebrug. Informations verbale væbnere spørger:

- De taler fransk, og De taler engelsk, som var det Deres andet modersmål? Og Margrethe II svarer:

- Jeg er vokset op med engelsk. Der blev talt meget engelsk i mit hjem.

Da der er flyttet nye grænser i det åbne samfund, er senere også fransk kommet til på hjemmebanen.

Et trøstens ord har dronningen til de frygtssomme:

»Jeg tror egentlig ikke, at danskerne som helhed er i tvivl om deres identitet som danskere, eller om, at Danmark har en identitet... Jeg tror, dansk kultur i virkeligheden er meget stærk. Jeg er ikke spor nervøs for dansk kultur. Men man skal ikke dyrke sin mærkværdighed for meget heller. For så bliver man bare mindre og mindre og mindre. Man bliver til sidst en meget hård lille nød. Men den bliver meget lille.«

Dronningen er ikke nogen hård nød; og slet ikke nogen hård banan. Hun er større end det: En åben halvø, en nutidig frugt af en sund og solid stamme. Og det handler hverken om nødder eller pebernødder.

En moderne regent. Pæredansk, som når hun citerer H.C.Andersen - »det mest danske vi næsten har« - for at sige »At rejse er at leve!«

Og det er ganske vist altsammen.

Vi lever i moderne tider.

Det er ikke længere gud, konge og fædreland, der står på programmet, og slet ikke på den akademiske venstrefløj på Information.

Det er ærkeengle, dronninger og åbne samfund.

25. marts 1987

DEN TREDJE VEJ

»Har kommunismen vist sig at være en historisk blindgyde?«, spurgte Danmarks Radio forleden. Til den tungnemme, der ikke kan give det rigtige svar første gang, er der reserveret en enkeltbillet til den sibirske tundra.

Som i sin tid Tito, senere Hrustjov, og senere igen begunstningen i Kina før og efter Mao Zedongs død, har gorbatjovismen og glasnost-politikken fremkaldt vilde jubelskrig hos det vestlige borgerskabs ideologer og propagandister.

DRs nuværende korrespondent i Moskva, Leif Davidsen, er ingen undtagelse. Han føler historiens brede vingeslag suse om ørerne og afleverer den ene begejstrede rapport efter den anden om fremskridtene i Sovjetunionen.

Det er ikke småting, den mand begejstres for: Der eksisterer en udbredt homoseksualitet og prostitution i Sovjetunionen, langhårede unge spiller vestlig rock og punkmusik, andre danner ungdomsbander af den type, som her kendes som rockere, og gør gaderne usikre både før og efter mørkets frembrud. Og de sovjetiske aviser er begyndt at skrive om disse ting.

Hurra! Det går fremad! forkynnder Davidsen. En vestlig journalist kan ikke føle sig rigtig hjemme, før enhver seksual specialitet er for hånden. Hurra! AIDS'en breder sig. Davidsen helmer ikke, før Helis Engels-rygmærker dominerer gaderne.

Bekymret rapporterer han om en udbredt konservatisme i befolkningen. Gorbatjovs reformer vil umiddelbart medføre betydelige reallønsmæssige fald for store arbejdergrupper, helt op til en tredjedel, og det har den konservative russiske befolkning noget imod. Den bryder sig heller ikke om ungdomsbanderne eller den voksende kriminalitet. Helt ufatteligt - den russiske Ivan, hvadenten han er arbejder eller bonde, har aldrig haft historiske forudsætninger for at forstå det virkelige demokratiske velsignelser. De udgør en kontrær og træg masse, der ikke antændes af samme begejstring over Gorbatjovs reformer, som Davidsen og alle de andre føler. Derfor er det nødvendigt med en »revolution fra oven«, fra Gorbatjovs og partiledelsens side - og i virkeligheden, forklarer Frank Osvald, DRs mangeårige ekspert i kontrarevolution, har *det* været karakteristisk for alle revolutioner efter den leninistiske model. Så Gorbatjov har også alibiet i orden.

På samme måde med Kina: de pragtfulde liberaliseringsbestræbelser er i de sidste måneder løbet ind i et tilbageslag; stemningen er afventende og forsigtig; mere end noget andet frygter man en tilbagevenden til kulturrevolutionen.

onens kaotiske tilstande. Der er sket væsentlige fremskridt, men et demokrati af vestlig type er det endnu for tidligt at sætte næsen op efter: de træge kinesere har ingen tradition for demokrati. Det gælder også de sydøstasiatiske, åbent kapitalistiske nabolande, hvor det heller ikke findes. DRs eksperter undlod dog ikke at fastslå, at de sydkoreanske studenter, der på militant vis demonstrerer mod militærdiktaturet dér, trods alt gør det på en friere og mere demokratisk måde end de kinesiske studenter.

Den uundgåelige konklusion, som blev hamret ind med syvtommersøm, var, at er socialismen ikke færdig, så er den »leninistiske socialisme og kommunisme« det i hvert tilfælde. En historisk blindgyde, opgivet af de kommunistiske magthavere selv.

»Det er ideologiernes død«, forkyndte panelet. Forfatteren, nationalfilosoffen og ideologen bag *Oprøret fra midten* Villy Sørensen trak frem, at den »statsbærende marxismeleninisme i øst« og »den amerikanske ideologi, så stærkt præget af antikommunisme« er bundet fast til hinanden, låst fast i et gensidigt krampeforhold. Knuden må hugges over ved at afskedige ideologierne, og her har Europa en særlig rolle at spille.

På dette punkt fik den francofile nyfilosof og konservative politiker Per Stig Møller indskudt, at vesten i almindelighed og USA i særdeleshed allerede havde gjort det. »Det er 10-15 år siden«, meddelte han, så en virkelig forbedring af forholdet mellem øst og vest mangler kun, at marxismen-leninismen afsværges som officiel ideologi.

Og så var man i gang med Vibeke Sperlings 64.000 dollars-spørgsmål: Kan denne situation danne udgangspunkt for en nytænkning i både vest og øst? Hvordan ligger det med mulighederne for en tredje vej mellem kapitalisme og kommunisme?

Den tredje vej - den længe søgte magiske trylleformular for et nyt samfund, »foreningen af markedsøkonomi og selvforvaltning«, som panelet definerede det, et Sesam! Luk

dig op! til en ny og bedre fremtid.

Jagten på de vises sten er gået ind igen. Engang var den tredje vej den socialdemokratiske *blandingsøkonomi*, som den blev praktiseret i de nordiske *velfærdsstater*. Denne myte fik sit endelige grundskud sammen med myten om velfærdssamfundet og dets stabilitet med den dybe kapitalistiske krises gennembrud i 1970'erne.

Det var også den titoistiske selvforvaltningsmodel, som Vibeke Sperling, Gert Petersen og store dele af den intellektuelle venstrefløj så højlydt og bombastisk gjorde reklame for i 1960'erne og 1970'ernes begyndelse. Nu er hyldestkoret forstummet. Den jugoslaviske udviklingsmodel står ikke længere til at redde. Nu truer ministerpræsidenten med at sætte militæret ind mod strejkende arbejdere. Selvforvaltningen angribes officielt for at være et skalkeskjul for bureaukratiet. Det jugoslaviske kaos kan ikke længere bruges af tilhængerne af den tredje vej. Og de vasker allesammen lige så stille deres hænder.

Villy Sørensen præsenteredes som faderen til den tredje vej i Danmark, som dens sporhund nr. 1. Allerede i hans essaysamling *Hverken - eller* fra 1960'erne er han inde på dette, forklarede fru Sperling, som let og elegant forbigik, at denne stadig mere fortvivlede jagt på »alternativet til både kapitalisme og kommunisme« er langt ældre, og at Villy Sørensen højst kan krediteres for at have rejst den som et spørgsmål for dele af intelligentsiaen i hans generation.

Og Villy Sørensen havde mange dybe og filosofiske betragtninger til den nuværende situation. Han refererede til John K. Galbraith, der i 1960'erne havde ment, at de intellektuelle, teknikerne, udgjorde et revolutionært socialt element i vesten. »Sådan var det ikke gået«, beklagede Sørensen, »men det vil måske vise sig at være sådan i Sovjetunionen«.

De vestlige intellektuelle ville derimod ikke begejstres for reformpolitikeren Gorbatsjov. »I øjeblikket eksisterer der ikke nogen revolutionær intellektuel venstrefløj i Vesten«, sagde han, og hvis den eksisterede ville den tiltrækkes af en

Stalin eller en Mao Zedong, og ikke af en reformpolitiker.

Villy Sørensen holdt revy over østlige systemkritikere, der søgte en tredje vej: Havemann, Kolakowski, jugoslaven Stojanovitz. En noget bedrøvelig forestilling, en beretning om skriften på væggen, der viste sig at være papir. Den tredje vej er udeblevet. Nu må håbet ikke knyttes til en enkelt person eller et enkelt land, til et enkelt eksperiment, men som sagt til et Europa, der hugger supermagtsideologierne over.

Den tredje vej viser sig nu at være den europæiske vej, i en svævende og ukonkret forstand. En fremtidsmulighed, fostret i en digters fantasi, eller en kollektiv digterisk fantasi, overdraget til fremtidens egne kræfter at realisere.

Tilhængerne af ideologiernes forsvinden huggede hårdt ned. Frank Osvald bemærkede, at har man markedsøkonomi, har man også kapitalisme, profitmotiv og alt det andet. Og Per Stig Møller meddelte, at Sørensens østeuropæiske forbilleder ikke længere befandt sig på nogen tredje vej, men i det herlige vesten.

Og sådan gik det, frem og tilbage, uden at komme af stedet. Nytænkningen udeblev. Kun konklusion stod fast: marxismen-leninismen duer ikke, kommunismen er en historisk blindgyde. Og endnu engang viste det sig, at fortællerne for ideologiernes forsvinden forenes i én eneste fælles ideologi: antikommunisme.

Derfor den begejstrede støtte til den revisionistiske kontrarevolution. Derfor er hele borgerskabets liberale fløj på skift titoister, hrustjovister, maoister, tilhængere af Deng Xiao Ping og Lech Walesa, og i dag glødende propagandister for Gorbatsjov. Med et sikkert klasseinstinkt skelner de venner fra fjender. Alt, hvad der skiller tilhængerne af den første eller tredje vej, af den amerikanske eller europæiske supermagt, af modeller og utopier forsvinder som dug for solen, når det gælder den praktiske støtte til kontrarevolutionens udvikling, og når det gælder om at slå antikommunistisk mønt af denne.

Den marxistisk-leninistiske analyse af den jugoslaviske, kinesiske eller sovjetiske udvikling, som har fulgt den revisionistiske kontrarevolution i alle dens faser, fra 1948 til i dag, nævntes selvfølgelig ikke med et ord. Krisen i de revisionistiske lande, hvor kapitalismen forlængst er genrejst, skal for enhver pris fremstilles som socialismens krise, som marxismen-leninismens krise. De officielle indrømmelser af krisen i disse systemer henrykker naturligvis den borgerlige propagandamaskine, som ikke er sen til at smelte den om til antikommunistisk ammunition.

Der er ingen nytænkning. Der er intet nyt. De antikommunistiske kloaker flyder fortsat over med lort.

1. april 1987

RUGEMODRE OG REPRODUKTIONSMA-SKINER

Den aktuelle markedspris på et rigtigt levende barn, uden defekter eller deformiteter, leveret i så perfekt stand, som det nu er muligt for naturen og lægevidenskaben i forening, er i guds eget USA sat til 10.000 dollars.

Den særlige form for menneskehandel på kontant basis, som går under betegnelsen rugemoderbabyer, er allerede en driftig industri i det foretagsomme Amerika. Snesevis af kontaktbureauer er skudt op, som formidler forbindelsen mellem velstillede barnløse ægtepar og fattige kvinder af enhver type, der gennemgår en graviditet og føder et barn på bestilling. Alt sammen udformet på holdbar juridisk basis, med et kontantbeløb som det nævnte øverst i kontrakten, rigelig provision til formidlerne, og ofte en række tillægsklausuler, der tilbagekalder kontrakten, hvis resultatet ikke viser sig at svare til købernes forventninger.

Med millioner af fattige, der lever i yderste elendighed på og under eksistensminimum, er det ikke vanskeligt at

finde rugemødre, der håber på at tjene en skilling ved en sådan transaktion. De står i kø, og i endnu større grad end de rige barnløse ægtepar. De er villige til at tage chancen for selv at skulle hænge på eventuelle kiksere. Det er købers marked.

Det er klar business, tilmed en lukrativ sådan. Alle bør være tilfredse. Moren, der får en skilling, hendes barn, der vil vokse op i et velstående miljø, fjernt fra sin biologiske mors fattigdom, de stakkels barnløse rige mennesker, der får deres drømmebarn, hvor manden tilmed i visse tilfælde er den biologiske far. Og en hel hærske af formidlere, agenter, jurister, læger og andre, der får rigelige honorarer for deres tjenester, for at skabe kontakt, foretage den kunstige insemination osv. Selv hvis der skulle komme knas i maskineriet, er der penge at hente på juridiske tvister, søgsmål og appelsager.

I sidste uge fastslog dommer Harvey Sorrow ved en domstol i New Jersey den juridiske gyldighed af sådanne ruge- morkontrakter. Rugemoren Mary Beth Whitehead havde fortrudt kontrakten, da hun først havde holdt sin nyfødte datter i sine arme, og nægtede at udlevere barnet til dets retmæssige ejere, et velstillet akademikerægtepar. Hun nægtede ligeledes at modtage betalingen på 10.000 kroner, og foretrak sammen med sin mand, der er arbejder, at forsørge dette barn sammen med dets søskende. Igennem et år, mens barnet er vokset op hos sin mor, har sagen verseret ved retten. Kendelsen var en knusende sejr for køberne. Dommeren fratog moderen alle rettigheder, og gav forældremyndigheden til den rige mand, som via kunstig befrugtning også er den biologiske far. Moderen kan ikke mere se sit barn. Som begrundelse undlod dommeren ikke at nævne, at barnet ville få en bedre opvækst på grund af købernes gode økonomiske omstændigheder.

Og dommen eksekveredes straks. Barnet blev afhentet af politiet hos moderen. En appeldomstol godkendte derpå det skete med en erklæring om, at det ikke er i barnets inte-

resse, at det kommer i kontakt med moderen.

Dele af den amerikanske feministbevægelse har bakket dommen kraftigt op, mens organisationen NOW - der nærmest svarer til Dansk Kvindesamfund, hvis der skal foretages en hjemlig sammenligning - har undladt at tage stilling til rugemødre.

Frances Krasnow, en sagfører fra Chicago, støtter ubetinget dommen:

»Jeg er feminist, og jeg er mor«, siger hun. »Og jeg føler meget stærkt, at dommeren i denne sag har truffet den rigtige beslutning. Denne kvinde gik formodentlig af egen fri vilje med til denne kontrakt. Selvom det kan virke koldt, ville det være usædvanlig grusomt, hvis man tog retten fra den familie, som stod for faderskabet til barnet.«

Og således har ikke bare den himmelske, men også jordiske domstole og feministiske autoriteter godkendt den viselige indretning af forholdene. De fattige har ret til at føde børn, i biologisk forstand, især hvis de rige ikke selv er i stand til at få nogen, men det er til syvende og sidst de rige, der ejer dem. Det hele sker til fælles bedste, til størst mulig gavn for alle. Der er heldigvis retfærdighed til, for moderen, for barnet, for køberne, for alle dem, der tjener penge på det.

De fattige er til for de riges skyld. Sådan er logikken i alle sider af det kapitalistiske samfundsliv. Og de er det tilmed af egen fri vilje. Hvorfor så ikke også indtage denne sidste skanse, retten til børnene, og indføre køb og salg som et grundlæggende princip på dette område, når alle andre sider af tilværelsen, alle menneskelige egenskaber og kvaliteter, lige til fostre, legemsdele og døde kroppe, alle færdigheder, evner og talenter er genstand for køb og salg?

Det er ikke perverst, det er ikke dekadent, det er både rimeligt, human og retfærdigt.

Amerika ligger langt herfra, i Danmark er rugemødreri mod betaling forbudt ved lov, og det ville være helt uretfærdigt at beskylde den borgerlige kvindebevægelse for at støt-

te denne kapitalistiske børneforretning, denne sjakren med fattiges liv og skæbner til glæde for de rige.

Den ny forkvinde for paraplyorganisationen Danske Kvinders Nationalråd, Jytte Lindgård, har kommenteret Kvindefrontens hovedkrav i 1980ernes kvindekamp - kravet om retten til at have børn - med følgende svada:

»Jeg synes vi skal passe lidt på med at gøre os selv til reproduktionsmaskiner«, og tilføjer: »Jeg synes i det hele taget ikke, man kan tale om *et* krav som det hotteste lige i øjeblikket. Kvinders krav er forskellige - afhængig af præcis hvilken situation, man personligt står i lige nu. Hvis du står foran at skulle føde, er Kvindefrontens krav selvfølgelig helt præcist.«

Selvfulgelig misforstår Jytte Lindgård, med eller mod sin vilje, indholdet i dette krav. Dets grundlæggende indhold er fordringen om at kunne forene erhvervsarbejde og en aktiv deltagelse i samfundslivet med familie og børn. Det ligger lige langt fra to retninger i det borgerlige kvindesyn: at begrænse kvindens plads til køkken, hjem og gudfrygtighed - og fra den anden tendens: feminismens karrierekvindefascination, der forvandler kvindekampen til et spørgsmål om, hvordan småborgerskabets og borgerskabets kvinder klarer sig i konkurrencekampen med mændene om overordnede stillinger og positioner i samfundet.

Jytte Lindgård går næppe ind for en samfundsmæssig arbejdsdeling, hvor rugemodre varetager fremskaffelsen af børn til de rige. Men hendes udtalelse om den biologiske og sociale funktion, som det er at føde børn, den mest kvinde-specifikke funktion, der findes, osrer af foragt for den. Hvor-
når er man en »reproduktionsmaskine«? Når man har fået ét eller to børn? Skal man sætte grænsen ved tre for ikke at blive fordømt som maskinel børneproducent? I øjeblikket er den gennemsnitlige reproduktionsrate omkring 1,4 barn pr. par i Danmark. Så en advarsel mod reproduktionsmaskineriet må som forudsætning have en accept" af denne tingenes tilstand.

At kvinder føder børn gør dem ikke til »reproduktionsmaskiner«. Jytte Lindgårds udtalelse afspejler simpelthen det borgerlige, kapitalistiske samfunds børne-, kvinde- og familiefjendskhed. Det er en kendsgerning, at kvinderne og familierne ønsker børnene, men at det kapitalistiske samfund har erklæret dem for uønskede, vil nedbringe fødselstallet og begrænse befolkningen, fordi samfundet allerede ikke er i stand til at sikre arbejde eller uddannelse til den, der findes.

Den borgerlige feminisme udgangspunkt, i amerikansk udgave såvel som i dansk, er individualismen, den kapitalistiske menneskeopfattelse. Også i Danmark fører feminisme repræsentanter i praksis borgerlig, kapitalistisk politik. Når de afviser kravet om retten til at have børn, individualiserer og privatiserer det, vender de sig imod arbejderkvindernes og de brede kvindemassers samfundsmæssige interesser. De støtter det *kapitalistiske* reproduktionsmaskineri.

Og det er hele sagen i en nøddeskal: der findes to standarder, to normer, to rettigheder. Den ene gælder for dem, der har penge, den anden for dem, der ikke har det. Retten til at have børn, penge og familie er de riges selvindlysende rettighed. Flertallets rettigheder er papir, tomme ord og løfter, hvor kontraktens klausuler er skrevet med småt og næsten ulæseligt:

Gør hvad det borgerlige samfund dikterer!

Af ejen fri vilje!

april 1987

GLASNOST PÅ DANSK

Det blev den 32-årige Ole Sohn, formand for SiD i Horsens, der på DKPs kongres i påsken valgtes til at afløse Jørgen Jensen, som døde få dage før kongressens åbning. Han er valgt til at give DKP en ny profil, til at tegne partiets *glas-*

nostificering, til - som han selv udtrykte det - »at sælge billetter« og sikre DKPs parlamentariske come-back. Hans officielt udpegede modkandidat, Jan Andersen, blev indsat på en til lejligheden oprettet post som næstformand.

Kongressen afsluttedes i en særdeles optimistisk atmosfære, forlyder det. Efter ti års uafbrudt nedtur, med omfattende medlemsfrafald, med det ene valgnederlag efter det andet, indtil man nåede et lavpunkt i efterkrigstiden ved det seneste - efter alle disse trængsler og medfølgende indre brydninger og fraktionskampe håber man nu på »en historisk vending«, på indledningen til en ny opgangsperiode under overskriften *glasnost på dansk*.

Ole Sohn var den borgerlige presses og hovedparten af de kongresdelegeredes favorit til denne rolle, mens Jan Andersen før kongressen regnedes for det sikreste bud på formandsposten, fordi han støttedes af den såkaldt gamle garde i partiledelsen, af Ib Nørlund, Poul Emanuel med flere. I denne forstand skete der rent faktisk noget uforudset på kongressen: den gjorde sig til talsmand for den borgerlige propagandas pression for at fremtvinge et »opgør med fortiden«, for at kaste sig hele vejen ud i en dansk udgave af glasnost-politikken - og »de gamle mænd« i Dr. Tværgade var tvunget til at bøje sig for dette pres, fordi ansvaret for DKPs nuværende krise og den lange række af fiaskoer falder tungt tilbage på dem.

Fornyelse - fornyelse for enhver pris - var kongressens løsen. Dens udfald og formandsvalget, der symboliserede denne fornyelse, blev straks opfanget og forstærket i de borgerlige medier, der har udvist en påfaldende interesse for denne kongres. I Ekstra Bladet taltes der begejstret om »nye tider hos DKP med Røde Ole« og i BT fremviste den lykkelige nyvalgte formand og familiefar et spædbarn til ære for fotograferne og fortalte, at han nød at slappe af med en god krimi. Det er fornyelse, så det basker...

Det officielle billede af et parti med fodslaw, af optimisme og fornyelse, der tegnes udadtil, og som den borger-

lige presse ud fra sine motiver følger op, holder imidlertid ikke. Den virkelige stemning på kongressen var præget af opgiveness, intriger, korridorsladder - af den fraktioniserede og opsplittede situation et parti med fremtiden bag sig står i.

Hvad er så den højt opreklamerede glasnost på dansk? Af beretningen til kongressen og de politiske udtalelser fremgår det, at der ikke er tale om nogen som helst ændringer i den revisionistiske politik. Her er alt ved det gamle: »arbejderflertal«, samarbejde på »venstrefløjens«, med »arbejderpartierne« (forstået som Socialdemokratiet, SF og VS - og til nød også Møller Hansen). Måske en lille yderligere accentuering af satsningen på det parlamentariske, på et nyt valggenembrud i modsætning til arbejdet i fagbevægelsen og i de folkelige bevægelser.

For den borgerlige propaganda er glasnost på dansk lig med total satsning på det parlamentariske arbejde, total 118 åbenhed overfor den borgerlige presse, kritisk afstandtagen fra Sovjetunionen og de øvrige revisionistiske lande, en kritisk holdning til DKPs revolutionære fortid og en åben og utilsløret forkastelse af marxismen-leninismen som teori og praksis. For den er glasnost-politikken ensbetydende med socialismens fallit, med afskrivelse af revolutionen og nødvendigheden af et revolutionært parti.

Nu er DKP ikke noget revolutionært, marxistisk-leninistisk parti, og har ikke været det i årtier. Og lige præcis her ligger den egentlige årsag til dets krise. DKPs krise er krisen for den moderne revisionisme i sovjetrevisionistisk udgave. Ved at true med tavshed og lokke med reklame søger borgerskabet at få det til at afkaste sig selv de sidste rester af marxistisk-leninistisk forklædning.

Glasnost på dansk betyder begyndelsen til enden for DKP, partiets overgang til utilsløret revisionisme, til opgivelsen af enhver selvstændig politisk profil og enhver prættention om at repræsentere det revolutionære fortrosparti. Det betyder forstærkelse af hundeslagsmålet med SF, VS og

Fælles Kurs om parlamentariske pladser på en identisk platform - et slag, hvor DKP har de fleste odds imod sig på forhånd.

DKPs kongres søgte ikke efter de virkelige årsager til dets krise, fandt ikke frem til nogen virkelige løsninger, og kunne heller ikke gøre det. Kampen om magten i partiet og fraktionsstridighederne vil fortsætte, selvom der vil blive indgået mange taktiske kompromisser af hensyn til den nye profil og det kommende folketingsvalg. Den nuværende situation opleves som sidste udkald for DKP som politisk kraft af nogen betydning - før den endelige opløsning.

Trods al officiel optimisme er DKP inde i sidste fase af sin langtrukne døds kamp.

april 1987

EN FILOSOFISK ANGREBSTRIO

Indenfor rammerne af den kapitalistiske uorden hersker den strengeste orden og disciplin. Hvor der i samfundet som helhed eksisterer alles kamp mod alle, en konkurrence på liv og død mellem de forskellige monopoler og monopolgrupper, mellem små og store virksomheder - efter reglen om, at de store æder de små - hersker der indenfor den enkelte virksomhed, det enkelte monopol en høj grad af organisering og effektiv produktionstilrettelæggelse.

For nogle år siden anbefalede man på de højere læreanstalter til udklækning af kommende direktører og erhvervsledere at fordybe sig i studiet af Marx' Kapitalen, fordi man der fandt inspirerende analyser af det kapitalistiske samfunds virkelighed, som man mente kunne være nyttige for det sammes overlevelse og for profitternes maksimering.

I dag er sådanne 1968-udskejeiser gået i glemmebogen. Som filosofisk overbygning på den kapitalistiske anvendelse af de teknologiske nyopdagelser og de mere og mere udspekulerede udsvedningssystemer til forøgelse af produktivite-

ten og reduktion af lønnen er man ved at vende tilbage til idolerne fra 1950'erne. Til Søren, Sigmund og Friedrich - til henholdsvis Kierkegaard, Freud og Nietzsche. I erhvervs-kredse i dag gennemfører man en diskussion om »den koordinerede udvikling af individ og organisation« - eller med andre ord endnu et af de tilbagevendende forsøg på at tilsløre den antagonistiske modsætning i samfundet og på den enkelte virksomhed mellem ejere og lønslaver, mellem arbejde og kapital. For at løse sådanne modsætninger anbefales et helt kompleks af metoder, spændende fra pædagogik, psykoanalyse og terapi til filosofi, i særdeleshed med henblik på at udruste funktionsdygtige ledere af koncernerne til at bedrive et såkaldt *videnskabelig management*.

Der udfoldes intense bestræbelser på skabelsen af en »fremtidig helhed af individ og organisation«, eller på godt dansk: korpsånd eller firmaånd, fælles fodslaw på tværs af modsatte interesser mellem ovenpå og nedenunder. Det er i denne forbindelse, at interessen for Søren Kierkegaard, den ekstreme filosofiske individualist og subjektivist, atter genoplives. Og ikke bare i Danmark. Den store Kierkegaard-interesse i Japan og USA er ikke så meget af religionsteoretisk eller filosofisk art, men først og fremmest en interesse for at sikre nye veje til at forøge produktiviteten og overvinde klassemodsætningerne. For den filosofiske Søren tog sit udgangspunkt i det enkelte individ overfor gud, i påvisningen af den religiøse tros absurditet overfor de videnskabelige kundskaber. Fuldstændig blind for de samfundsmæssige forhold og sammenhæng, som filosofisk subjektiv idealist, som Kierkegaard var, er han i dette århundrede blevet genoplivet og har fungeret som inspirator for forskellige borgerlige filosofiske strømninger, i første række eksistentialismen. Og i den sammenhæng er der ikke langt til direktørskrivebordene, hvor der siden 1950'erne er arbejdet intenst med »konflikten mellem den hårde rationalisering og den humanistiske forståelse af den psykologisk-biologiske menneskenatur«, som civilingeniør Chr. Erik Worm fra Rung-

sted Kyst har udtrykt det i et indlæg i Berlingske Tidende.

Ved studiet af værker af Kierkegaard, som *Stadier på livets vej* og *Frygt og bæven*, hævder disse moderne ledelsesfilosoffer, »kan man få indsigt i såvel det helt individuelt skabende i mennesket som i dets historisk mekanisk tilpassede udvikling. Uden angst og bæven for konflikter mellem det personskabende og lydighed mod stereotype gentagelser.«

Den store Søren er et uomgængeligt moment i al fremtidig ledelsesudvikling, hedder det. Men han kan ikke stå alene, han må suppleres af andre store tænkere. For mennesket er ikke blot et individ, alene med sin angst overfor gud eller de samfundsskabte overvældende, næsten guddommelige teknologiske kræfter. Mennesket er også dyr, instinkt, drifter - og det er nødvendigt at indrullere Sigmund Freud i galleriet af virksomhedsklassikere, ligesom freudianismen som sådan er blevet en fremherskende ideologisk strømning i det borgerlige samfundsliv.

Heller ikke for Freud er mennesket et samfundsvæsen, skabt af arbejdet og den samfundsmæssige organisation, et produkt af historien og udviklingen, men »civilisationen« er en tynd fernis over den oprindelige natur, den menneskelige bevidsthed og rationalitet en uhyre fortrængning af oprindelige og stærkere drifter og instinkter, som rumsterer i underbevidstheden og hele tiden truer med eksplosioner og konflikter. Er arbejderen utilfreds med løn- og arbejdsforhold, er det utvivlsomt et udtryk for indestængte seksuelle frustrationer, og det løses bedst gennem den seksuelle »revolution«. Heri medregnes diverse løsslupne firmafrokofter, som i det mindste kan få folk til at tænke på noget andet end banale materielle ting. Talløse kvindelige ansatte kan tale med om freudianismens frigørende virkning på deres mandlige overordnede driftsliv.

Til den videnskabelige managements filosofiske angrebstrio hører også den store Friedrich Nietzsche, hvis magt-filosofi og overmenneskeideer blev så vigtig en bestanddel

ikke bare af imperialismens filosofi i almindelighed, men den nazistiske og fascistiske ideologiske overbygning i særdeleshed. »Viljen til magt« er noget, der kan forstås rundt om i direktionslokalerne, på Børsen og i bankernes hvælvinger. Og nu er der gået tilpas længe siden dengang, hvor fascismens nederlag for en periode miskrediterede hans filosofi fuldstændigt, til at en genoplivelse af hans teorier og en ny anvendelse af dem i praksis kan begynde at finde sted. Overmennesker og undermennesker findes jo på enhver fabrik, ethvert kontor eller forretning.

Eksistentialisme, freudianisme og den såkaldte livsfilosofi er tre hovedstrømninger i den borgerlige og imperialistiske tænkning i dette århundrede. Det er fuldstændig logisk, at deres teoretiske ophavsmænd hyldes som klassikere og i dag bruges direkte til løsningen af de komplekse problemer i den kapitalistiske virksomhedsledelse, suppleret med moderniserede og nylakerede varianter af doktrinerne og med indførelsen af diverse andre hjælpediscipliner.

Til den kapitalistiske uorden i basis, til på den ene side anarkiet i samfundsøkonomien og det voldsomme udslag og på den anden side den ekstreme disciplin og organisation indenfor den enkelte virksomhed, hører også denne modsætningsfyldte tilstand i filosofien og tænkningen: den systematiske, altomfattende og pseudovidenskabelige dyrkelse af irrationalitetens, individualismens og det ahistoriske, fra samfundet løsrevne, menneskes profeter.

Endnu er det imidlertid ikke lykkedes kapitalismen at skabe noget, der bare minder om ægte »videnskabeligt menagement«, eller at skræve over kløften mellem systemets indbyggede modsætninger, der tværtimod bliver stadig mere tilspidsede. Og det vil selvfølgelig heller aldrig kunne lykkes, bestræbelsen er dødfødt på forhånd, for mennesket er ikke et evigt individ med en uforanderlig natur, men et samfundsvæsen, i det kapitalistiske klassesamfund som i alle klassesamfund uudsletteligt præget heraf og af sit klassetilhørsforhold.

Lad direktørerne dyrke Søren, Sigmund og Friedrich. Og lad os andre beholde Marx og proletariatets øvrige klassikere, den videnskabelige socialisme og den dialektiske og historiske materialisme, den eneste virkelige videnskabelige verdensanskuelse, der er i stand til at slå alle angreb tilbage fra borgerskabets filosofiske angrebstriøer eller hvem som helst, det måtte bringe på banen.

april 1987

CENSURERET VIRKELIGHED

Enevældens censorer forsynede den statsautoriserede litteratur med stemplet *Imprimatur*: Det kan trykkes. Denne latinske glose var et angrebsmål for generationer af progressive forfattere, kunstnere og politikere som symbol på og et konkret udtryk for knægtelse af ytringsfriheden til fordel for det herskende system.

Den radikale Holberg sagde det sådan:

»Det *Imprimatur*, der plejer at sættes foran i bøgerne, betyder det samme, som hvis censor ville sige: »Se, her er en bog, som ikke indeholder andet end tankestumper, ligegyldigheder og ting, som så ofte er gentaget af andre, at man får kvalme af dem,« eller: »Dette værk må trykkes, da det kun indeholder visse almindelige sandheder og meninger, der er godkendt i vor stat.««

I slutningen af hans århundrede, der også var den store franske borgerlige revolutions tid, blev landets lyseste og mest frygtløse hoveder, som Malthe Conrad-Bruun og Peter Andreas Heiberg, tvunget i landflygtighed for deres kamp mod absolutismen og for de almindelige borgerlige rettigheder, ytringsfriheden indbefattet.

»Censur i nogen form skal aldrig mere genindføres« var en af den borgerlige revolutions grundprincipper og centrale garantier. Og det borgerlige Danmark roser sig i egen selvforståelse og i samtlige anerkendte historiefremstillinger af ikke at have brudt dette princip siden enevældens fald i

1848.

Der gås selvfølgelig let henover, at den formelle censur rent faktisk blev genindført under besættelsen; der ses ingen grund til at udpensle den kendsgerning, at rigsdagen i 1941 sammen med forbudet mod det kommunistiske parti og alle masseorganisationer med tilnytning til det vedtog et forbud mod al kommunistisk propaganda. Kun borgerlig propaganda i forskellige varianter, herunder socialdemokratisk og nazistisk, var tilladt.

Der gås også let henover de talløse andre midler, der har været taget i anvendelse for at knægte ytringsfriheden, når arbejderklassen og den revolutionære socialistiske bevægelse har anvendt den: De talrige retssager, fængselsstraffe, bøder og konfiskationer, som har regnet gavmildt ned over revolutionære aviser, tidsskrifter og skribenter. Aldrig under henvisning til censur, men under påkaldelse af hundred-ogsyttende andre paragraffer i straffeloven, fra injurielovgivningen til bestemmelserne om opfordring til oprør og anden statsundergravende virksomhed.

Med samme lethed forbigås det vigtigste middel til censurering af virkeligheden og beskæring af ytringsfrihed: At det er kapitalen eller den kapitalistiske stat, der har koncentreret den altovervejende del af forlagene, pressen og de øvrige massemedier i sine hænder. Ytringsfriheden er klas-sedelt. I det kapitalistiske samfund er den det herskende borgerskabs monopol.

Så hvis den borgerlige revolution afskaffede censorerne og censurlovgivningen, afskaffede den ikke censureringen af virkeligheden i den herskende klasses interesse. Holbergs beskrivelse af censurens konsekvenser for forfladigelsen af åndslivet og litteraturen kunne gentages i dag - som en gyldig fremstilling af forlagspolitikken og den redaktionelle linje i de borgerlige medier. Til gengæld er den udtømmende: Det er fortsat tankestumper, ligegyldige gentagelser og statsanerkendte almindeligheder, der står på programmet.

Med det særlige hykleri, der er karakteristisk for den

rådende kapitalisme, fremstiller dagens censorer sig imidlertid som ytringsfrihedens ypperstepræster.

Bog- og meningsmonopolet Gyldendals nye, højt-lønnede direktør Klaus Rifbjerg er netop udpeget til denne post for at bibevare illusionen om ytringsfrihed på bogmarkedet. Og chefen for TV-Avisen, den statsanerkendte virkeligheds overcensor for det stærkeste massemedie, der nogensinde har eksisteret, personificerer denne frihed - hvad enten han hedder Jensen eller Sippel.

Den afgående boss på TV-Avisen, Lasse Jensen, har sammen med en journalist sammesteds netop fået en dom for at have spredt racistiske synspunkter. Repræsentanter for en racistisk gruppe grønjakker, der er inspireret af det amerikanske Ku Klux Klan og Hitlers overmennesketeorier, fik lov til at udbrede sig om, at negre og fremmedarbejdere ikke er mennesker, men dyr. Denne TV-udsendelse og andre mediers lystne reportager om racisternes aktiviteter og de nynazistiske grupper har givet dem en uvurderlig reklame og bidraget væsentligt til at genoplive de ideologier, i hvis navn millioner af mennesker er blevet udryddet.

Ytringsfrihedens præsteskab er blevet rystet i deres sjæls inderste over denne dom. De er ikke racister, tordner de selvretfærdigt. De propaganderer ikke racisme, de afspejler blot virkeligheden, og det er deres forbandede pligt. Dommen og de beskedne dagbøder appelleredes straks til højere retsinstanser, journalistforbundet og de borgerlige avisers lederartikler himlede op mod dette uventede angreb på pressefriheden. Den frie, kapitalistiske presses glorie kunne pudses endnu engang, så dens kraftige stråler kan blænde de naive. Borgerskabets virkelighedsensorer blev pludselig - nå ja, martyrer, ofre i kampen for grundlæggende principper. De har indskrevet sig i rækken af nationens store skikkelser, der har måttet kæmpe for retten til at tænke og tale frit.

Og hvilken gloriøs sag er det ikke, de har taget op? Det er langt fra ligegyldigheder, selvom de er kvalmende,

kriminelle, 100 procent løgnagtige, og har forårsaget uhyrlige forbrydelser. Selvom grønjakker og andre anløbne racistbander stærkt opmuntret render rundt og foranstalter pogromer mod fremmedarbejdere, fra chikaner og terror til racistiske mord.

Noget ansvar for dette har de sandelig ikke, ytringsfrihedens apostle. De begår ikke mordene, de gengiver bare de bloddryppende detaljer, de formidler bare budskabet. Og håndlangere for fascismen kan man ikke kalde dem. For kæmper de ikke for frihed for Loke såvel som for Thor? Lader de ikke andre synspunkter komme til orde udover Glistrups, præsten fra Seems og grønjakkernes? Hds. majestæt dronningens, for eksempel?

Straffelovens racismeparagraf håndhæves lemfældigt og mildt. Den har ikke hindret systematisk spredning af racisme og fascistisk ideologi. Og det er heller ikke meningen. Den bruges til at give de sorte deres martyrer, og først og fremmest til at bevise, at de angribes og forfølges af systemet. Når den blev brugt overfor den borgerlige presses stjerner og vandbærere, som chefen og journalisten på TV-Avisen, er det ikke for at bekæmpe den racistiske løgn.

For bag det hele står borgerskabets interesse i at udbrede racisme og fremmedhad, forvirre arbejderklassen og ikke mindst ungdommen.

Hvorfor så? For at skjule hånden, der kaster stenen. For at holde det demagogiske spil om ytringsfriheden gående, mens ytringsfriheden forbliver den herskende klasses monopol. Et monopol, der gerne udstrækkes til at omfatte fascismen, den mest reaktionære og chauvinistiske afart af den borgerlige ideologi.

Men som aldrig vil gælde arbejderklassens ideologi, så længe den borgerlige stat eksisterer. For uanset om forbudet mod kommunistisk propaganda er nedskrevet i lovgivningen eller ej, fungerer det effektivt i borgerskabets iscenesatte og censurerede virkelighed.

april 1987

SOCIALDEMOKRATIETS ÅRHUNDREDE PÅ HÆLD

I århundredets første årti forkyndte Fr. Borghjerg triumferende, at det tyvende århundrede ville blive socialdemokratiets århundrede. Ikke socialismens århundrede, men socialdemokratiets århundrede. Men da han udtalte sin profeti var Socialdemokratiet arbejderklassens eneste parti, bæreren af den socialistiske idé og opfattede sig selv som vejberederen for den nye samfundsorden.

Den største del af århundredet er forløbet, vi er snart på vej ind i dets sidste årti. Socialdemokratiet og socialismen har forlængst taget afsked med hinanden. I en vis forstand gik profetien i opfyldelse: Socialdemokratiet blev og forblev landets største parti gennem det meste af århundredet, det mest betydningsfulde statsbærende parti. Det blev en loyal forsvarer af den kapitalistiske stat og det kapitalistiske system. Socialdemokratiets århundrede gik over til at få betydningen klassesamarbejdspolitikens århundrede, århundredets bedrag overfor arbejderklassen. Den »demokratiske socialisme« sikrede hverken socialisme eller demokrati. Kapitalismen forblev uantastet uanset hvilke etiketter, man efterhånden klistrede udenpå det gamle, ubrugelige indhold - velfærdssamfund, forbrugersamfund osv.

Kapitalismen voksede ikke gradvist og fredeligt over i socialismen, det var Socialdemokratiet, der blev et borgerligt parti, til den vigtigste administrator af den kapitalistiske stat.

Siden tiden lige før og under første verdenskrig og frem til i dag er der ikke en eneste af de vigtige politiske linjer og retninger, den herskende klasse i Danmark har fulgt, der ikke bærer Socialdemokratiet segl og stempel, som Staunings, Hedtofts, Krag's og Anker Jørgensens Socialdemokrati ikke er hoved- eller medansvarlig for.

Fra nedskæringsfelttoget under 1. verdenskrig til Kanslergade-forliget under 1930ernes økonomiske krise, kollaboratørpolitikken med den nazistiske besættelsesmagt under

krigen, medlemskabet af NATO og senere EF efter besættelsen, indkomstpoltik, momsens og de tårnhøje skatter, oprustningen osv.

Socialdemokratiets århundrede kulminerede allerede i 1930erne, da det tilbød Stauning eller kaos. Arbejderklassen fik begge dele. Siden da er det gået tilbage, ned ad bakke, for Socialdemokratiet, kun midlertidigt afbrudt i en periode i slutningen af 1950erne og ind i 1960erne, hvor partiet var i stand til at profitere af en usædvanlig langtrukken kapitalistisk højkonjunktur - hvor det fremstillede velfærdsstaten, det midlertidige lave arbejdsløshedstal, ja, sågar den teknologiske udvikling og fjernsynets udbredelse som et resultat af dets reformistiske politik.

Fra slutningen af 1960erne, gennem 1970ernes store økonomiske og politiske rystelser og frem til i dag, er Socialdemokratiets krise blevet stadig mere tilspidset, stadig mere akut. Det danske Socialdemokratis styrke har først og fremmest bestået i dets kontrol med fagbevægelsen. I dag er det stadig vanskeligere at opretholde partiets styrke, dets medlemstal er blevet halveret adskillige gange.

Dets greb om fagbevægelsen svækkes i takt med, at hadet til de socialdemokratiske pampere og forståelsen af deres rolle som sabotører af arbejderklassens kamp er vokset. I århundredets næstsidste årti er partiet en karikatur af fordums styrke. Den er formel, uden reelt indhold, uden virkelig opbakning i arbejderklassen. De klassebevidste arbejdere har forlængst taget afsked med det Socialdemokrati, som for årtier siden tog afsked med klassekampen og socialismen.

Den vaklende socialdemokratiske bygning knirker i alle fuger. Lad falde, hvad ikke kan stå! sagde man i arbejderbevægelsens ungdom. Tiden er inde, hvor det socialdemokratiske korthus falder sammen, hvor århundredet begraver det med skam.

Netop i denne situation kommer nye socialdemokratier det til undsætning: de revisionistiske partier SF, VS og DKP, for at stive klassesamarbejdets vakkelvorne funda-

ment af. Nu sælges socialdemokratisk klassesamarbejdspolitik af dem alle i skøn samdrægtighed som »det røde firkløver«, som »arbejderflertal« eller »arbejderpolitik«. For det socialdemokratiske bedrageri skal fortsætte, i nye former og under nye omstændigheder, selv når det socialdemokratiske parti er for nedslidt til at kunne opfylde sin rolle som borgerskabets politiske hovedstøtte i arbejderklassen.

Larmen om Socialdemokratiets venstredrejning og nye profil er øredøvende. Sandheden er, at SF, VS og DKP alle med forskellige undskyldninger har socialdemokratiseret sig og galoperer mod højre.

Men den kæmpende arbejderbevægelse, de voksende folkelige bevægelser mod krise, krig og reaktion står allerede til venstre for Socialdemokratiet og »arbejderflertallet« og forlanger en anden politik, et revolutionært alternativ.

At skabe dette er den store opgave, som står på dagsordenen i dag.

1. maj 1987

DEN FRI AVISAND

Da Harald Brix en råkold decemberdag for godt hundrede år siden blev lukket ud af fængslet, allerede dødeligt syg, legemligt nedbrudt og med mindre end et halvt år tilbage at leve i, ville han straks gå i gang med at rette op på Socialdemokratiets avis, der gennem nogle år under reformisten Mundbergs ledelse havde ført en hensygnende tilværelse.

Pios og Brix' stolthed, dagbladet Socialisten, der mindre end et år efter udsendelsen af det første af de *Socialistiske blade* var den danske revolutionære bevægelses flag-skib, var efter ledernes første fængsling og forbudet mod Internationale som parti, genopstået som Socialdemokraten. Og efter Pios og Geleffs desertation og Brix' indespærring for anden gang, nu for satiriske fornærmelser af øvrigheden, havde borgerlige arbejderpolitikere grebet magten i parti og blad. Oplagstallet raslede ned, abonnenterne svigtede. Ar-

bejderklassen ville ikke have billige surrogater for socialisme til erstatning for den ægte vare.

Men Brix fik ikke lov at vende tilbage som redaktør. Det kom til et politisk og organisatorisk brud mellem den reformistiske og revolutionære fløj i den danske arbejderbevægelse for første gang, og Brix og hans kammerater gik straks i gang med at udsende et andet dagblad, Herolden, og forberede stiftelsen af et parti til fortsættelse af Internationalles arbejde.

Midt i det hele døde Brix; og hans kammerater var ikke i stand til at føre hans arbejde videre. Men det er en helt anden historie...

Det reformistiske Socialdemokrati fandt for første, men ikke sidste gang på en ny udvej for at undslippe sin politiske og bladmæssige krise, som skærpedes kraftigt ved udgivelsen af Herolden, der snart kunne mønstre flere læsere end Socialdemokraten.

Man fandt en ny redaktør og en ny profil. Mundberg fik sin afsked og Emil Wiinblad indtog hans plads. Endnu i dag en stor stjerne i den socialdemokratiske parthistorie, for han forstod at servere den borgerlige reformistiske politik i en ny, smartere og mere radikal indpakning, der kunne tage konkurrencen op med den ægte revolutionære vare. Borgerskabets uforbeholdne støtte til socialdemokratiseringen af Socialdemokratiet, politifølgelsen og den organiserede klapjagt på den revolutionære bevægelse gjorde resten. Et revolutionært dagblad så først dagens lys igen, da den kommunistiske bevægelse udformedes næsten 40 år senere.

Den socialdemokratiske bladkrise er derimod blevet et permanent fænomen af samme uforanderlige natur som årstidernes skiften. På et tidspunkt måtte man opgive at lade partiet udgive Socialdemokraten, og den socialdemokratiske fagbevægelse overtog ansvaret for de tomme kasser.

Under navnet Aktuelt er hundreder og atter hundreder millioner af kroner, som LO-arbejderne ikke frivilligt har villet slippe for det socialdemokratiske produkt i folkepar-

tisk og velfærdspolitisk design, blevet udskrevet som tvangsbidrag af fagforeningsmidlerne. Uden at det har kunnet tilstoppe det gabende hul, som hele tiden har fået snart det ene, snart det andet af skibene i den socialdemokratiske lokalavisflåde til at synke og gå ned. Det landsdækkende dagblad og to lokalaviser er alt, hvad der er tilbage af et engang mægtigt socialdemokratisk bladimperium.

Og lige meget har det hjulpet. Aktuelt vedblev at være en dødssejler. Dets problem blev ved at være det samme: Hvordan skulle en avis, finansieret af og talerør for et borgerligt arbejderparti og en borgerlig fagbevægelse, kunne klare sig i konkurrencen mellem den rigtige borgerlige massepresse på den ene side og den fremvoksende progressive og revolutionære presse og forlagsvirksomhed, der blomstrede op fra slutningen af 1960'erne, på den anden?

Aktuelt var hverken fugl eller fisk - hverken et rigtigt borgerligt masseblad eller en ægte socialistisk avis. Protesterne mod tvangsbidragene voksede sig stærkere og i et sidste forsøg på at redde organet har man igen slået nye rekorder i millionudpumpning, denne gang ved at slå en streg til venstre i håbet om at gentage Wiinblads gamle succes.

Det eneste røde, der var tilbage på avisen, nemlig farven på bladhovedet, blev ved samme lejlighed udskiftet med blå. Og bladet fik navnet Det fri Aktuelt. Den tidligere chefredaktør blev sparket ud af to gulddrenge, man fiskede frem fra TV, Jørgen Flindt Petersen og Erik Stephensen, begge med ry for at være progressive og venstreorienterede.

Nu skulle profilen tegnes op på en ny måde. For at lægge luft til emsen af pamperorgan, var man tvunget til ikke bare at gennemføre et navneskift, men også at proklamere »total journalistisk frihed for bindinger til fagbevægelsen og Socialdemokratiet« som betingelse for nylanceringen af produktet. En hel hob uafhængige journalister af samme type som de to chefredaktører blev hentet frem alle mulige steder fra - fra Mette Fugl, der nu skriver »helt personligt« i

bladet, til utilfredse topreportere på Information. Opskriften lyder på kritisk journalistik, der hverken frygter gud eller fanden.

Og for at slå de borgerlige masseaviser på egen mark raffineres nogle af deres virkemidler: der indføres en gratis annoncesektion for udbredelsen af alt fra brugte støvsugere til kærlig kontakt mellem mennesker; et helt specielt rock-magasin udsendes om søndagen, for det er ikke bare folk i almindelighed, men ungdommen i særdeleshed, der er gået i en stor bue udenom Aktuelt; og firsernes svar på Dirch Passer, Jarl Friis-Mikkelsen og chefredaktørens bror, Stephen-sen, blev hyret til at fortælle morsomheder om Øbberbøv, Walter og Carlo og andre fornøjelige skikkelser i dagens Danmark.

Det fri Aktuelt har bundet sig til alle de kommercielle fiduser og moderne journalistiske tricks, det overhovedet har kunnet udpølse og realisere for en fornyet startkapital på hundreder af millioner kroner.

Pludselig er Knud Christensen og co. gået hen og blevet filantroper. Hundreder af millioner - godt nok ikke af deres egne penge - kastes ud i et foretagende, der bevidst lægger distance til pamperi og ikke vil binde sig til at være et tale-rør for den socialdemokratiske partiledelse eller LO-bosserne! Miraklet er sket: Den grimme ælling har forvandlet sig til en svane, det forpamprede socialdemokratiske Aktuelt er blevet til en helt anden avis.

Sådan lyder eventyret i hvert tilfælde, hvis man skal tro den øredøvende og yderligere millionkrævende reklame for det nye kunstprodukt.

Men det er og bliver en avisand. Man skræver stadig i de stramme modebukser over to stole, der flytter sig længere og længere væk fra hinanden.

Knud Christensen, Georg Poulsen og Hardy Hansen er ikke blevet godgørende mæcener for idealistiske journalister. De idealistiske journalister er ikke frie fugle, det er ikke fagets ørne, men socialdemokrater med eller uden par-

tibog, der lader som om de ikke er det.

Og Det frie Aktuelt er ikke mere frit end det gamle var det; det er ikke mindre socialdemokratisk; det er ikke mindre borgerligt. Det skammer sig bare ved at være socialdemokratisk, tør ikke længere vedstå det. For gjorde det det, ville det gå nedenom og hjem.

Efter at Socialdemokratiet og LO-toppen officielt har fraskrevet sig avisen vil næste mulige skridt være et parti helt uden avis, ikke bare officielt, men reelt.

6. maj 1987

MORDERISKE LYSTLØGNE

Forleden meddelte Preben Møller Hansen avisen BT, at han og hans voldsomt opreklamerede Fælles Kurs-parti »ikke tilhører venstrefløjen«, og at de »vil samarbejde med fanden selv«.

Det første er ved at gå op for flere og flere; og for at understrege, at også det andet skal tages alvorligt, har Møller Hansen og Mogens Glistrup gennemført et omrejsende valg- cirkus, hvor den joviale Preben Sømmand har ydet sit bidrag til, at en miskrediteret racist og pogromfortaler fra det ligeså miskrediterede »Fremskridtsparti« kan opnå fornyet interesse og accept i bredere kredse. Begge punkter hører sammen. Og de to partnere og specialister i politisk og økonomisk fup og fiduser passer da også i enhver henseende sammen. Det gælder ned i detaljen: i deres opblæste demagogi kan det være svært at skelne den ene fra den anden; Møller Hansen har proklameret, at han venter på »Glistrup-effekten« - og derfor søger han i sin stil at lære af og tilpasse sig sit sorte idol.

Og der er lagt op til Glistrup-effektens indtræden. Ikke bare er Møller Hansen blevet bommet op i TV, dags- og ugepresse som ingen politiker siden Glistrups glansdage; hans budskab: Der er brug for en stærk mand i folketinget -

og da allerhelst som statsminister - har nået hver eneste krinkelkrog i landet. Men også landets største avis (og største alfons) Ekstra Bladet har officielt tilsagt ham sin støtte og markedsfører ham med samme energi som var han præsidentkandidat for et af de to amerikanske partier. Selv Børsen, kapitalisternes hoforgan, har sendt ham en hilsen ved at opreklamere, at en opinionsundersøgelse foretaget af AIM skulle sende Møller Hansen i folketinget. En gennemgang af tallene viser imidlertid, at det ikke er tilfældet. Møller Hansen har endnu ikke i en opinionsundersøgelse nået den magiske grænse på 2 procent, der skal give hans kampagne et yderligere skub fremad som et *seriøst* bud på et folketingsparti og folketingspladser. Det er forståeligt, at Fælles Kurs' blad Arbejderbladet straks har fulgt dette stykke fup op med følgende svada: »1. maj røg Fælles Kurs på lystavlen. 4 mandater i folketinget. Men AIM kan godt spidse blyanter. Vi kommer ind med flere«. Hverken Arbejderbladet eller Møller Hansen har som bekendt noget kysk forhold til sandheden.

Møller Hansen skal med djævelens vold og magt i folketinget, og hverken kapitalen eller dens medier kan bebrejdes noget, hvis det alligevel ikke lykkes. Foreløbig går alt efter planen: da det viste sig, at Fælles Kurs på trods af en millionkampagne ikke var i stand til at indsamle det fornødne antal underskrifter, iværksattes det store medieshow, der i løbet af et par måneder gav så meget bonus, at hurdlen blev overvundet og FKK nu er godkendt som opstillingsberettiget parti.

Så nu går det videre derudaf: Glistrup-effekten skal rulle; og er den ikke tilstede, kan den i det mindste ligesom sidste gang blive skabt ved hjælp af lidt manipulation, løgne, lodder og trisser.

Som sagt: omgangen med sandheden er ikke noget problem for Møller Hansen og hans parlamentslystne flok eks-»revolutionære« og venstrefløjsere. Det er et spørgsmål, der slet ikke bliver rejst.

Vi har tidligere kaldt Møller Hansen for lystløgner. Om betegnelsen er klinisk korrekt, skal vi ikke kunne afgøre. Den er i hvert tilfælde sand. Og vi kan nu tilføje, at han tilmed er en morderisk lystløgner.

Et af numrene på hans nedslidte frasegrammofonplade, som bevidstløst aflires ved alle hans valgshows, er et verbalt overfald på det marxistisk-leninistiske parti.

Det lyder således:

»Marxist-leninisterne vil skyde alle med en indtægt på over 200.000 kroner«.

Ikke engang borgerskabets mest rabiate fascistiske og antikommunistiske håndlangere har vovet at udslynge en tilsvarende løgn. En kulsort, beskidt, pervers påstand, udklækket af en ekspert i antikommunisme, der engang pose-rede som kommunist. En skipperskrøne hentet fra antikommunismens sorteste og mest mudrede dybder.

Ikke bare har Møller Hansen gentaget den på det ene valg-møde efter det andet, selvom den på stedet er blevet tilbagevist. Han har også optrådt med den på slap line i de elektroniske medier, som for eksempel i det odenseanske lokalfjernsyn, og har gentaget den så mange gange, at han selv er begyndt at tro på den.

Vi skal heller ikke klinisk diagnosticere dette. Den politiske diagnose er klar: rablende antikommunistisk galimatias, politisk plattenslageri og parlamentarisk lystløgn. Møller Hansen gør i hvert tilfælde, hvad han kan for at gøre sig fortjent til borgerskabets absolutte tillid og støtte.

Under valgkampen i 1984 forlangte respektable politikere fra Erhard Jakobsens sorte bataljoner det marxistisk-leninistiske parti forbudt og dets ledere spærret inde under henvisning til, at det »ikke går ind for grundloven, men for en socialistisk revolution«. Møller Hansen går et skridt videre: han beskylder direkte partiet for at være kriminelt og fysisk ville udslutte alle mennesker over en vis indtægtsgrænse. Om det er af frygt for eget liv og for at blive slået ihjel indtil mange gange, han har udpønset sin morderiske

tvangstanke, skal vi lade være usagt. Også det er et spørgsmål, der bør overlades til medicinske autoriteters bedømmelse. Men han vil under ingen omstændigheder slippe godt fra sit politiske mordforsøg.

maj 1987

STYRTDYK

»Dansk økonomi styrtdykker«, meddelte Jyllands-Posten på sin forside i går. Og avisen fortsætter:

»Gennem det seneste halve år har Danmark oplevet en af de kraftigste økonomiske tilbagegange i efterkrigstiden. Erhvervslivets investeringer er faldet sammen med det private forbrug, der ikke engang faldt så drastisk under den første oliekrise.«

Og Jacob Brøchner Madsen, økonom fra Jydske Bank, følger op: »Vi har ganske enkelt ikke oplevet et så voldsomt konjunktururomslag i den nyere økonomiske historie«.

At recessionen var indtrådt er fremgået af en lang række dystre og pessimistiske økonomiske rapporter om dansk økonomi, der er fremlagt i den seneste tid.

»Det går ufatteligt godt«, erklærede optimismens politiske økonom nr. 1, den nuværende statsminister Schlüter, 136 for mindre end et år siden. Allerede dengang kunne vi påvise, at denne optræden på slap line som Jeppe i baronens seng simpelthen var en politisk plattenslagers besværgelser på toppen af et midlertidigt opsving, umiddelbart før dykket satte ind, men da det allerede var uundgåeligt i den nærmeste fremtid.

Alligevel kommer de voldsomme udtryk for kapitalismens iboende mekanismer som et chock for borgerskabets politikere og økonomer. De ser sig selv afklædt til skindet. Deres patentløsninger og medicin viser sig gang på gang at være fuldstændig værdiløs. Politikken og videnskaben som konjunkturryttere, der kollapser og skal til at finde på noget

helt nyt, ligeså snart den næste krise bryder ud.

Og alle krisens symptomer er der: massefyringer gennemføres bredt; arbejdsløshedshæren forventes ifølge en af de økonomiske rapporter at vokse til over 310.000 i løbet af det kommende år; investeringerne er i de seneste måneder raslet ned, og den omtalte økonom forventer, at de ryger helt ned på 1981-niveauet, til den absolutte bund i den foregående økonomiske recession; produktionen forventes at falde i de næste par år, afsætningen både på hjemmemarkedet og i udlandet svigter.

Den klassiske kapitalistiske økonomiske cyklus drejer atter engang: til kapitalismens almene krise kommer den økonomiske cykliske krise, med stadig kortere mellemrum. Krise, depression, opgang og højkonjunktur - og så atter krise og nedgang.

På toppen af højkonjunkturen sidder de kapitalistiske politikere og skråler, at det går ufatteligt godt, indtil de vågner op igen i muddergrøften, hvor resten hele tiden har befundet sig.

Vi producerer, vi producerer, jubler de, lige indtil de opdager, at der er produceret for meget, at varerne ikke kan afsættes, lagrene fyldes og bremseklodserne sættes i. Overproduktionskrise, hedder det i marxistisk terminologi. Hvor der produceres alt for meget, kæmpemæssige fødevarelagre i EF-regi, for mange forbrugsvarer, for mange maskiner. Og samtidig med, at flere og flere har for lidt, ikke er i stand til at forbruge nok til bare at møde deres og deres familiers nødtørftige behov. Kapitalismens grundlæggende modsigelse illustreret med al for indlysende tydelighed med jævne og stadig hyppigere mellemrum.

»Det går ufatteligt godt!« - Det stiger stejlt op, og så styrtdykker vi. Forrygende morsomt, næsten som en rut-schebanetur for børn. Bortset fra, at det for længe siden stod klart for de fleste, at højkonjunkturens forbrugsudvidelse ikke kom til at berøre det store flertal af arbejdende, for slet ikke at tale om folk på overførselsindkomster, arbejdsløse,

pensionister, bistanndsmodtagere.

Poul Schlüter ynder at forestille sig, hvad Karl Marx ville sige til det borgerlige Danmark i dag. I sin ufattelige selvglæde himler denne optimismens luftakrobat op om, at Marx ville afsværge sig marxismen og lade sig overbevise om, at det borgerlige Danmark har nået det historiske højdepunkt af social lighed og retfærdighed, at kapitalismen har bevist sin fortræffelighed for alle tider, og at intet system i verden overgår eller vil kunne overgå Schlüters kapitalistiske regime.

Det er altsammen led i forsøgene på at tilsløre den uomtvistelige sandhed, at det kapitalistiske system har spillet fallit, en sandhed, der understreges med tordenskrift for hvert nyt udbrud af den cykliske krise. Men den skrift er også skriften på væggen for det kapitalistiske system, en understregning netop af revolutionens og socialismens nødvendighed, af marxismens aktualitet også som politisk teori, som vejledning for arbejdernes og massernes kamp.

Arbejderklassen har lært at se gennem den officielle demagogi, om bag løftepolitikken og fraserne: den ved af smertelig erfaring, at det er den, der er adressaten, når regningen for højkonjunktorens febereventyr udskrives. Den ved, at den ikke fik del i fremgangen og opsvinget, men kun har oplevet stadig tilbagegang, reallønsfald og forøget forarmelse. Og at vejen at gå også overfor de nye angreb, der vil følge ligeså sikkert som krise efter boom, er massemodstandens, den organiserede massekamps vej.

maj 1987

DET HUSKER VI

En notorisk skruibrækker har meldt sit kandidatur til posten som formand for LO. Jørgen Eiberg, formand for HK, mener sig i besiddelse af alle de nødvendige kvaliteter for at afløse Knud Christensen, som alle ser ud til at ville sende på

pension uden i øvrigt at spørge om hans mening. Han overlevede ikke sin seneste udflugt til ferieparadiset på Malta.

Eiberg gør sig nyttig. Han skal bevise, at han er den rette mand. Og der er stolte traditioner at leve op til. Derfor er han og den øvrige forbundstop i HK gået i gang med at ødelægge EDB-fagforeningen PROSAs igangværende strejke på det offentlige område. HK-toppen har tilbudt arbejdsgiverne at lade deres medlemmer udføre strejkeramt arbejde. Ikke noget luskeri der, og slet ingen dårlig samvittighed. Det sker i fuld offentlighed. Strejkebrydervirksomhed - HKs ledelse er til enhver tid leveringsdygtig. Ingen kan bestride, at Eiberg er et seriøst bud på den socialdemokratiske fagbevægelses toppost.

Noget andet er, hvad de almindelige HKere mener. De har skarpt vendt sig imod HK-toppens strejkebryderi og erklæret det for en nødvendighed at stå sammen med arbejdere og funktionærer fra andre forbund; de har kategorisk nægtet at påtage sig strejkeramt arbejde og bryde deres kollegers aktion.

I arbejderbevægelsens ungdom ophængtes billeder af skruebrækkere til almindelig spot og spe, deres navne og adresser offentliggjordes i fagforeningerne og fagbevægelsens blade; livet var ikke let for den, der brød solidariteten.

I dag er viljen og evnen til skruebrækkeri i stort format, og ikke bloc for at tjene nogle krummer til dagen og vejen, en absolut forudsætning for at kvalificere sig til de rigtige topposter. Hver eneste af dem, fra Hardy Hansen til Georg Poulsen, har sin egen rekordliste af strejkeslagtninger at prale af. Og alle udfører deres svendestykker, når det gælder om at få banket minusoverenskomsterne på plads.

Arbejderforfatteren John Max Petersen har med sin sang om skadedyrsbekæmpelse stillet sit forslag til behandling af skruebrækkeri, i pagt med de bedste traditioner i klassen:

/ råddenskab og skimmel bag bark og under sten er der en stadig vrimmel af lyssky tusindben og andet kravl, der fri-

ster den samme eksistens som visse snylterarter af Homo Sapiens

hvis overløberhjerne er savsmuld, kogt til grød og når en strejke ruller til kamp for dagligt brød så gærer det i grøden og ganske uden skam kan bærmekrybet skifte til skruebrækker-ham

og leve af at slikke de høje herrers spyt og flygte bort i rædsel når noget lyser rødt og tigge fejt og skrige på politi og gud når strejkevagtens næver har gjort en blodig tud.

De lede stikkertyper som kun har snot det sted hvor andre har en rygrad kan ikke tælle med som mennesker: en lyssky og æreløs bastard som Homo Skruebrækker er af en anden art

en vanskabt samling væsner fra råddenskabens dyb der klækkes ud af bærmens og bliver til det kryb som ingen magt kan kvæle i kulde og foragt men som kan holdes nede med tørre tæv, som sagt.

Når det gælder strejkeslagtere i spidsen for arbejdernes egne organisationer, er dette utilstrækkeligt. De dekorerede skruebrækkere af første klasse med direktørgager og fede sideben udgør en særlig kategori af denne afart, som digteren så poetisk og træffende portrætterer. De kan kun holdes nede på organiseret vis, gennem kamp. De er hærdede og giver ikke efter for det første det bedste slag, for mens den almindelige skruebrækker i første række er en arbejder med eller uden et fag, og i reglen tilmed arbejdsløs, er skruebrækkeri LO-pampernes egentlige fag. De er professionelle. Også i den forstand, at de ligesom deres fæller, levebrødspolitikere i diverse små og store socialdemokratiske partier, altid kan fremstille deres lurvede virksomhed som uegennyttige handlinger i arbejderklassens tjeneste, som næret af de ædleste motiver.

De gør, hvad de gør for »nationens skyld«. For »samfundets skyld«. Eller tilmed for de dumme arbejderes skyld, der ikke selv ved, hvad der i virkeligheden er til deres bed-

ste.

De gør det aldrig for kapitalens skyld. Aldrig for pengenes skyld.

Springet fra fagbevægelsens topposter til en politisk karriere er ikke stort. Eksemplerne er mangfoldige. Talløse folketingsmænd og kommunalpolitikere har brugt fagbevægelsen som springbræt.

Hvordan det ser ud med det i Albertslund Kommune og i dens kommunalbestyrelse, skal være usagt. I hvert tilfælde har det såkaldte arbejderflertal i Albertslund med en socialdemokratisk borgmester i spidsen, en viceborgmester fra SF og med parlamentarisk støtte fra VS, i de sidste tre uger opført et lærestykke i skruerækkerpolitik. De har dikteret en række forringelser i daginstitutionerne og banet vejen for nye besparelser, blandt andet ved at åbne døren for fritidshjemmenes afløsning af skolefritidsordninger. Imod pædagogernes og forældrenes voldsomme protester og aktioner, imod deres langvarige strejke, der på mange måder demonstrerede et eksemplarisk sammenhold mellem pædagoger og pædagogmedhjælpere indbyrdes, og mellem pædagoger og forældre, der sluttede massivt op i kampen til forsvar for børnenes interesser.

Naturligvis gjorde »arbejderflertallet«, hvad det gjorde, »for samfundets skyld«, for de dumme pædagogers, børnenes og deres forældres skyld, som ikke selv ved, hvad der er bedst for dem. I virkeligheden er forringelserne forbedringer, besparelserne ikke eksisterende; det hele er misforståelser, stor ståhej for ingenting.

Da de strejkende følte, at aktionen i denne omgang havde udtømt sine muligheder, uden at kravene var blevet realiseret, valgte de et ordnet tilbagetog - med løftet om, at kampen fortsætter. Og de rev offentligt masken af det såkaldte arbejderflertals skruerækkerpolitik, dets *ansvarlige* administration af det kapitalistiske system på kapitalens præmisser. I deres udtalelse hedder det:

»Socialdemokratiet, SF og VS i Albertslund har gjort

deres til at skabe forvirring, det er mislykkedes. De har tværtimod afsløret sig selv. »Arbejderflertallet« har spillet fallit. De har valgt side. Det husker vi.«

Der bliver flere og flere, som husker. Som har indset, at det socialdemokratisk anførte »arbejderflertal« står på samme side af barrikaderne som de åbent borgerlige - imod arbejderne, imod flertallets politik.

Og som forstår, at det ikke er nok med kulde og foragt; at der kræves skarp lud til skurvede hoveder; at det ikke i første række er et spørgsmål om personer, men om organiseret kamp mod et system, der producerer skruibrækkere og politiske bedragere fra arbejderklassens egne rækker som en simpel overlevelsesmekanisme.

3. juni 1987

TRE MILJØKATASTROFER

En fjernsynsudsendelse, produceret af og for en international miljøorganisation, har sat fokus på den alvorlige fare, rovdriften på og ødelæggelsen af naturen udgør. Med tre forskellige udsigtspunkter: ørkendannelsen i Afrika, ødelæggelsen af regnskoven i Latinamerika og rovdriften på fiskebestanden i Nordsøen, set fra Skotland.

Dermed vil man sige: ødelæggelsen af naturen er et globalt fænomen, der først og fremmest kan løses ved international indgriben. Eksemplerne er gedigne og viser, at rovdrift på naturen, en ødelæggelse af stofskiftet mellem menneske og natur, har katastrofale konsekvenser for begge parter. Det er indlysende sandheder, som igen og igen er blevet bevist, siden Marx som den første påviste dette forhold.

Men udsendelsen stoppede, da årsagerne til miseren skulle udpeges. Synderen er den kapitalistiske rovdrift og den imperialistiske udplyndring af ressourcerne, der ikke

tillader en genskabelse af de varige kilder til jordens frugtbarhed, som Marx anså som nødvendig. Udsendelsen fandt derimod årsagerne helt andre steder: i menneskelig ubetænksomhed og den »menneskelige naturs« rovgridske væsen, i den påståede overbefolkning, og endelig i den moderne teknologi. Kun et enkelt sted nævntes amerikanske burgerkæders ansvar for rydning af den mexicanske regnskov til fordel for okseopdræt - og da i første række som en kritik af forbruget af hamburgere.

Den menneskelige natur har det imidlertid med at hænge sammen med de sociale forhold, mennesket er anbragt i, med det samfundssystem, det befinder sig i, og den klasse, det tilhører heri. Den er underlagt dette samfundssystems grundlæggende økonomiske love; og samfund, der dikteres af profitmotivet, af anarki og konkurrence i produktionen, har vist sig ude af stand til at forhindre miljøkriser og -katastrofer. De skaber dem i stadig større omfang. Ikke det voksende folketal, men det kapitalistiske og imperialistiske systems manglende evne til planmæssigt og konstruktivt at udnytte de naturgivne ressourcer uden at ødelægge stofskiftet mellem menneske og natur, er problemet. Jorden er i stand til at brødføde langt flere end også det nuværende antal mennesker, men det forudsætter en rationel produktion. Heller ikke den moderne teknologi i sig selv, der f.eks. er i stand til at opfiske bestanden af de forskellige fiskearter i Nordsøen, udgør det virkelige problem her, men de økonomiske love, der har forvandlet havets husmænd til lønarbejdere på flydende kapitalistiske fiskeindustrier, som ikke tager hensyn til næste års fiskebestand. Den kapitalistiske rovdrift på ressourcerne er et fænomen, der først vil forsvinde med kapitalismen selv. Selv i de tilfælde, hvor der gribes ind, før ødelæggelserne er altomfattende (og det sker f.eks. ikke i Afrika), sker det enten efter at skaderne allerede er blevet uoprettelige, eller de omformes til andre, nye og endnu større problemer.

For rovdriften og rovgridskheden er tæt forbundet med

kapitalismens og imperialismens natur. Ikke med menneskets.

Overfor filmens pointe: at international indgriben er nødvendig, må stilles et modspørgsmål: Hvis indgriben? Hvem og hvad kontrollerer disse organisationer eller et sådant samarbejde? Skal det foregå på imperialismens betingelser - eller naturens og folkenes, der har brug for og betinger hinanden.

5. juni 1987

EN RIGTIG HELT LADER SIG IKKE SLÅ UD

Den systematiske historieforskning hører til de mest udviklede specialdiscipliner i den borgerlige kultur. Virkelighedsrevisionen er endeløs, og det gælder både fortid og nutid, både *facts* og *fiction*, og tilpasset alle aldersgrupper.

Alle tiders største drengeseriebogssucces i børnedetektiv-genren var Jan-bøgerne. Mere end 10 millioner eksemplarer hævdes at være solgt af de 81 bind, der udkom siden det første eksemplar så dagens lys i 1942 under den tyske besættelse. I 1970 påbegyndtes genudsendelsen af dem i reviderede udgaver.

Helten i denne serie er søn af en højtstående politimand; de raske drenge opklarer forbrydelse efter forbrydelse og sørger for, at samfundet kan fungere med tilbørlig respekt for ejendomsretten og alle borgerlige værdier. De blev fra starten anbefalet af politifolk, præster og andre gode samfundsstøtter som sund og god læsning for ungdommen.

Meget naturligt havde nogle af de første eksemplarer af serien den igangværende krig som baggrund. I bind 3 er forbryderne arbejdere på et skibsværft, der producerer til det tyske krigsmaskineri. Da de er blevet sat derhen, hvor de hører hjemme (forbrydernes videre skæbne interesser ikke

de moralske forfattere, så det vides ikke, om det er til KZ-lejre eller henrettelsespeletoner) takker direktøren den unge detektivhelt på det hjerteligste. Og i bind 5 angribes de engelske våbennedkastninger som forbryderiske og moralsk forkerte: ikke noget med modstand mod besættelsesmagten her.

I betragtning af krigens udfald måtte det skabe nogle problemer for seriens fortsættelse efter befrielsen. De blev løst let og elegant, helt i overensstemmelse med den måde, hvorpå borgerskabet i øvrigt forsvarede kollaborationspolitikken. Det 10. bind hed selvfølgelig *Jan som frihedskæmper* (1947) og var forsynet med følgende forord fra de produktive og dydige forfattere, Kurt Meister og Carlo Andersen:

»Mon det vil komme som nogen større overraskelse, når vi nu fortæller jer, at både Jan og Erling efter bedste evne gjorde deres indsats i den danske modstandsbevægelse. Vi har tidligere haft lyst til at fortælle jer om de to raske gutters oplevelser i det illegale arbejde, men det kunne naturligvis ikke lade sig gøre, så længe tyskerne havde besat vores land. Nu, da tyskerne har tabt kampen, er ordet på ny blevet frit i Danmark, så i denne Jan-bog vil vi derfor prøve at indhente lidt af det forsømte.«

Vejen var åbnet for nye bedrifter. Hverken Jan, Erling eller forfatterne kom til at lide under retsopgøret. Og i de følgende bøger er frihedsheltene atter aktive på den storpolitiske arena, midt i den kolde krig, til forsvar for NATO og de vestlige værdier under USAs ledelse. Jan og Co. er *vindertyper*.

Det er den udmærkede børnebogsforfatter Torben Weinreich, der har gravet denne lille lærehistorie frem, hvoraf der kan udledes et og andet om borgerlig moral, både skreven og uskreven, og ikke kun i forhold til børnebørnernes univers.

Til alt uheld for de kommende generationers opdragelse gik serien som nævnt ind i slutningen af 1960'erne, og er

derefter kun udsendt i gennemrettede nyudgaver, tilpasset tidens smag og værdier. Som 23-årig, ca. 30 år efter seriens påbegyndelse, bliver Jan gift, og et nyt, ikke mindre spændende kapitel i heltens tilværelse tager sin begyndelse; desværre hører det ind under privatlivets fred.

Vi kan imidlertid her løfte sløret om, hvordan det videre gik. I ungdomsoprørets tid og op gennem de politiserende 1970'ere blev Jan socialdemokrat og pedel på en skole, hvor han i det store spisefrikvarter underholdt et talstærkt publikum i fyrekælderen med beretningerne om sine tidligere bedrifter.

En dag gennemskylledes han af en varm bølge af stolthed, som fik plads ved siden af de øvrige gennemskylningsmidler, der hobede sig op på rækker og i kasser i det hede fyrrum. Det var den dag, det ældste produkt af privatlivets fred, Lille-Jan, i sin nye studenterhue kom og fortalte ham, at han var blevet *trotskist*.

— Der kan man se, sagde Jan og var ved at sprække af faderstolthed, mens han løftede en af de grønne til hilsen. Der kan man se, æblet falder alligevel ikke så langt fra stammen, som Meister og Andersen ville have sagt. Måske kan du finde en forlægger, og... han fortabte sig i drømmerier, mens sønnen så lidt medlidende på ham:

— Det er ikke noget problem, det hele er allerede i orden, kontrakterne er underskrevet, og det hele bliver i familien. Men vi bliver nødt til at holde vores forbindelse skjult; så det bliver under et andet navn. Ellers vælter det hele...

— Det kan jeg godt se, sagde faderen tankefuldt, tiden er ikke mere til den samme detektivhistorie; der skal nye metoder til. Men i min tid var vi heller ikke helt ukendte med hverken spionage eller politisk infiltration. Da vi gik under jorden i 1968 var det med det formål at undergrave ungdomsoprøret indefra, og først og fremmest forhindre det i at komme under indflydelse fra de revolutionære, kinesere eller albanere, eller hvad de nu kaldte sig dengang.

— Marxist-leninisterne, korrigerede sønnen. Ja, det lykkedes jo meget godt at gøre forvirringen næsten total. Alt det der med »mod dogmatisme« og »alternativer til stalinismen«, det virkede fint. De flokkedes jo om VS, DKP og SF. Og ikke mindst i VS har vi fået fuldt udbytte af fraktionsfrihedsprincippet. Hver mand, sin tendens.

— Men det kan også blive for meget af det gode. VS eksisterer jo så godt som ikke længere. Men der bliver sgu ved med at blive flere revolutionære. De strejker jo både her og der; selv patienterne på hospitalerne fiser rundt og laver ballade. For slet ikke at tale om børnehaverbørnene og deres forældre. Jan så træt på sønnen og medkæmperen.

— Ja, ja, sagde denne og tog studenterhuen af. Nu skal du bare se her, tilføjede han og åbnede den mappe, han havde haft med. En arbejdsjakke faldt ud på gulvet, og en kittel mægte til dem, der bruges af yngre læger, og en lilla ble og en elefanthue.

— Vi har lige holdt kongres, og der diskuterede vi nøje vores nye taktik i overensstemmelse med situationen. Især analyserede vi de pædagogstrejker, der lige har været i Albertslund og i Århus. For fanden, de strejkede sgu mod arbejderflertallene dér. Og vi som har råbt og skreget på et arbejderflertal som det eneste alternativ til Schlüter!

Lille-Jan tog en slurk af sin øl.

— Vi skyndte os at justere taktikken. Godt nok var der fire tendenser i organisationen med hensyn til arbejderflertallet. Men vi besluttede at lægge os så nær op ad marxist-leninisterne som muligt. De har hele tiden snakket om nødvendigheden af et revolutionært alternativ til både Schlüter og Anker Jørgensen, SF og VS, og ved gud om der ikke er nogen, der hopper på den.

— Så nu er vi også begyndt at tale om det. Ikke noget med appeller til Anker, Gert, Ole Sohn og ham der Albrechtsen. Det er ikke altid, det betaler sig at slå på enheden mellem arbejderpartierne.

— Det er ved at blive lidt for indviklet for mig, sagde den ældre af de to Janner. Det kan jeg sgu ikke finde ud af. Jeg skulle i min tid fægte med åben pande, og det var først som voksen, jeg forstod, at der også skulle andre midler til. Men nu er I ved at blive lidt for avancerede. Hvor ender det altså sammen?

Serien om Jan og det virkelige liv fortsætter. Under et andet navn og i en ny tid. Rigtige helte er ikke sådan at slå ud.

10. juni 1987

FOR- OG BAGMÆND

Et af den sorte reaktions yndlingstricks er at male sig i de skønneste røde og hvide farver. På med den åndelige klaphat og den bralrende holger danskhed! For i et oppisket hav af nationalt gejl svømmer de sorte fisk rundt og formerer sig.

Intet er bedre til at sælge de multinationale selskabers produkter eller import af alskens reaktionær ideologi og politik end netop den kommercielle og politiske udnyttelse af den nationale selvfølelse. Og jo mindre reel national selvstændighed, national politik eller kultur, der findes, jo større er markedet for kunstige substitutter, jo mere svinger fanebærerne for det nationale brandudsalg med små og store dannebrogsslag af papir.

Når grønjakker under parolen Danmark for danskerne render rundt med amerikanske sydstatsflag, symbolet på slaveri og racisme, hylder Ku Klux-Klan og på det rene danske tilsviner husvæggene med slogans som White Power - er det ikke blot grotesk. Det er simpelthen en gentagelse af, hvad borgerskabets politikere gør hver evig eneste dag. Blot lidt mindre raffineret, lidt mindre hyklerisk.

Med kunstigt oppisket nationalsovs som grundlag gør

grønjakkerne bare det, de opfordres til af en justitsminister Ninn-Hansen, der år tilbage fablede om den truende nationale opløsning som følge af flygtningene; en Mogens Glistrup, der netop undsluppet fra Horserød manede til kamp mod flygtningene; eller en lurmærket præst fra Seem, som har organiseret sit eget korstog som en ægte dannebrogsmænd, godt støttet af adskillige riddere af samme orden.

Naturligvis uden at de har noget som helst ansvar for det. Selvfølgelig med obligate fordømmelser af racistiske overfald og angreb. Selvfølgelig med skarp distance til erklæret fascisme og nazisme.

De er uskyldige. De er det rød-hvide flags sande væbnere og værnere.

Danmarks Radio og pressen har ikke undladt flittigt at gøre reklame for grønjakker, de danske nazister og andet overvintret kryb, der myldrer frem af et ormstukkent træværk. Fascister og racistiske aktivister udfylder en nyttig funktion. De gør det grove arbejde og leverer et påskud for at udvide reaktionens operationsfelt. De pæne racister kan fordømme de slemme racister. Til gengæld får de sidste lov til at udvikle sig og vokse med helte-, martyr- og oprørerglorier.

Grønjakkerne kan notere en sejr for deres »flygtningepolitik« i København, hvor et kvarter renses for indvandrere med velvillig assistance fra bystyret - og under en regn af beklagelser, som ingen kan bruge til noget.

Under sydstatsflag angribes 1. maj-demonstranter med knive i Fælledparken; medlemmer af KU organiserer bombesprængninger på legepladser og mod apartheidmodstandere; racistiske overfald og mord bliver almindelige foreteelser. De anstændige politikere beklager. »Det er et spørgsmål for politiet og domstolene.« Det er ikke deres ansvar.

Under velvillig skandaleopmærksomhed har den danske nazistorganisation, Danmarks nationalsocialistiske bevægelse, proklameret, at det vil stille op til det kommende kommunalvalg i Aalborg, København og evt. andre steder. Dette

nationaltyske eksportprodukt er blandt de mest aktive i »Danmark for danskerne«-kampagnen og har gennem årene tjent store penge på at fungere som trykkeri og producent af nazistisk materiale til Vesttyskland og andre eksportmarkeder. Dets leder, Povl Heinrich Riis-Knudsen, som fører stolte familietraditioner videre, er fortsat ansat ved AUC og underviser i gymnasiet og HF.

I bladet *Nationalsocialisten* fik en TV-udsendelse i februar, produceret for TV-Aktuelt af Bent Henius og forfatteren Benny Andersen med titlen *Der var et yndigt land* følgende ord med på vejen:

»Der var et yndigt land er lavet af jøden Bent Henius, faldet efter direktør Arne Henius, der forurener grundvandet på Mosaik Vestre Kirkegård sammen med størstedelen af de øvrige efterkommere efter brændevinsbrænder Isidor Henius, indvandret fra Thorn i Vesttyskland sammen med hustru Emelie Wasserzug. Bistået blev han af raceskænderen Benny Andersen, der har »kulturberiget« landet med egen import fra Afrika, og hvis »digte« afspejler et sygeligt univers af råddenskab og dekadence. I sandhed et kønt kompagniskab.«

Henius og Andersen har nu besluttet at anlægge sag mod dette kriminelle nazistiske svineri. Mere end 40 år efter befrielsen må der lægges sag an mod kriminelt nazistisk svineri! Hvilke fremskridt opnået under fremsynede og anstændige politikeres ledelse.

For nogle år siden anlagde den amerikansk-finansierede ultrareaktionære provokatør-organisation Europæisk Arbejderparti sag an mod dagbladet Arbejderen, der havde betegnet den som *fascistisk*. Betegnelsen blev kendt ubeføjet. Organisationen støttedes af en række prominente og anstændige politikere, herunder højststående centrumdemokrater. Og i USA har den haft ubesværet adgang til regeringskontorer og efterretningstjenesternes lokaliteter. Et spionageagentur, der flere gange er blevet sat i forbindelse med mordet på den svenske statsminister Olof Palme; og 150

som senest gjorde sig bemærket ved sin deltagelse i den sorte vognborg ved bondedemonstrationerne i Bruxelles, som præsidenten for Dansk Landbrugsråd H.O. Kjeldsen præsiderede over.

Kotumen er den, at det er fascisterne, der får medhold ved domstolene, og ikke deres modstandere.

Officielt har Danmark tilsluttet sig en FN-konvention mod spredning af racistisk propaganda. Officielt findes der en racisme-paragraf i lovgivningen. Det forhindrer hverken den racistiske propaganda i at florere, de nazistiske og fascistiske organisationer i at operere og styrke sig, den højreorienterede terror i at vokse, eller de racistiske overfald og mord i at tage til.

juni 1987

UNDER FREMMEDE FLAG

I slutningen af april besluttede den amerikanske regering at give landene i Den persiske Golf ret til at anvende amerikansk flag på deres skibe. Denne beslutning er ved at blive effektueret og har som umiddelbar følge en optrapning af den amerikanske flådes militære tilstedeværelse i dette sensitive område.

Påskuddet herfor er at sikre den frie sejlads i Golfen. Med nøjagtig samme begrundelse har Sovjetunionen tilbudt at stille tre tankskibe til rådighed for Kuwait, suppleret af krigsskibe, der ifølge TASS vil ledsage tankskibene, hvis behovet opstår.

Sikring af den fri sejlads er med andre ord det påskud, hvorunder de imperialistiske supermagter USA og Sovjetunionen planlægger at trænge yderligere ind i dette strategisk vigtige område. I forvejen sejler både den amerikanske og sovjetiske flåde vandene i og omkring Den persiske Golf tynde. Der befinder sig allerede omkring 30.000 amerikan-

ske og sovjetiske militærfolk i området.

Kuwait, Iraks allierede i krigen mellem Iran og Irak, har taget imod det amerikanske tilbud om at sejle under et andet lands flag. I en tale i denne uge forsvarede Reagan denne beslutning ved at erklære, at hvis ikke USA beskyttede skibene, »vil vi åbne lejligheden for, at sovjetrusserne kan komme ind i dette sårbare område, hvor den frie verdens olieforsyning let kan afskæres«. Og han tilføjede: »Hvis vi ikke gør arbejdet, vil sovjetrusserne gøre det.«

På topmødet i Venedig for nylig mellem USA og en række store vesteuropæiske lande var situationen i Den persiske Golf et af punkterne på dagsordenen. Tilsyneladende søgte den amerikanske præsident at presse de vesteuropæiske lande til at deltage i udvidelsen af den vestlige militære tilstedeværelse her og få støtte til sit kanonbådsdiplomati. Hvilke aftaler, der måtte være truffet, fremgår ikke af det officielle kommuniké.

Det ligger imidlertid fast, at Reagan-administrationen ser ud til at være fast besluttet på at føre dette nye militære eventyr til ende. For nylig truede USA Iran med militære bombardementer fra krigsskibe i Den persiske Golf, som man tidligere har gjort mod Libyen og Libanon.

Supermagternes planer og beslutninger om at lade andre landes skibe sejle under deres flag og ledsage dem af deres flåder, er en klar krænkelse af internationale juridiske normer. Hermed fortæller de verden, at kun skibe, der sejler under supermagtsflag, har ret til ikke at blive krænket. De knytter de lande, der måtte tage mod tilbuddet om supermagtsflag, til sig, de sikrer sig deres kontrol med og dominans over disse.

Konflikten i Den persiske Golf internationaliseres, gøres til et supermagtsanliggende - og disse magter, i evig rivalisering med hinanden, tilfører nye sprængfarlige momenter til en i forvejen spændt situation.

Supermagterne har *ingen* ret til at optræde som garanter for den fri sejlads, til at udøve kanonbådsdiplomati hvor i

verden, de måtte finde det for godt, til at påtvinge hele jordkloden og havene deres militære tilstedeværelse.

Hele spørgsmålet om den fri sejlads knyttes sammen med den fortsatte syv år gamle krig mellem Iran og Irak. Ikke mindre end 28 lande har tjent store penge på våbenleverancer til de krigsførende parter. Både USA og Sovjetunionen har solgt våben til dem begge. Samtidig med, at de har udtrykt deres ønske om fred og afslutning af konflikten, har de til stadighed pustet til den, og de benytter den nu som endnu et påskud til at øge deres tilstedeværelse og indblanding overfor suveræne nationer.

Det er indlysende, at en afslutning af den langvarige krig, som på supermagternes tilskyndelse blev indledt gennem Iraks militære overfald på Iran kort efter folkerevolutionen, der styrtede shahen, vil være i folkenes interesse, for så vidt den svækker supermagternes tilstedeværelse og indblanding.

19. juni 1987

FORBRYDELSENS RETTE ELEMENT

Gulddrengene på Det fri Aktuelt er vågnet op til en maredragsagtig virkelighed: »Sygdommen AIDS er dette århundredes anden store katastrofe. Den første var udviklingen af atombomben«, hedder det fyndigt i en usigneret leder med titlen *AIDS & atombomben*. Begået enten af halvdelen af makkerparret Stephensen og Flindt Petersen - eller måske af avisens andet hold dyre metaldrenge, brdr. Øbberbøv. Sikkert af førstnævnte, for den er morsom, selvom det er ufri-villigt.

»Begge dele kalder på den magtesløse fortvivlelse. Begge dele ændrer med ét livsbetingelserne for liv og livs-udfoldelse, og begge dele indebærer så frygtelige konsekvenser, at de fleste fortrænger deres frygt for at bevare

håbet om en tryk fremtid.«

Så er det et held, at frygtløse, vidtskuende, ansvarsbevidste socialdemokratiske redaktører tør se den grusomme sandhed lige i øjnene:

»Vi er ikke i tvivl om, at AIDS vil fremkalde dramatiske ændringer i det danske samfund. Om få år vil befolkningen være delt op i tre grupper. De rædselsslagne raske, de ulykkelige smittede og de døende. Kun ved at forberede befolkningen så grundigt som muligt på denne situation, vil vi i tide kunne dæmpe op for tilstande, som end ikke horrorfilmenes ophavsmænd har kunnet forestille sig.«

Som en uafvendelig skæbne har disse to katastrofer sneget sig ind på menneskeheden. Men da lederen handler om AIDS, og har som formål at afvise kravet om en folkeundersøgelse af AIDS og en antidiskriminatorisk lovgivning overfor de AIDS-ramte - eller måske fordi læserne ikke kan tåle så meget barsk virkelighed - undlader forfatteren at trække det værste af alt op: hvis nu en AIDS-syg høvding i Kreml eller Det hvide Hus trykker på knappen i et anfald af undergangsstemning, og begge bomber kommer til udløsning samtidig.

Den næste morgen måtte læserne undvære Det fri Aktuelt til kaffen, og gulddrengene, firsernes svar på tidligere tiders riddere uden frygt og dadel, måtte ikke alene undvære deres livsudfoldelser, men selve betingelsen herfor.

Et enkelt råd kan de dog give, indtil katastrofen er indtruffet: »Det eneste probate middel er at leve, som om man er smittet. Og opfordre andre til det samme. Hvis man er smittet, smitter man ikke videre. Og hvis man ikke er smittet, sikrer man sig mod at blive det.«

De dyre drenge har nu heldigvis ikke tænkt sig at gå i kloster eller barrikadere sig på chefkontorerne. For når man har truffet alle de her nævnte foranstaltninger, »er der blot tilbage at håbe, at kondomet virker. Og at de såkaldte dybe tungekys ikke er så farlige endda.«

Det 20. århundredes største katastrofe, som overgår im-

perialismens og kolonialismens rædsler og bestialitet, 1. verdenskrigs slagterier i skyttegravene, Hitlers KZ-lejre og folkemord, bekæmpes med et mægtigt våben af tynd gummi, mens »... de, der taler om folkeundersøgelser og tvangsforanstaltninger af mere eller mindre sympatisk karakter,... ikke har fattet denne sygdoms djævelske egenskaber«, meddeler de gummibeklædte riddere, og slår hårdt ti mod fjendens argumenter:

»At betragte AIDS-attester som en garanti mod smittespredning svarer til at erklære Glyngøre for atomvåbenfri zone. Det lyder meget godt, men har absolut ingen effekt. Kun en politistat vil for en kort tid kunne holde smittespredningen i ave.«

Enhver må kunne se det absurde i politistave eller dræbervirus. Og kun sådan stiller valget sig, forkynder staldbrødrene Ridder Øb og Ridder Bøvs. Enten politistat eller død. Vi kan kun forberede en civiliseret udgang på det uafvendelige; en sidste heroisk gestus: vi skylder alligevel kejseren en død.

Denne forunderlige panikspredning, som irrationelle og diskriminerende tiltag udspringer af, (der af den sorte reaktion i Danmark og udlandet, fra Glistrup til Strauss, Thatcher og Reagan, udgives for AIDS-bekæmpelse), går i den socialdemokratiske fagbevægelses talerør hånd i hånd med et forsvar for - absolut ingen foranstaltninger, absolut intet at gøre, andet end at forberede befolkningen på det værste.

For er den officielle politik ikke, at AIDS-behandlingen skal baseres på frivillighed og anonymitet? Og er det ikke den, vore riddere kæmper så drabeligt for, når de forkynder, at alt andet er håbløs naivitet eller latent fascisme?!

Da gummibeskyttelsen forhindrer enhver gennemtrængning af argumenter, og frivilligheden og anonymiteten forskanser sig bag panikmageri og defaitisme, er det omsonst at forsøge at overbevise dens våbendragere om nytten af en rationel plan til inddæmning og begrænsning af AIDS-epidemien, som nu befinder sig i en kritisk fase, hvor den

er ved at sprede sig til hele befolkningen. En plan baseret på medicinske fakta og humane hensyn.

Den skingre tone og de rædselsvækkende visioner skal dække over, at den nuværende AIDS-bekæmpelses-politik allerede er slået fejl, allerede er blevet en total fiasko, som ikke har formået at begrænse sygdommens epidemiske vækst.

En sådan plan er netop kravet om en obligatorisk folkeundersøgelse - ikke af udvalgte grupper, ikke specielt rettet mod indvandrere, bøsser eller gravide - men af hele befolkningen uden undtagelse. Kun derigennem kan man få et reelt billede af sygdommens udbredelse, af smitekilder og smitteveje. En undersøgelse, der må gentages så ofte det er nødvendigt, indtil den er inddæmmet, indtil en vaccine eller behandling er fundet.

Den nuværende politiks fallit kommer til udtryk i den kendsgerning, at det er op til en AIDS-smittet selv, hvorvidt han vil fortælle sin gravide kone, at han er smittet. Det er den direkte konsekvens af frivillighed og anonymitet. Det er op til de smittede, om de vil beskytte eller tage hensyn til de raske. Der er adskillige eksempler på, at der er nok, der ikke vil.

At påføre en anden person AIDS-smitte indebærer med sandsynlighed at slå vedkommende ihjel. Det er p.t. en frivillig sag.

De socialdemokratiske gummiriddere kan være evig forvisset om, at befolkningen ikke frivilligt vil lade sig inficere. Det er kun et spørgsmål om tid, før den nuværende politik officielt må erklæres for forfejlet. Og hvis ikke den erstattes af en rationel plan, vil politikken blive lagt af den sorte reaktions kræfter, som allerede rumler i kulissen.

Derfor må folkeundersøgelsen følges op af en anti-diskriminatorisk lovgivning, der tager udtrykkelig afstand fra diskrimination af AIDS-smittede, fra særforanstaltninger overfor særlige befolkningsgrupper, fra arbejdskøbernes indførelse af AIDS-tester og -fyringer. Det skal tilstræbes, at

de AIDS-ramte lever et normalt socialt liv, så længe de er i stand til det.

Men samtidig må hensynet til folkesundheden, til helhedens interesser, til mulige nye ofre, sættes i højsædet. Det kan aldrig accepteres, at folk, der véd, at de er smittede, kan påføre andre sygdommen mod disses viden. At en mand kan påføre sin kone og ufødte barn sygdommen, uden at hun kan gøres opmærksom på den dødelige fare.

Sådanne krav rejser sig stadig kraftigere. Sammen med kravet om, at de nødvendige midler sættes af til AIDS-bekæmpelse, forskning og behandling - uden at der skæres ned på det i forvejen stærkt beskårne sundhedsvæsen.

Her ligger forklaringen på den nuværende liberale AIDS-politik. Den er billig. Til gengæld er den totalt ineffektiv, en hån mod befolkningen.

Dette århundredes største katastrofe er hverken AIDS eller atomvåbnene, men imperialismen og den kapitalistiske profitjagt, som har affødt krigene og blodbadene, som har skabt og kan finde på at bruge de forbryderiske atomvåben - og som viser sig ude af stand til effektivt at bekæmpe en ny, farlig sygdom.

Det er kapitalistisk logik, der på én og samme tid prædiker panik og dommedagsstemning på den ene side og håbløshed og opgivenhed på den anden. Det er irrationalitetens politik, forbrydelsens rette element, hvor Aktuelt's gummidrenge begejstrede hopper rundt.

24. juni 1987

PATENTERET LIV

I det gudfrygtige USA, hvor den bibelske skabelsesberetning i skolerne indtager samme rang som videnskabelig tilværelsesforklaring som Darwins udviklingslære, er en voldsom fejde brudt ud mellem de multinationale selskaber

og Vorherre vedrørende retten til livet.

Intet tyder på, at de himmelske magter har nogen jordisk chance for at besejre den store flok advokater, der anfægter det guddommelige skaberværk. Allerede i 1980 fastslog den amerikanske højesteret, at Skaberens hævdvundne rettigheder og det skabtes urørlighed ikke var tilstrækkelig grund til at friholde det fra at blive patenteret af de multinationale selskaber. At noget er levende, undtager det ikke fra mønsterbeskyttelse og globale rettigheder på åremål. Sagen drejede sig om mikroorganismer. Siden har denne afgørelse spredt sig i hele den vestlige verden, og fra 1986 har man også i Danmark kunnet tage patent på gensplejset småkravl.

Således er ikke bare produktionsmidlerne privatejendom i det kapitalistiske samfund, og ikke alene naturen på private hænder eller udsat for privat udnyttelse: også livet og det levende selv er ikke undtaget. Det er ikke længere offentligt område, heller ikke juridisk. Allerede fra 1961 har det ifølge den såkaldte plantenyhedskonvention været muligt at patentere nye plantesorter. Mikroorganismerne var næste skridt i kæden. Og p.t. står slagsmålet mellem Vorherre og de multinationale om retten til genmanipulerede dyr: Der er allerede i guds eget land indsendt 15 ansøgninger herom, og den højeste juridiske sagkundskab er i færd med at votere.

Med sådanne patenter i hånden øges de multinationale selskabers kontrol over det internationale landbrug og produktionen. Perspektivet er stykafgifter for sæd og dyreavl. Principielt er der ingen ende på udsigterne for, hvad der i fremtiden kan patentbeskyttes: planter, mikroorganismer og dyr - frem til indgreb i den menneskelige reproduktion. Hvorfor ikke? Grænser er til for at overskrides, og retsforholdene, juraen, afspejler i sidste ende de herskende samfundsforhold, den givne produktionsmåde.

Ethvert fremskridt i beherskelsen af naturen, ethvert nyt skridt i udviklingen af den teknisk-videnskabelige revolution, bliver under kapitalismen samtidig en trussel mod det

naturlige stofskifte mellem menneske og natur - eller med Marx' ord: det forstyrrer »den evige naturbetingelse for varig frugtbarhed«. »Den kapitalistiske produktion«, siger han, »kan derfor kun udvikle teknikken og kombinationen af de forskellige processer til et socialt hele samtidig med, at den undergraver de kilder, som al rigdom udspringer af: jorden og arbejderen«.

Det er imidlertid ikke den kapitalistiske produktionsmåde, men videnskab og teknik i sig selv, der pålægges ansvaret for alle de sociale onder, den kapitalistiske udvikling bringer med sig. Det borgerlige propagandakor placerer skylden for de forbryderiske masseudryddelsesvåben, den teknologiske arbejdsløshed og det fremmedgjorte arbejde, eller de stadig mere omfattende miljødelæggelser, på den teknisk-videnskabelige revolution.

For nylig har den internationalt kendte finske analytiske filosof Georg Henrik von Wright - der efterfulgte Wittgenstein, et af de største navne i den borgerlige filosofi i dette århundrede, som professor i Cambridge - udsendt endnu en dommedagsprædiken af denne slags i form af en bog med titlen *Videnskaben og fornuften*.

Ifølge Wright styrer det menneskelige samfund mod udslættelse. Udviklingen kan ikke standses. Undgå atomragnarokket, vil »den videnskabelige fornuft« alligevel forårsage en tilintetgørende økologisk katastrofe. Måske, siger han, kan der indenfor videnskaben selv udvikle sig en helt ny form for menneskelig fornuft, der ikke adskiller sig fra den almindelige, sunde fornuft. Men han tror ikke rigtig på det, og stillet overfor perspektivet om menneskets undergang erklærer han sluttelig: »Jeg kan ikke for min del finde det særligt oprørerende... Engang vil mennesket med sikkerhed ophøre med at bestå som art; om det sker om hundredtusinde år eller om et par sekler er i det kosmiske perspektiv en detalje.«

Det er den borgerlige filosofis sidste ord. Forsvar for undergangen. Forsvar for kapitalismen og imperialismen til

den endelige tilintetgørelse. Hellere global udslettelse end social revolution. Videnskab og teknik som Vorherre og dommedagsfabrikant på samme tid.

Den teknisk-videnskabelige revolution giver menneskeheden nye muligheder for at lade naturen tjene samfundet og forbedre menneskets tilværelse. Derfor opfatter marxismen den som en virkelig revolutionær kraft. Men anvendt indenfor rammerne af det kapitalistiske samfunds love forvandles den til sin modsætning, til et uhyre, der tjener til øget undertrykkelse og udbytning.

Derfor står de ideologer, der begejstret forkynder den teknisk-videnskabelige revolution som en udvej af kapitalismens mange onder, temmelig alene i den samlede borgerlige propagandaflod. Men uanset om videnskab og teknik præsenteres som frelser eller som undergangsbereder er den ikke afgørende for menneskesamfundets skæbne, så lidt som slagsmålet om de juridiske rettigheder til mønsterbeskyttelse af livet er det. Den afgøres hverken af videnskabsmænd eller jurister, men af klassekampen, af revolutionen, som kan sætte videnskab og teknik fri af kapitalens lænker og gøre dem til tjenere af en bedre fremtid for det store flertal.

Det ligger i sagens natur, at her kan de multinationale koncerner ikke udtage patent.

26. juni 1987

GUD, DAVIDSEN OG GORBATJOV

»Kommunismen kan ikke tilfredsstille menneskenes åndelige behov«, henåndede DRs udsendte i Moskva, Leif Davidsen, i sin reportage *Gud og Gorbatsjov*: »Derfor har de brug for religionen.« Og en russisk student på et præsteseminarium fortsatte: »Religionen giver svar på de store spørgsmål i tilværelsen: Hvorfor er vi her? Hvad skal livet bruges til?«

Det går godt for den ortodokse kirke i Sovjetunionen,

meddelte Davidsen. Munkene trives, det farverige ceremoniel udfolder sig til dyb åndelig tilfredsstillelse af masserne, vievandet sprøjter, præsterne messer, tilfredse og velbetalte arbejdere producerer voksllys og andet grej til de troende i kolossal målestok. Der er drøn på omsætningen og gang i fodpedalerne, når hele klokkeværket sættes i arbejde og der kaldes til gudstjeneste.

Den ortodokse kirke er helt og aldelse upolitisk, forkyndte den udsendte. Den er en fast støtte til Gorbatjovs glas- nost-politik, hed det derpå. Og endelig: Den er den potentielt største slumrende politiske massebevægelse udenfor det sovjetiske partis og statsmagtens kontrol.

Det går altså den rigtige vej i det ateistiske og gudløse Sovjetunionen. Den åndelige fattigdom og den uhæmmede materialisme nåede et højdepunkt under Stalin, i 1939, hvor denne brutale despot »dræbte præster, munke og nonner i tusindvis«. Det fremgik ikke hvordan. Formodentligt eksperederede ham dem personligt videre til saligheden og martyriet ved at kvæle dem i deres skæg?

Det går den rigtige vej, mener Davidsen. Nemlig baglæns. Tilbage mod middelalderen, tilbage mod zarismen, som havde sin stærkeste støtte hos godsejerne - og den åndsfor- mørkende ortodokse kirke, som lod bønder og arbejdere pukle sig til døde for troens skyld, drev politik foran og bag kulisserne, og samlede uhyre rigdomme i form af godser, jord og skatter.

Med en glød som en missionær i gang med at omvende en flok udøbte hedninge, afslørede Leif Davidsen sin ortodokse barnetro. Som han tidligere har udvist den største bekymring for, om det nu går godt for hippier, rockere, narkomaner og prostituerede i Sovjetunionen, udvidedes hans altfavnende kristne omsorg til de kristne selv. Han fremmanede et billede af den fromme reporter, der når først pligterne i nattelivet lørdag aften er overstået, er at finde på de forreste bænkerækker i kirken for at modtage dens trøst og opdage, at mennesket ikke er kød alene.

Dette appetitlige hykleri gør det ud for objektiv journalistik efter devisen stene for brød, sværmerisk ånd i stedet for indhold og næring.

Der var ellers noget at tage fat på, hvis ikke Davidsen foretrak rollen som ortodoks præst. For det er en kendsgerning, at religionen udbredes hastigt i Sovjetunionen og i alle de øvrige revisionistiske lande. Sammen med den politiske og ideologiske undertrykkelse, den økonomiske udplyndring, kriminaliteten, alkoholismen, narkomanien og prostitutionen. Og også, at den trænger ind blandt dele af ungdommen, som de nyreligiøse bevægelser i de vestlige kapitalistiske lande.

Hvorfor? For Davidsen og DR er det en tilstrækkelig og li 161 udtømmende forklaring, at den gudløse kommunisme ikke er i stand til at tilfredsstille menneskets åndelige behov. Dermed er den potte ude. For os andre, der i vor sjæls fattigdom ikke søger kirkens trøst, men derimod foretrækker at forstå, hvordan tingene hænger sammen, er det måske muligt at finde nogle mere tilfredsstillende og aldeles materialistiske forklaringer på den middelalderlige renæssance i de revisionistiske lande.

Den allerstørste aftager af kirkens trøst har alle dage været de herskende klikere. Den har været deres redskab til at forvirre, splitte og passivisere befolkningerne, deres værn mod protest og oprør. Ikke det eneste middel, men et virksomt og effektivt middel, som kan benyttes også i dag, i Reagans USA, i Gorbatsjovs Sovjetunion, i Pinochets Chile og i Jaruzielskis Polen.

Når den ortodokse kirke trives i det revisionistiske Sovjetunionen og udgør en pålidelig og fast støtte til Gorbatsjovs såkaldte glasnost-politik, er det fordi de to parter har brug for hinanden: de slås for de samme mørke mål, forsvarer de samme kontrarevolutionære interesser. Den gudløse stat, behersket af et revisionistisk borgerskab, der udsuger arbejderne og bønderne til marven, har brug for den ortodokse kirke og dens gud, dens ritualer og skuespil, i stedet for

virkeligt brød, i stedet for gedigen åndelig næring.

Leif Davidsen i ortodoks præsteudstyr er en absurd, men fuldstændig logisk medaktør i dette store skuespil. Når hans spirituelle behov med alderen tager overhånd over de kødelige, burde det være muligt, at han kunne få en retrætepost i et kloster ved Sortehavet. Han fortjener det.

5. august 1987

PAMPERNE UDEN ANKER

Valget mellem chefernes Schlüter og pampernes Anker er et ringe valg, sagde Marxistisk-Leninistisk Parti under valgkampen. Nu går jagten på syndebukke for deres dårlige valg: Regeringspartierne har ofret Britta Schall-Holberg, Isi Foighel og andre. Hos socialdemokraterne måtte selve ankermanden lade sit politiske liv.

Udtalelsen om pampernes Anker vakte debat. Erhard Jakobsen klavnede som sædvanligt oprørt rundt i manegen; og bølger af personlig medfølelse skvulper rundt om den detroniserede socialdemokratiske partileder, der på egen hånd arrangerede tronfølgen og udpegede Svend Auken som sin efterfølger... Ikke helt så dramatisk og kupagtigt, som da Jens Otto Krag dagen efter EF-folkeafstemningen i 1972 trådte af og udpegede Anker for at forsøge at samle det splittede parti, men alligevel helt i den kragiske tradition.

Anker er væk. Pamperne er tilbage. Den socialdemokratiske elite af fagforeningsbosser fra en Georg Poulsen til en Hardy Hansen, fra direktørerne i kooperation og fonde, til levebrødspolitikere på kommunalt og landsplan, borgmestre, byrådsmedlemmer og folketingsmedlemmer, er gerådet i det sædvanlige indbyrdes klammeri om kurs og indflydelse. Det er svært at komme udenom, at de socialdemokratiske apparatnikker bredt i befolkningen opfattes som pampere, og at der er en solid baggrund for denne opfattelse.

Af sit rummelige hjertes overflod og af lutter bekym-

ring for det »store, gamle arbejderpartis« visnende fremtid begik altmuligpolitikeren og -forfatteren Ebbe Reich Kløvedal en kronik i Søndagspolitiken, hvor han satte navnet Weidekamp på Socialdemokratiets tilbagegang i hovedstaden. Og selv om Svend Auken kaldte Socialdemokratiets dramatiske tilbagegang i København for et storbyfænomen og omhyggeligt undgik at analysere årsagerne, arbejder stærke kræfter i partiet på at slagte overborgmesteren og erstatte ham med Birthe Weiss, en af taberne i magtkampen med Svend Auken og Ritt Bjerregård om den afgørende indflydelse i partiet og på folketingsgruppens fremtidige slingrekurs.

Men enevoldskongen på København Rådhus er ikke sådan at slå ud. Weidekamp meddeler, at han ikke har i sinde at gå før tiden, han går ikke frivilligt; og dynastiet af hofmænd på Rådhuset med borgmestrene Jarmer og Frederiksen i spidsen kæmper forbitret videre for deres politiske liv og den tomme overborgmesterstol, der under alle omstændigheder er i sigte indenfor en overskuelig årrække. Der bliver gået til den i disse magtkampe, og ikke givet ved dørene.

Vi har ofte angrebet Weidekamp og hans regime, der som så mange andre socialdemokratiske pampere år ud og år ind har regeret mod arbejderklassen og flertallet med et topmål af selvtilfreds og bedrevidende arrogance. Han har, som de øvrige af slagsen, rigeligt fortjent at blive væltet ikke bare én, men utallige gange.

Der er alligevel grund til nøgternt at se på, hvad der sker i Socialdemokratiet. Der er ingen tvivl om, at man er i gang med en foryngelseskur, et skift i image væk fra pamp-parti-billedet. Det er allerede sket med LO-bladet Det fri Aktuelt - i øvrigt for millionbeløb, LO-toppen har hugget af fagforeningskontingenterne.

Men vil det ændre noget som helst? Nej. Det er stilskift uden indhold. Socialdemokratiet under Anker Jørgensen er ikke gået tilbage på grund af Anker Jørgensens person. Det

stadig stærkere brud til venstre med Socialdemokratiet, der foregår i masseskala, skyldes Socialdemokratiets politik. Dets classesamarbejdskurs, dets kriseforligs- og nedskæringspolitik, hele rækken af faglige forræderier. Dets EF- og NATO-integrationspolitik. Anker Jørgensen var ikke nogen ubehændig politiker. Egon Weidekamp er måske mere brutal, men ingen kan komme og sige, at han ikke er en god socialdemokrat, at han ikke har ført god socialdemokratisk politik igennem til benet.

Problemet er først og fremmest politisk. Og det er også et *reelt* pamperproblem. Den ene skandale- og korruptions-sag har afløst den anden, og det er utvivlsomt kun det mindste, der er kommet for dagens lys. Fra den tidligere borgmester i Aalborg, Marius Andersen, der måtte i spjældet for bestikkelse, til skandalesager om fup for millionbeløb som senest med Bolind. Selv, hvor der ikke er tale om direkte kriminalitet, blomstrer pamperiet: LO-toppen og forbundsledelserne, der stadig mere åbenlyst handler i modstrid med deres medlemmers ønsker og interesser; borgmestre og byråd, der svigter deres løfter og undertrykker befolkningens protester. En velnæret elite, stadig mere adskilt fra dem, de hævder at repræsentere.

Nye ansigter hjælper ikke. De har allerede vist, at de trasker videre i de gamle spor, selvom de forsøger at rette op på den beskadigede tillid med facadekalkninger. Det fjerner hverken den borgerlige politik, der er den grundlæggende årsag til miseren, eller pamper- og bureaukratvældet, der igen og igen vil producere en Weidekamp, en Hækkerup, en Georg Poulsen. Eller en Erhard Jakobsen, for den sags skyld.

september 1987

FRED I VOR TID

Supermagternes glade budskab i denne uge har runget ud over verden:

Fred i vor tid!

En aftale om mellemdistanceraketterne er på vej. Går alt glat, vil 3 procent af verdens atomsprængkraft blive skrottet. Underskrifterne fra skuespilleren fra Det hvide Hus og stjernen fra Kreml mangler endnu, men vil blive højtideligt nedfældet på et kommende topmøde.

Fred i vor tid...

Og i medierne velbehag.

Vi er gået ind i en ny æra. En vending er sat ind. Kursen er ikke længere sat mod krig, men mod evig fred. For i det store atombål vil vi alle brænde op, proletar og kapitalist, børnelokkere og missionærer, skyldige og uskyldige, sorte, røde og gule.

Ikke flere usikkerhedskonferencer, ikke flere nedrustningsfarcer, ikke flere atomdiktater, ikke mer afpresning, ikke mer Geneve.

Denne gang er det den ægte vare.

Fred i vor tid.

Garanteret. Af begge supermagtshøvdinge. Af både NATO og Warszawapagten. Af Poul Schlüter, Uffe Ellemann-Jensen og Svend Auken. Af EF-dignitarerne. Af Berlinske Tidende, Jyllands-Posten, Politiken, Information, Det fri Aktuelt, Land og Folk, Mette Fugl, Leif Davidsen, Ulla Terkildsen, Jørgen Schleimann og Jørgen Mylius.

Af Gert Petersen, Ole Sohn, Preben Møller Hansen, Niels Helveg Petersen, Erhard Jakobsen, Chr. Christensen og Mogens Glistrup.

Af de allierede, de alliancefri; af den fri verden, den ufri verden, den tredje verden, den fjerde verden og den næste verden.

Ved den gud, der råder for USAs, Thatchers, Le Pens, Kohis og Danmarks sag. Ved Lenins ben, ved Kremis mure.

Fred i vor tid.

Ved Chamberlains minde og på hans ære.

På Hitlers grav og Mussolinis grav.

Tiden er kommet, som profeterne spåede om, som astrologerne forudsagde, som politikere, diplomater, CIA- og KGB-agenter arbejdede i døgn drift for: Nedrustningshymnen er vokset til et helligt kor.

Ud med det atomare skidt. Væk med raketterne. Den største fredsbevægelse i verden er NATO, og Warszawapagten er lige så stor. I år 2000 vil verden være atomvåbenfri. Gorbatsjov kan nå det endnu. Stjernekrigsprojektet skaber fred mellem stjernerne.

Lad vore børn vokse trygge op uden den globale udryddelsestrussel over deres hoveder.

Lad Hiroshima og Nagasaki forblive skygger, ristet ind i murene.

Supermagterne viser vejen. De ruster ned. De skrotter. De vil fred.

Amen!

Og halleluja!

Og i medierne velbehag, døsigt tryghed i de små hjem.

Supermagterne er på talefod. Reagan kritiserer ikke længere Sovjets invasion i Afghanistan i barske vendinger, men lover at hjælpe til en løsning. Reagan bomber et iransk skib i Den persiske Golf. Det var et mineudlægningsskib, og den amerikanske, engelske, franske, tyske og vesteuropæiske armada er rustet til at forsvare sine vitale interesser. Og i Tonkin-bugten gik vietnameserne til angreb på den amerikanske flåde, og USA gik i krig. Og i Grenada truede et lille ø-folk det mægtige USA, og USA invaderede. Og Libyen truede almindelige menneskers sikkerhed, og USA bombede små børn tilbage til paradiset. Og Nicaragua truer med at sætte hele baggården i brand, og contraerne slås for Uncle Sam.

Og i Tjekkoslovakiet bad befolkningen om broderlig beskyttelse og den kom med Warszawapagtens tanks. Og i Afghanistan bad regeringen, da den styrtede den forrige

regering, der var støttet af Sovjetunionen, om hjælp fra Sovjetunionen. Og den kom med tanks, med helikoptere, med napalm, med farligt legetøj.

For USA sikrer freden. Og Sovjet sikrer freden.

Den ligger sikkert i supermagternes hænder.

Fred i vor tid.

Mellemdistanceraketterne skal væk.

Tilbage står kun 97 procent af atomslagstyrken, nok til at tilintetgøre jorden og omegn de første hundrede gange.

Tilbage står kun nødvendigheden af øget konventionel oprustning for at sikre et lige styrkeforhold.

Tilbage står kun stjernekrigsprojekterne i tosidet udgave, som er på vej fra forsknings- til afprøvningsstadiet.

Tilbage står kun, at havene sejles tynde af kanonbåde og atommissilbevæbnede ubåde. At raketterne peger mod himlen og de a-bevæbnede bombefly konstant er på vingerne, eller holder sig parat. At der er amerikanske tropper og baser på alle kontinenter. Og at der er sovjetiske baser og tropper på alle kontinenter (bortset fra Oceanien).

I denne glade stund, hvor verden ånder lettet op, takker vi Reagan og Gorbatsjov, disse ledere for verdens to største fredsbevægelser, der nu har fundet sammen. I de store spørgsmål såvel som når det gælder de regionale konflikter.

Vi takker på vegne af vore efterkommere, der kommer til at leve i lykkelige tider.

Vi takker dem på vegne af os selv, der kommer til at leve.

Vi takker dem på vegne af de afdøde, som slap for dommedag.

Vi takker dem på vegne af babysælerne, pandaerne, moskusokserne og de truede dyrearter overalt i verden. På vegne af den afskyelige snemand i Tibet og søslangen i Loch Ness.

Fra pol til pol og fra Gedser til Skagen -
freden er kommet og den kendes på smagen.

september 1987

BROBYS VIDNESBYRD

Saxo skrev sin *Gesta Danorum* - Danernes bedrifter - da slavesamfundet i middelalderen afløstes af feudalismen, og den fyrstelige nationalstat opstod. I legendernes form erobrede han fortiden for nutiden. Valdemar og bisp Absalon fortsatte »vore egne kongers og stormænds herlige bedrifter«, som Saxo berettede om.

Naturligvis skrev han sin samtid ind i historien. Det var det, det hele drejede sig om. Historien er politisk, som den var det for Arild Huitfeldt (1546-1609), kansleren, der løste opgaven at skrive adelsmagts Danmarkshistorie århundereder senere, eller for Holberg, der i sit store historiske værk udtrykte borgerskabets støtte til enevælden og dets modstand mod adelsvældet.

Og fordi historien er politisk, klassekampens historie, er historieskrivningen det også. Den kan ikke være objektiv eller neutral i *klasse-mæssig henseende*, og har aldrig været det.

På titelbladet til det sidste afsnit af *Danmarckis Rigis Krønike* noterede Huitfeldt denne sentens:
At leefve udi Tiden oc icke vide Tiden er
som icke at være til.

Den nyligt afdøde Rudolf Broby Johansen var jævnaldrende med sit århundrede. Som få andre levede han i sin tid og kendte sin tid; ikke kun fordi han tilegnede sig historien og formidlede den, fordi han lod den gennemlyse vort århundrede, men først og fremmest, fordi han stillede sig på fremtidens standpunkt.

Der findes borgerlige ideologer, der erklærer, at *tiden* udgør vort århundredes centrale filosofiske problem. For Broby var tiden ikke et filosofisk problem, men et klassepolitisk. Historien er gravid, vi lever i en periode, hvor et socialt system, det kapitalistiske, gennemlever sin døds-kamp, og hvor et nyt, socialismen og kommunismen, fødes i smerte og kamp. Overgangen fra feudalisme til kapitalisme varede århundereder. I verdenshistorisk forstand er socialismen som

system endnu ganske ungt, endnu kun ved sin begyndelse. I den retning drejer historiens hjul, uanset tilbageslag, uanset kontrarevolutioner og genoprettelse af kapitalismen i en række tidligere socialistiske lande. Den, der ikke forstår det, kan leve i sin tid, men ikke fatte den, ikke virke bevidst i den i pagt med det ny. Borgerskabet lever baglæns.

Kort før sin død sendte Broby Johansen manuskriptet til *Testamente* i trykken. Det blev den sidste bog, han gjorde færdig, den der afsluttede et af dette århundredes vægtigste danske forfatterskaber. Et testamente, understreger han, der ikke skal opfattes i betydningen »sidste vilje«, men i ordets grundbetydning: som vidnesbyrd.

Broby levede forlæns, med et langt blik bagud, med et aldrig svigtende blik for historiens bevægelse, med et aldrig svigtende klassestandpunkt:

»Menneskeheden har eksisteret et par millioner år«, skriver han. »Så længe de levede i og som en del af naturen må de have haft, hvad vi kalder kommunisme. Når en jæger havde dræbt en elefant, har han ikke sagt: — Det er min elefant, det er kun mig, der spiser elefankød.

Men med agerbrugsrevolutionen i yngre stenalder kommer *klasesamfundet* med en lille overklasses ejendomsret til jorden og størstedelen af befolkningen som ejendomsløs underklasse. Det, vi kalder historie, er historien om disse 5-6000 års klasesamfund. Ikke nogen lang del af den menneskelige tilværelse på jorden, mindre end en millimeter i forhold til størrelsen af papiret, dette er trykt på. Værd at erindre, at klasesamfundet er en kort parentes i menneskehedens historie, at det ikke er rigtigt, at det altid har været sådan, underforstået: og det vil også være sådan i fremtiden.«

Og videre:

»*Socialisme* betyder egentlig *fællesskab*. *Socius* er på latin *kammerat*. Efterhånden blev det en betegnelse for den politik, som sigter efter afskaffelse af den private ejendomsret til grundbetingelserne for menneskelig eksistens: pro-

duktionsmidlerne. Allerede for Marx var ordet socialisme så kompromitteret, at han hellere brugte det entydige *kommunisme, fællesskab*. Ordet socialdemokrati er et sprogligt misfoster, det sprogfolkene kalder en tautologi, dobbeltkonfekt. Demokrati betyder folkestyre.«

Brobys vidnesbyrd beskæftiger sig med de store spørgsmål, med liv og død, sandhed, meningen med livet, religion, moral - og selvfølgelig med kunst og revolution. Store spørgsmål, der overlades til præsterne i tilværelsens mest følsomme øjeblikke - og ellers, når de besvares, og besvares klart og utvetydigt, affærdiges af det borgerlige livs ypperstepræster som banaliteter. De store spørgsmål holdes åbne i religionens og det nuværende klasseherredømmes interesse.

Broby, tjenestepigens dreng på det fynske gods, der blev student og en ledende skikkelse i tre generationers ungdomsoprør, gør sit til at afmystificere dem. Den præstelige svindel får læst og påskrevet i hans dialoger med spørgerne, der i tidens løb har drøftet disse ting med ham, og nu rejser dem her:

»— Er der liv efter døden eller ej?

— Selvfølgelig er der liv efter døden; du lever, når jeg er død, eller jeg, når du er det. Det er da helt urimeligt at mene, at alting hører op med en selv.

— Det er ikke det, jeg spørger om; lever jeg stadig væk, når jeg er død?

— Er det spørgsmål ikke noget vrøvl? Hvis du er død, lever du ikke, og hvis du lever, er du ikke død.

Døden eksisterer ikke. Vi ved, hvad liv er, hvad det vil sige at være levende. »Død« er et tomt begreb, et hjælpebegreb af negativt indhold, som ikke betyder noget som helst andet end »ikke liv«.

Eller:

»Først da kirkens fundament i senmiddelalderen - på grund af det truende folkeoprør, som borgerlige historikere bagatelliserer som bondekrigene - begyndte at vakle i det

system, i hvis tjeneste den stod, blev det nødvendigt at bruge pisken for at holde de vildfarne i folden. Kirken greb til rædselspropagandaen, og dens slogan blev: *Memento mori*, husk på døden! Og siden har dødsfrygten redet den kristne menneskehed som en mare. I den grad er det lykkedes at pine den ind i rygraden og forgifte al livsglæde ved roden, at en nutidsskribent, *Stangerup*, i fuld alvor kan skrive: »Døden sætter hele vort liv i relief.« Mage til vrøvl! Det er da revnende ligegyldigt, hvordan man dør; det, det kommer an på, er hvad man laver, mens man lever.«

Broby nåede at få lavet en hel masse, som overlever ham. Alle danske revolutionære har lært af ham; og der er meget at hente endnu.

Den første generation af forfattere og digtere, der sluttede sig til den revolutionære arbejderklasses første parti, Pios og Brix' Internationale, blev forfulgt med fængsel, udsultning og tvunget i emigration. Den blev kneblet til tavshed. Den generation af kommunistiske intellektuelle, Broby Johansen tilhørte, som voksede op med bevægelsen i 1920'erne og 1930'erne, undgik heller ikke hverken forfølgelse eller fængsling, ikke mindst under den nazistiske besættelse. Men den fik sat et uudsletteligt præg på hele dette århundredes kultur og politik.

De er allesammen døde nu. Hans Kirk allerede i 1962. Carl Madsen (som i modsætning til Broby nåede at gennemskue sovjetrevisionismens og DKPs forræderi mod revolutionen), Harald Herdal og Scherfig i 70'erne. Den noget yngre Ditte Cederstrand, der støttede udviklingen af den unge marxistisk-leninistiske bevægelse og gav arbejderklassens og folkenes kamp efter 1. verdenskrig og Oktoberrevolutionen et uforgængeligt litterært monument i *De uspurges historie*, i 1984. Og alle de andre. Vi må klare os uden dem, men de har banet en solid vej.

Det er kun få måneder siden, præsten og skribenten Jørgen Thorgaard udsendte, hvad han kaldte en »balle til de borgerlige«:

»Jeres tilværelse virker stiv, plat og forrygende ked-sommelig«, skrev han, og erklærede, at situationen var faretruende, at der eksisterer ikke mindre end »en totalkrise for den danske borgerligheds livsstil, opinionsdannelse, adfærdsudvikling - kort: for *kulturen* hos den halvdel af befolkningen, som står for privat ejendomsret, fri meningsdannelse, tilhørsforhold til NATO og EF...«

Han maner til at finde »en tredje vej i forhold til det revolutionære forræderi og den yuppiede efterabelse - genfremstille jeres kulturelle kraft i digt, roman, musik og male-ri«. Altsammen på basis af »kirken som uudtømmelig bank for vedvarende tilførsel af åndelig energi«.

Thorgaards angivelse af borgerlighedens omfang kan diskuteres. Han har sine grunde til at gøre den langt større, end den er. Men ikke den kendsgerning, at borgerskabet har tabt kulturkampen. De forfattere m.m., der for at ernære sig tilpasser sig de kapitalistiske behov for kulturelle surrogatprodukter, tæller ikke i den forbindelse. Den lille håndfuld bevidst reaktionære forfattere og ideologer som Henrik Stangerup, Per Stig Møller, præsten fra Seem, fætterten fra 172 nabosognet, Elsa Gress' søn, og et par stykker til, der for nogle år siden skreg sig hæse om nye og bedre tider for den borgerlige åndsformørkelse og triumferende forkyndte, at Marx var død, har allerede tabt pusten. Deres eneste bagage er antikommunismen, og det er ingen holdbar vare, selvom den markedsføres igen og igen i nye indpakninger.

Kulturen står til venstre; fremtiden til venstre. Hvor Broby og hans kammerater stod.

september 1987

DEN REVISIONISTISKE VERDEN I KAOS

Dag for dag tager forøges det kapitalistiske kaos i de tidlige-re socialistiske lande. Uanset hvilken afskygning af den

moderne revisionisme som teori og praksis, de ledende klikker har bekendt sig til. Sovjetrevisionismen, titoismen, den kinesiske moderne revisionisme eller andre lokale varianter af revisionismen - det er ligegyldigt, hvad det er. Billedet er i store træk det samme i alle de revisionistiske lande, fra Sovjetunionen til Kina, Ungarn, Jugoslavien, Rumænien osv.

Den fuldstændige integration i det verdenskapitalistiske system, og den kapitalistiske reformpolitik i disse lande, har udløst en stadig dybere krise i økonomien. Industriproduktionens vækstrater falder, landbrugets krise er permanent og stadig mere omfattende. Det ene reformprogram, der skal bringe landene ud af det kaos, den kapitalistiske kontrarevolution har medført, afløser det andet. De revisionistiske klikker æder hinanden op, ministre og partibosser udskiftes uden ophør.

I Sovjetunionen er der store vanskeligheder for Gorbatsjovs *perestrojka-program* for kapitalistisk galop, og modstand blandt forskellige klikker i magtapparatet.

Jugoslavien gennemrystes af sin dybeste krise nogensinde. Selvforvaltningens kapitalistiske og anarkistiske karakter er forlængst blevet åbenbar. Det element af svindel og økonomisk berigelseskriminalitet, der er uløseligt forbundet med al kapitalistisk produktion og økonomi, også den genrejste revisionistiske kapitalisme, er her kommet for dagen i en finansskandale af uhørt omfang omkring virksomheden Agrokomerc. Gennem fire år udstedte firmaet dækningsløse vekslers til et beløb af 7 milliarder kroner. Men det er kun toppen af isbjerget: det anslås, at der er udstedt for ialt 60 milliarder kroner dækningsløse checks i Jugoslavien alene i 1986.

I Ungarn er den højt priste »socialistiske« markedsøkonomi løbet ind i så store vanskeligheder, at figenbladet for alvor er blevet afkastet. I sommerens løb indførtes traditionel kapitalistisk indkomstpolitik og moms.

I Ceaucescus selvherskerdømme Rumænien søges den

permanente energi- og industrikrise løst gennem talløse ministerudskiftninger, uden at det ændrer noget som helst.

I Polen lægges der op til yderligere »økonomisk liberalisering« og nye reformer i supermagternes tegn. Den amerikanske vicepræsident Bushs besøg i Polen for nylig var et udtryk for de aftaler, der indgås.

I Kina er man blevet tvunget til at indrømme, at de opreklamerede »moderniseringer« har ført til inflation, prisstigninger og et omfattende reallønsfald for store arbejdergrupper.

Og sådan kan man blive ved, fra land til land i det, der engang udgjorde det meste af den socialistiske lejr. Den kontrarevolution, der blev gennemført fra midten af 1950'erne og frem, i Jugoslavien noget før, andre steder noget senere, viser nu sine bitre frugter i al deres ynkelighed. Den revisionistiske vej har ført til åben og uheldelig kapitalistisk krise. Til et bundløst ideologisk, politisk og økonomisk kaos.

Det er arbejderklassen og befolkningens flertal, der betaler prisen for, at en ny revisionistisk borgerlig klasse har taget magten. Nøjagtig som det sker i den kapitalistiske verden i øvrigt. For tiden går det meget stærkt.

Alt dette har ikke kunnet undgå at føre til en skærpelse af alle disse samfunds modsætninger, de indre som de ydre.

174
Klassekampen skærpes, arbejderklassen og folkene i disse lande affinder sig ikke i det uendelige med de revisionistiske klikers diktater. Den polske arbejderklassens gentagne opstande, der gennem det provestlige Solidaritet er ledt på vildspor, og de jugoslaviske arbejderes store strejkebevægelser, er nogle af de kraftigste udtryk for dette. Men arbejderklassens modstand tager form og udvikler sig overalt. Alle de nationale modsætninger skærpes ligeså uundgåeligt i disse lande.

Den vestlige kapitalisme med den amerikanske imperialisme i spidsen puster til ilden, men søger også at holde

situationerne under kontrol. På den ene side støtter den de kapitalistiske reformprogrammer, som de ledende kliker udarbejder, de øger den økonomiske og politiske afhængighed af vesten og sikrer en indtrængen af vestlig kapital på disse markeder. På den anden side arbejder de for at føre arbejderklassens og folkenes protester på vildspor og kvæle de revolutionære flammer, der måtte slå op i denne situation. Her samarbejder den vestlige og den revisionistiske kontrarevolution. Ikke mindst manipuleres også det nationale spørgsmål: i Tibet, i de baltiske stater, de herskende klikker i Jugoslavien søger at gøre albanerne i Kosova til syndebukke for det titoistiske kaos. Osv.

Det revisionistiske forfald fremstilles som en krise for socialismen. I sit væsen er det udtryk for det modsatte: at kapitalismens krise nu slår igennem med fuld styrke i disse lande.

De borgerlige klikker, der gennemførte kontrarevolutionen under vældige angreb på Stalin og hans værk, for derigennem at ramme marxismen og leninismen i det hele taget, har haft snart 35 år, en længere periode end Stalin ledte Sovjetunionen, til at vise deres »socialismes« overlegenhed overfor leninismen, som Stalin trofast forsvarede og udviklede.

De har bevist det modsatte. De har ført deres lande ud i stagnation, krise og kaos, til deres opslugning i den kapitalistiske malstrøm. Forfaldet kan ikke længere skjules. Heller ikke dets virkelige årsager.
oktober 1987

DE NØGNE KEJSERES FÆDRELAND

I de nøgne kejseres fædreland, hvor husene står ude om vinteren, er der blevet råkoldt omkring den stolte socialdemokratiske bygning, flittige arbejdsmænd engang rejste.

Den ligner mere og mere et forfaldent skur, flankeret af nogle forfrosne tilbygninger og aflæggere til venstre, som senere er kommet til, men som opføres efter de samme tegninger som de stauningske, i nye tider.

Den store byggeplads kaldes velfærdssamfundet, rammen om det hele, fundamentet, der skulle være lagt solidt efter alle den politiske murerkunsts regler. Men byggepladsen ligger øde hen. Høres der af og til et brag, er det mure og vægge, der falder, og ikke optimistiske hammerslag, der forkynder en ny og bedre tid.

Det store design, der skulle bygges efter, er blevet væk, ingen kan finde det, og måske har det heller aldrig eksisteret. Kejsere og hoffolk piler forvirrede rundt, og den lille dreng fra eventyret er blevet væk.

For en snes år siden gav han lyd fra sig. Han hed David og var venstresocialist. Kun bevæbnet med en slangebøsse gik han til angreb på de falske autoriteter. Det ny venstre, eller bedre, den revolutionære venstrefløj var på vej.

For en snes år siden gav han lyd fra sig. Han hed Knud og var DKPer. Den socialistiske verden ville lede opsvinget mod venstre til sejr. Det antimonopolistiske demokrati var nøglen til socialisme i Danmark.

For en snes år siden gav han lyd fra sig. Han hed Gert og var nu SFer. Han var begejstret for Tito og socialisme på dansk. Han var rød realist og for reformer her og nu og en slags revolution engang i fremtiden.

David nåede aldrig at blive voksen. Knud gik hen og døde. Og Gert blev meget voksen, meget mere realistisk og næsten ikke til at kende fra de socialdemokratiske hoffolk.

1960ernes og 1970ernes venstrefløj er forsvundet. Den eksisterer ikke længere. Den kapitalistiske krise, der lagde 176 byggepladsen øde og sendte arbejderne hjem på støtte, kom og tog den.

Det er arbejdernes egen skyld, sagde den gamle venstrefløj. De gider ikke at være aktive. Se bare: venstrefløjen er i krise, bevægelserne er i krise, Schlüter, Reagan og Thatcher

marcherer.

Men arbejderne hørte ikke på den. De strejkede alligevel, i 1974 og i 1985 med så omfattende bevægelser som nogensinde siden krigen.

— Vi kan ikke bygge vores store værk alene, havde bygmestrene sagt. Vi er for små, vi kan ikke gøre det ved egen hjælp. Vi må støtte os på det mægtige USAs atomvåben og ind i NATO. Vi må ikke isolere os fra Vest-europa, så vi må ind i EF.

Og derfor blev disse bogstaver indskrevet som signaturer i fundamentet for velfærdsstatens store hus.

Men blandt de almindelige mennesker herskede der utilfredshed, selvom den gamle venstrefløj skældte dem ud for at være både sløve og passive. Atomparaplyen forekom at være en temmelig risikabel beskyttelse mod uvejr, og stanken af rådne fisk og fede profitter fra den nye hovedstad Bruxelles blev mere og mere gennemtrængende. Så fredsbevægelsen voksede, miljøbevægelserne voksede, modstanden mod EF blev større.

— Det kan ikke nytte noget, sagde den gamle venstrefløj, der i 1960erne og 1970erne havde været mod indkomstpolitik og krisepolitik, mod EF og NATO. Vi kan ikke blive ved med at lave oppositionspolitik. Vi skal samarbejde med Socialdemokratiet, vi skal lave et rigtigt arbejderflertal, et rødt firkløver, det er sådan en smuk lille blomst.

— Det er rigtigt, at vi engang sagde, at kampen udenfor folketinget var den vigtigste, nogen af os gjorde i hvert tilfælde, men det sagde alle jo dengang.

— Det vigtigste er at få væltet den konservative statsminister og få en socialdemokratisk i stedet. Det kan godt være, at der må sluges et par kameler, men til gengæld når vi ud af ørkenen.

En lille dreng i matrosthøj lyttede godt efter, hvad der blev sagt. Så man lidt nøjere til, var han ikke så helt lille igen, faktisk var han allerede godt oppe i årene, og det var

allerede mange år siden, han havde været legekammerat med Knud, der døde. Skrækkelige Preben, hvinede borgerfruer af begge køn begejstret, når han begyndte at bande og sværge.

— Det er sgu mig, der er ham knægten fra eventyret, brølede han. Nu kan det være nok med alt det fis om socialisme og kapitalisme og alt det der, de er alle sammen bare ude på at snøre jer. Hverken Schlüter dér eller socialdemokraten har jo noget på. Det bli'r først bedre, når farmand her bli'r statsminister.

Og den skrækkelige Prebens ord blev forstærket af alle de højtalere, der blev rigget op i nærheden. De kom på tryk, næsten før de var udtalt.

— Bliv ved, sømand, råbte man begejstret, og en universitetslektor fra Aalborg skrev i Ekstra Bladet, at det var en kamp af den største betydning, han havde indledt for at reformere sproget og stilen i folketinget, der fremmedgjorde almindelige mennesker fra politik.

— Det kan du bide spids på, jeg også gør, sagde han, og lod papegøjen på brystet hoppe ned på pinden, hvor den stod og vippede kækt.

Der er tårer i det danske vejr, og det kunne se ud, som om det var ved at trække op til en af de kraftige efterårsstorme, der rusker gennem gaderne, og får løse tagsten til at falde ned og gamle træer til at vælte omkuld.

Vinden peb gennem byggepladsen, og arbejderne og de arbejdsløse kiggede sig om efter ly, folk strømmede ud af skurene, der knirkede så underligt i fugerne.

— Hvor fa'en er de nu allesammen blevet af, spurgte en gammel fyr med kasket, alle knægtene, der hylede op om, at kejseren ikke havde noget på?

— På Christiansborg, det ved du da godt. Hvis ellers de stod distancen, sagde hans kone.

— Det er da godt for dem, sagde manden. Men hvad med 178 alle os herude? Det går værre end nogensinde, fy for et møgvejr.

Så tændte folkene rundt om på pladsen små bål af valgplakater og løbesedler, der var blevet hvivlet op af vinden.

Og hvis de ikke får gjort mere ved det, så sidder de stadig omkring bålet.

oktober 1987

ENVER HOXHAS UDØDELIGE ARV

Den 16. oktober 1908 fødtes Enver Hoxha. Det er en mærkedag, som i dag fejres i hele det socialistiske Albanien. For Enver Hoxhas navn er uløseligt knyttet til det nye Albanien, det levende monument over hans udødelige værk, skabt på marxismen-leninismens stålfundament.

Alene som leder af Albaniens nationale frihedskamp, som stifteren af Albaniens kommunistiske parti og grundlæggeren af folkemagten efter befrielsen, indskrev han sig på en uvisnelig plads i det albanske folks historie og i menneskehedens revolutionære befrielseskamp i dette århundrede. Men hans plads i revolutionens og socialismens historie blev langt større endnu.

Den revolutionære udvikling følger ikke en lige linje, i revolutionens løb kan der ske tilbageslag. I den verdenshistoriske overgangsproces, hvor det nye socialistiske system oprettes og rodfæstes som en ny social orden, eksisterer risikoen for kapitalistisk genrejsning, for kontrarevolutionens midlertidige sejr i den ene eller den anden form. De borgerlige revolutioners periode varede mange århundreder. Socialismen som samfundssystem er i historisk perspektiv endnu ungt, kun 70 år gammelt siden Oktoberevolutionen for første gang bragte arbejderklassen til magten.

Med en ny verdenshistorisk sejr for arbejderklassen, folkene og socialismen med fascismens og nazismens nederlag i 2. verdenskrig, skabtes den socialistiske lejr. De nationale befrielsesbevægelser og opgøret med kolonialismen og

imperialismen fik nye, kraftige impulser. Kapitalismens almene krise trådte ind i en ny etape.

Netop i denne situation mobiliserede imperialismen, nu under anførsel af USA, der var gået ud af krigen som den kapitalistiske verdens førende kraft, hele sit ideologiske, politiske, økonomiske og militære potentiale mod socialismen og revolutionen.

Proletariatets magterobring er ikke i sig selv garantien for den endelige sejr. Selv med elimineringen af udbytterklasserne eksisterer der fortsat en lang række faktorer i det ny, socialistiske samfund, der kan udgøre en basis for kapitalistisk genrejsning. Disse faktorer kan undertrykkes, holdes nede, gradvist elimineres, men eksisterer i hele den socialistiske opbygnings periode, frem til kommunismens sejr på verdensplan. Klassekampen fortsætter i mangfoldige og nye former.

Efter Stalins død sejrede den kapitalistiske kontrarevolution i de tidligere socialistiske lande. Kun Enver Hoxhas Albanien holdt kommunismens røde fane højt i denne storm. Med Hrustjov-revisionismens magtovertagelse i Lenins og Stalins Sovjetunionen og med revisionismens udbredelse i de øvrige socialistiske lande og i den internationale kommunistiske bevægelse led socialismen og fremskridtets kræfter det største historiske tilbageslag nogensinde. Den revisionistiske kontrarevolution er et af dette århundredes store historiske tragedier.

Den kamp, som Enver Hoxha stod i spidsen for til forsvar af marxismen-leninismen som arbejderklassens revolutionære teori og praksis, for at sikre fortsatte fremgange og nye landvindinger for socialismen, og for at forhindre en revisionistisk kontrarevolution i Albanien, antog derfor den største historiske og internationale betydning. Enver Hoxha førte denne kamp sejrrigt, uden kompromisser, uden indrømmelser, under de vanskeligst tænkelige betingelser. Mere end nogen anden enkeltperson sikrede han, at socialismen ikke blev udslettet som system fra jordens overflade, at 180

det ikke lykkedes at begrave marxismen-leninismen som teori og praksis.

Den moderne revisionismes helte, dens omhyggeligt opbyggede myter, som Tito i Jugoslavien, Hrustjov i Sovjetunionen, eller Mao Zedong i Kina, er forlængst blevet knust. De er endt i historiens skraldespand, og det vil ikke gå anderledes for deres efterfølgere, der træder videre på kontrarevolutionens nedtrådte stier. Det kaos, der hersker i den revisionistiske verden i dag, er udtryk for, og samtidig en fældende dom over, den revisionistiske kontrarevolution.

Enver Hoxha fra det lille Albanien blev vor tids største marxist-leninist. Han berigede den revolutionære teori på talrige felter, hans teoretiske arv udgør en udtømmelig inspirationskilde for alle revolutionære i dag. Og hans største værk, hans socialistiske fædreland, udgør den levende bekræftelse på socialismens overlegenhed over kapitalismen, et opmuntrende og overbevisende eksempel for folkene overalt. Det følger og viderefører trofast Enver Hoxhas vej, marxismen-leninismens vej.

16. oktober 1987

PANIK I WALL STREET

Den 21. oktober 1929 kaldes den sorte tirsdag. Den dag, da børsen i Wall Street, U.S., krakkede, som er gået over i historiebøgerne som indledningen, og undertiden tilmed som årsagen, til de kommende års store depression. En dag, der sendte rystelser udover hele verden. Panikken på børsen var indledningen til talløse firmakrak, til ødelæggelsen af store kapitaler, til ruin af titusinder af småinvestorer, til utallige menneskelige tragedier.

»Det vil aldrig kunne gentage sig.« Sådan har det lydt lige siden. Nye organismer og procedurer blev indbygget i børsspillet, der skulle forhindre en panik, der førte til den

type krak, hvor alle solgte, ingen købte, og papirformuer i løbet af timer og minutter blev tilintetgjort.

Og så skete det altså igen. Næsten på årsdagen 58 år senere. Mandag den 19. oktober 1987 faldt kurserne i Dow Jones-aktieindekset med 508.32 point, 108 point større end faldet fredagen før, hvor det bratte styrtdyk for alvor satte ind. Kursfaldet var på 22,6 point. Næsten det dobbelte af det hidtidige rekorddyk de sorte oktoberdage 1929.

På randen af nedsmeltning. På randen af sammenbrud. Vild panik hos de moderniserede EDB-børsgrossister, hvis verden rasler i grus sammen med papirernes nedtur. De mest avancerede computeranlæg var ikke i stand til at følge med salgslysten, registreringen af handlerne forsinkedes i halve timer, lysår på en børs i panik. Børsmæglerne kikkede tomt ind i skærmene, verden stod ikke længere.

Børsværdien af aktier og obligationer faldt i Wall Street med 3.850 milliarder kroner. Tilsvarende rekordfald kunne noteres på børserne i London, Paris, Frankfurt, Zürich, Stockholm osv. Sammen med værdipapirerne faldt også dollarkursen overfor de øvrige valutaer, mens både rente og guldpriser steg kraftigt.

Kapitalismen bliver ved med at være sig selv. Ingen reformer gennem 58 år, ingen ny økonomisk politik, ingen økonomiske vismænd eller patentmedicinere fra Keynes til *reaganomics* kan ændre dette faktum. Selvom den borgerlige propaganda gør alt, hvad den formår for at tilsløre det og bilde offentligheden det modsatte ind. Den kapitalistiske økonomis lovmæssigheder sætter sig spontant og uafvendeligt igennem.

Det spekulative element i kapitalismen er blevet stadig mere udtalt; det gennemtrænger ikke bare aktie- og obligationsmarkederne, hvis værdier opskrives langt ud over den reelle bærekraft, det gælder også med hensyn til valutahandelen, dollarkurserne, rentebevægelserne og alle de andre elementer i det kapitalistiske finansliv. Og nogle vil selvfølgelig tjene på andres ruin, de store vil ikke blive mindre,

selvom nogle rives med i faldet. Men taberne bliver som altid samfundet som helhed, de brede masser, der endnu engang kommer til at lide under, at kapitalisme er uforenelig 182 med planlægning og en jævn og fremadrettet udvikling, at den bevæger sig fra den ene fase i den økonomiske cyklus til den næste, altid for fuld damp, altid med store rystelser til følge.

Mens panikken breder sig overalt, holder den amerikanske finansminister Baker møde med EF-landene, hvor Danmark for tiden præsiderer i formandsstolen. De »syv store« industrilandes seneste valutaaftale, den såkaldte *Louvre*-aftale, er på vej til sprængning. Den danske minister for økonomisk samordning, Erhard Jakobsen, sidder med øret klistret til kortbølgeradioen og den direkte linje til Wall Street og reflekterer over, om ikke hans totalt overflødige ministerium alligevel vil vise sin værdi. Økonomisk samordning er der unægtelig brug for, men det er samtidig i uforsonlig modstrid med kapitalismens økonomiske væsen. Så minister Jakobsen nøjes med at lytte og beroligende meddele, at »den amerikanske økonomi grundlæggende er sund«, og at »dette er ikke begyndelsen til et nyt Wall Street krak«. Samtidig tilføjer han, at han endnu er ude af stand til at overskue konsekvenserne for den danske økonomi.

Og hvordan skulle han også kunne det? I sandhedens øjeblikke har kapitalismens profeter ikke andre midler og udveje end bønner - og håbet om, at det nok går alligevel.

Hvordan den akutte børskrise end udvikler sig, bliver konsekvenserne omfattende. Det spekulative og fiktive element i handelen med aktier i industri og produktion er stort, og før denne rekordstore nedtur har der været fem år med forrygende opgang i kurserne. Det gælder ligeledes for obligationer, hvor der er endnu mindre dækning mellem realværdi og papirenes pålydende og omsætningsniveau. Også her kan der trækkes paralleller til udviklingsforløbet før oktober 1929, der udløstes efter fem års fortsat og stadig vildere opskruet papirboom. Der er ikke tale om en sanering

eller en naturlig tilnærmelse til de faktiske produktionsværdier, som forskellige borgerlige økonomer, der skal berolige befolkningerne, påstår. Der er tale om regulær panik, om ukontrollable kædereaktioner, der på den mest smertefulde måde river sløret af de opgejlede myter om kapitalismens evne til fremdrift og dens evne til at overvinde sine iboende svagheder og modsætninger.

Dette er den ynkkelige ende på det højt reklamerede opsving for den amerikanske økonomi under Reagans magiske tryllestav. I den industrielle cyklus har alle barometre for længst peget lavt, på krise, produktionsfald, krak og fyringer, både indenfor industrien og indenfor landbruget, hvor den har sine egne træk. Ballonen revner, og den gør det med kaos og klynken. Børspanikken og den langvarige finanskrise, der er blevet endnu mere akut, endnu mere skærpet, og som er sammenvævet med og påvirker den industrielle krise, vil som en af sine følger have en uddybning af krisen og den langvarige depressionsfase i økonomien. Oprustningslokomotivet for den amerikanske og vestlige økonomi går i stå på en dyb skrænt. Krigen som udvej af krisen stiller sig som en aktuel mulighed - og det er symptomatisk, at mandagens verdenspolitiske hovedbegivenhed sammen med børspanikken var den amerikanske bombning af iranske olieanlæg i Den persiske Golf, endnu et skridt i den langvarige amerikanske forberedelse til at gå i krig mod Iran.

Udover udsaneringen af masser af småkapitalister, for ikke at tale om mange småsparere, som bliver berørt af børskriserne, vil en af dens følger blive en skærpelse af industrikrisen. Den vil blive fulgt op af talrige firmalukninger, af nye bølger af massefyringer. Den er et forspil til nye rystelser på finansmarkederne, endnu mere uro og ustabilitet. For de gældstyngede lande bliver byrderne endnu tungere. For Danmarks vedkommende vokser afdragsbyrden på statsgælden til udlandet med 3 milliarder kroner for hver procentpoint, den amerikanske rente stiger.

Optimismens politik i det Schlüterske regi har længe

ligget i laser. Nu bliver dens sidste pjalter revet af. Der er intet tilbage at prale af, ikke engang den såkaldt lave rente, al pynt er væk. Tilbage står kun en kæmpemæssig rudekuvet med regningen, der udskrives til det store flertal. Om kort tid vil der blive slået på stortromme for at spænde livremmen endnu mere ind, at skære yderligere ned på de sociale budgetter under henvisning til udefra kommende faktorer, som børspanikken. Nye forklaringer skåret efter den sædvanlige læst: de kapitalistiske opsving har indre årsager, ikke mindst regeringens dygtighed; nedturene skyldes eksterne faktorer og finder sted på trods af samme regerings mageløse evner. Ministeren for økonomisk samordning vil allerede have samlet sig så meget, at han kan fremlægge sådanne argumenter, og det samme vil både statsministeren og den loyale opposition.

Det er lige så sikkert, som at kapitalistiske kriser er reglen og ikke undtagelsen, fordi de er en del af dette historisk udlevede systems lovmæssigheder. Og at de kapitalistiske politikere blot er mere eller mindre kløgtige marionetter for det.

oktober 1987

HVEM SIDDER BAG SKÆRMEN?

Folkeoplysningen er nået langt i dette århundrede. I de højt udviklede vestlige kapitalistiske lande er analfabetismen næsten udryddet: Der er kun omkring 7 millioner i Thatchers England, der hverken kan læse eller skrive. I USA er antallet anslået til blot at være noget højere end de 20 millioner underamerikanere, der sultede allerede før den store panik i den store roulette i Wall Street. I reaganomics'ens og yuppiernes fædreland får hver tolvte person ikke nok at spise hver dag, viser en officiel rapport udarbejdet af Lægenes Arbejdsgruppe om Sult i Amerika.

— Det er ikke som i Den tredje Verden, hvor man kan gå omkring og tælle lig, siger lægegruppens leder Larry Brown, professor på Harvard-universitetets fakultet for offentlig sundhed.

— Familier springer måltider over, skærer ned ... Det typiske billede er ét ret alsidigt måltid om dagen, men selv dette ligger under de anbefalede næringsnormer.

Til gengæld kan de sultne amerikanere og deres fæller rundt om glæde sig over den voksende åndelige rigdom. For selv for dem, der ikke kan læse bøger eller aviser, findes der råd: fjernsynet er opfundet, og det forsømmer ingen steder sin kulturelle og opdragende funktion. De får ikke bare at vide, at den amerikanske økonomi og verdensøkonomien grundlæggende set er sund og stabil, men også at netop det, at man i den fattigste hytte er i stand til at se fjernsyn, ofte tilmed i farver, er et udtryk for et højt velstandsniveau. Også selvom programmerne modtages på tom mave.

I Danmark eksisterer analfabetisme som bekendt ikke, heller ikke fattigdom og sult. Den eneste fattigdom, vi kender til, er åndelig fattigdom, proklamerede Erhard Jakobsen for nogen tid siden, og den skyldes ikke mindst de røde lejesvende i Danmarks Radio.

Således moralsk oprustet har det officielle danske TV i en besættelse, der næsten har antaget karakter af rus, kastet sig over forpligtelsen til at stille den gnavende sjælelige sult hos masserne og give et historisk løft til den almene dannelse.

Med særlig iver er man begyndt at oplyse om verdenshistoriens dybere sammenhæng. I 70-året for Oktoberrevolutionen er det vigtigt at få bragt den på plads.

Den ene historiske serie afløser den anden i flimmerkassen. *Verden i '30erne* går næsten lige så længe som en sæbeopera, Polens historie oprulles i talrige dramatiske afsnit og nu senest belyses Oktoberrevolutionen og dens skæbnesvangre følger for den russiske befolkning.

For at slippe for en lokal debat er alle disse åndelige vi-

taminindsprøjtninger af uimodsigelig udenlandsk oprindelse. De historiske dokumentarprogrammer stammer fra Vest-tyskland, Frankrig og England, det borger for solid EF-kvalitet.

Som et særligt kunstnerisk krydderi fremvises et æstetisk produkt af den nuværende sovjetiske glasnost, spillefilmen *Anger* om barbarisk tyranni, angiveligt de russiske filmstudiers senfirsersvar på Chaplins *Diktatoren*.

— Det er en flot fødselsdagsgave, Danmarks Radio giver seerne i anledning af 70-året for den russiske revolution, jublede det glasnostificerede Land og folk.

Nu kan enhver sulten analfabet, hvis der ellers fandtes sådanne i Danmark - i, under og over den skolepligtige alder - give svaret på, hvad der er dette ulykkelige århundredes skæbnetunge forbandelse og helvedes plage, den røde tråd, der ligger til grund for alle ulykkerne for folkene og nationerne:

Revolutionen!

Den proletariske revolution, Lenins og Stalins revolution, der forvandlede det tyvende århundrede til et mareridt.

Den russiske revolution var i virkeligheden ikke nogen arbejderrevolution. Den var en lille socialdemokratisk fraktions kup, der påtvang arbejderklassen et diktatur, der i grusomhed overgik alt, hvad historien hidtil havde set.

Da den herskende fornuft og de respektable børsinvestorer havde sendt millioner til slagtedøden på første verdenskrigs slagmarker, russerne først under anførsel af zaren og senere af Kerensky, kom Lenin assisteret af tyskerne med et særtog til Sankt Petersborg og gennemførte sit kup for at påføre befolkningen endnu mere nederdrægtige lidelser.

Han trak Rusland ud af krigen og gav dermed slutsignalet for det første globale imperialistiske blodbad. Bønderne fik jord, arbejderne gik i gang med at genopbygge industrien.

For at modvirke denne superterrorist var det nødvendigt

for 14 kapitalistiske lande i forening at komme de stakkels undertrykte masser til hjælp med en serie af interventionshære. Fy for et nyt blodbad, denne brutale gangster således anstiftede. Rene massakrer på de fremmede soldater og deres hjælpere, som blot kom for at sikre, at den russiske befolkning kunne leve videre i fred, som de altid havde gjort. Det røde terrorregime satte folk, der aldrig i deres liv havde rørt en finger, til at arbejde i arbejdsleje; det var tilmed så frækt at henrette gudfrygtige munke, hvis eneste forbrydelse bestod i at gribe til våben og støtte den hvide hær.

De sultende masser kom på denne nederdrægtige vis til at udgøre kanonføde i en rød hær, skabt af ingenting, som de udenlandske elitetropper og zarens gamle generaler måtte nedlægge våbnene for. At gå i krig på tom mave i stedet for at fylde den, det var kun bolsjevikerne, der kunne finde på noget så vanvittigt. Når du nu fredeligt kunne have arbejdet videre på tom mave for godsejere, kapitalherrer og de udenlandske investorer!

Under Stalin gik det rent galt:

— Arbejderklassens herredømme blev afløst af et enmandsdiktatur, kunne en udsendelse om Oktoberrevolutionen berette - selvom arbejderklassens herredømme ifølge samme udsendelse aldrig havde eksisteret.

Trotsky, revolutionens geniale militærstrateg, der havde samlet hele den gamle garde af bolsjevikere omkring sig, indbefattet en grusom georgier med asiatiske træk, blev udmanøvreret af den slange, han havde næret ved sin barm. Stalin gik frækt i gang med at opbygge socialismen i ét land. Med forcerede planer rejstes fabrikker og kombinatorer, landet elektrificeredes, en storindustri til at imødekomme landets behov tog form. Uhyrligt! Da verdenskrisen i de vestlige lande brød ud ovenpå børskrakket i Wall Street i 1929, demonstreredes således socialismens klare fallit overfor den sunde kapitalistiske økonomi.

Helt galt gik det på landet. Kollektiviseringen af land-

bruget medførte udpræget hungersnød og voldsom forbitrelse blandt bønderne. At hungersnød var et resultat af krig, borgerkrig og interventionskrige, et håbløst efterblevet landbrug fra zarens tid og den kapitalistiske blokade, er løgnagtig kommunistisk propaganda. At kollektiviseringen og den begyndende mekanisering af landbruget i løbet af 1930'erne eliminerede hungersnøden og betød en stærkt forøget produktion, var det stygge resultat af den bolsjeviske terror.

Kulminationen på alt dette kom, da Stalin påførte det russiske folk og hele verden ekstreme nye lidelser i form af 2. verdenskrig. Han lod Hitler invadere Sovjetunionen, som den glubske stat nu kaldte sig, og skabte dermed 20 millioner flere døde russere og ufattelige menneskelige lidelser.

Da diktatorens røde hær standsede Hitler, som - ligesom de 14 lande, der intervererede efter revolutionen - kun var ude på at redde civilisationen mod den bolsjeviske fare, var den så fræk at påtvinge masser af sultende og krigstrætte folk i Østeuropa nye terrorregimer, der kaldte sig socialistiske, helt og aldeles mod deres vilje.

Godt han døde og nye folk af en anden kaliber efterfulgte ham, fredsvenlige folk som Hrustjov (jvf. Budapest 1956), Brezhnev (Tjekkosllovakiet 1968) og Gorbatsjov, der på niende år fortsætter krigen mod Afghanistan. De gjorde op med tyrannen Stalin og sikrede, at der heller ikke i USSR er mangel på nye sultende analfabeter.

Folkeoplysningen fejrer nye triumfer, og det fører os tilbage til spørgsmålet i overskriften:

Hvem sidder egentlig bag skærmen?

En halv Hitler-moustache, med et Reagan-agtig smil og gorbatsjovsk janusansigt.

Borgerskabets diktatur.

oktober 1987

OPBRUD MOD VENSTRE

Årtier igennem eksisterede der to partier, to linjer, i den danske arbejderbevægelse. Den reformistiske, repræsenteret af et kongeligt, classesamarbejdende socialdemokrati. Og den revolutionære, repræsenteret af det kommunistiske parti.

Besættelsen tvang disse linjer ud i deres konsekvens: den ene førte Socialdemokratiet til kollaboration med nazismen, til regering ikke bare på den danske kapitals nåde, men også på den tyske nyordnings vegne, for at tilpasse landet til denne. Den revolutionære vej førte til den væbnede modstandskamp mod det nazistiske uhyre og dets samarbejdspartnere.

Hvordan Socialdemokratiet skiftede hest i vadestedet og dukkede op som allieret med de vestlige allierede via Frihedsrådet og befrielsesregeringen skal ikke behandles her. Og heller ikke DKPs indtræden i og påfølgende eliminering fra samme regering, eller sammenlægningsbestræbelserne med Socialdemokratiet i samme periode. Selvom begge dele udgør en stor del af forhistorien til de følgende årtiers udvikling i arbejderbevægelsen.

Fra slutningen af 1950'erne skiftede billedet: I disse år, som gik svangre med revisionisme i Europa, ikke mindst hjulpet til verden af SUKPs 20. kongres i 1956, opstod først Socialistisk Folkeparti, bragt til verden med bistand fra den amerikanske efterretningstjeneste, og derpå under militante fanfarer »det nye venstre«, der erklærede krig på to fronter: mod den socialdemokratiske classesamarbejdspolitik og den »dogmatiske« og »stalinistiske« kommunisme. Det blev til 1960'ernes og 1970'ernes danske venstrefløj af SF, VS og DKP, der indbyrdes kæmpede om den ledende rolle, men på baggrund af den samme strategiske og taktiske linje: overgang til socialismen via et parlamentarisk flertal sammen med Socialdemokratiet.

På kun en snes år er denne nye venstrefløj blevet stærkt ældet. SF er blevet et nyt socialdemokrati til afløsning af

den kriseplagede original. VS og DKP er stødt ud i det dybe mørke, hvor den livgivende parlamentariske sol ikke længere skinner på dem, og hvor deres revolutionære proklamationer, der skulle skjule deres politiks parlamentariske indhold, klinger mere og mere hult, selv i de mest forbenede tilhængeres ører.

Derfra kan der kværnes videre om »venstrefløjens krise« uden at debattørerne opdager, at det ikke bare er en krise, men at patienten ikke længere trækker vejret. At den kapitulerede og opgav ævret under det kapitalistiske tryk i de barske firser.

Den gamle venstrefløj er død. Dens rester omgrupperer sig og indgår i nye kombinationer, og lige meget hjælper det.

En helt anden, en ny, militant venstrefløj er i færd med at vokse frem. Midt i al den ideologiske, politiske og organisatoriske forvirring, som råder, og som omhyggeligt fostres og næres af den herskende klasse.

Den vokser frem af simpel nødvendighed som et resultat af tilspidsningen af den kapitalistiske krise. Af modstanden mod, at krisens byrder væltes over på det store flertal. Af modstanden mod den nationale udsalgspolitik og landets indordning i EF og NATO.

På tærskelen til årtusindets sidste årti peger alle de politiske barometre på storm. Storm ude, storm hjemme.

Både den traditionelle vestlige kapitalisme og den genrejste kapitalisme i de tidligere socialistiske lande befinder sig i dyb og uovervindelig krise. På alle felter. Det er en ideologisk krise, en politisk, økonomisk, moralsk, militær og økologisk krise.

Kært barn har mange navne, og kapitalismens skønmålere har fundet det ene efter det andet til at besmykke den brutale virkelighed med: åbne samfund, velfærdsstater, folkekapitalisme, kapitalisme med et menneskeligt ansigt eller socialisme med ditto... Den ene betegnelse afløser den anden, næsten lige så hyppigt som det ene hold politikere ud-

skiftes med det andet, når de ikke længere er i stand til at opretholde bedraget om, at det går ufatteligt godt, eller i det mindste, at det går fremad.

I Danmark skulle kapitalismen have et menneskeligt ansigt, udbytningen være human, forarmelsen til at leve med, og i hvert tilfælde ikke til at dø af, formerne elskværdige eller ligefrem kammeratlige.

Den gamle venstrefløj døde, fordi den troede på denne myte. Den blev aflivet, da den havde gjort sin pligt for at bedøve masserne med denne tro.

Dens kamp på to fronter blev med tiden til opslutning omkring Socialdemokratiets klassesamarbejdspolitik i form af arbejderflertalsstrategien, og tilbage stod kampen mod den revolutionære bevægelse, stadig klædt i antidogmatiske og antistalinistiske laser.

Den påstod at udgøre en tredje linje mellem den reformistiske og den revolutionære i arbejderbevægelsen, mellem socialdemokratisme og kommunisme. Den viste sig at være renlivet socialdemokratisme.

Denne skamfulde socialisme havnede hurtigt og uigenkaldeligt bag klassefjendens barrikader, i ly bag pamperne, som den havde kritiseret, ind i den stadig mere vakkelvorne socialdemokratiske bygning.

Bevægelsen i de brede lag går den modsatte vej: Opbruddet til venstre, væk fra Socialdemokratiet, er ikke nogen tilfældighed, ikke noget midlertidigt fænomen, der kan overvindes gennem nogle personudskiftninger eller ved at anlægge et nyt image. Den omfatter en meget stor del af den unge generation, de klassebevidste arbejdere, masser af folk, der spises af med krummer i stedet for velfærd på såkaldte overførselsindkomster, progressive intellektuelle og mange andre.

Den har ingen anden vej at gå. Gradvist må den overvinde sine illusioner på basis af nye og ofte dyrekøbte erfaringer. Den må finde nye former, nye forummer, nye meto-

der for at blive sig selv og sin styrke bevidst, for at blive bragt til fuld udfoldelse. De fleste af den gamle, intellektuelt dominerede venstrefløjs former og metoder har spillet fallit. Dens redskaber og støttepunkter, dens teorier og bevægelser er i vidt omfang forsvundet sammen med den.

Og det er ikke nogen ulykke. Det giver plads for skabelsen af det nye.

Der er og bliver to linjer i arbejderbevægelsen: den reformistiske og den revolutionære, borgerskabets linje og den kæmpende arbejderklasses, det kæmpende flertals linje.

På intet tidspunkt i århundredet har borgerskabets linje befundet sig i en tilsvarende dyb krise. På intet tidspunkt har opgaven for at udforme, befæste og styrke den revolutionære linje været større og mere påtrængende.

I løsningen af den formes vor fremtid.

5. november 1987

Indhold

Ord til indledning.....	3
Det parlamentariske galehus.....	5
Høvdingen i det hvide hus på krigsstien.....	6
Kanton danmark	9
Det frie valg	11
En regering for fremtiden	14
Bordets glæder.....	15
Supermagterne er de største terrorister	18
Dødssejleren	20
Hiroshima mon amour	23
Kapitalistiske politikere har behov for støtte	25
Tiggerhære.....	27
Tito-mytens sammenbrud	30
Venstresocialismens gravskrifter	33
Det internationale kødmarked.....	38
Generationsbilleder.....	40
Frådserne	43
Imperialistisk åbenhed	45
En bevidst og planlagt politiprovokation.....	48
Det er i nøden, man skal kende sine fjender	51
Nye scener i weidekamps makabre farce.....	57
Retten til at få børn	60
Paris '86.....	62
Marcuse er stendød.....	65
Imperialismens biedermeiere	68
Tilpasningsdygtighed i sisyfosformat	71

Ultima thule	73
Nyopsætning i demagogiens teater	76
Reich i rollen som eksekutor af borgbjergs testamente	80
Den forvoksede blæksprutte	85
Forgylde vagthunde	88
Dreier og damerne	91
Det fri initiativs forlis	97
Ægte rødt - eller alt godt fra det brune hav	99
Magtmisbruger weidekamp	102
Moderne tider	105
Den tredje vej.....	108
Rugemodre og reproduktionsmaskiner	113
Glasnost på dansk	117
En filosofisk angrebstrø	120
Censureret virkelighed.....	124
Socialdemokratiets århundrede på hæld	128
Den fri avisand.....	130
Morderiske lystløgne	134
Styrtdyk	137
Det husker vi.....	139
Tre miljøkatastrofer	143
En rigtig helt lader sig ikke slå ud	145
For- og bagmænd.....	149
Under fremmede flag.....	152
Forbrydelsens rette element	154
Patenteret liv	158
Gud, Davidsen og Gorbatsjov	161

Pamperne uden anker.....	164
Fred i vor tid	167
Broby's vidnesbyrd.....	170
Den revisionistiske verden i kaos	174
De nøgne kejsers fædreland	177
Enver Hoxhas udødelige arv.....	181
Panik i wall street	183
Hvem sidder bag skærmen?	187
Opbrud mod venstre	192

Teksterne har tidligere været offentliggjort i dagbladet Arbejderen. Dateringen henviser hertil. Der er til bogudgaven foretaget nogle forkortelser og enkelte sproglige rettelser.

Klaus Rütt, f. 1947
Formand for Danmarks
Kommunistiske Parti/
Marxist-Leninister

Tidligere blandt andet
udsendt: Socialismen
og fremtiden (1985).

bag linjerne • det parlamentariske galehus
• kanton danmark • tiggerhære • frådserne
• det fri initiativs forlis • moderne tider •
glasnost på dansk • under fremmede flag •
patenteret liv • pamperne uden anker •
fred i vor tid • de nøgne kejseres fædreland
• panik i wall street • tekster til tiden

ISBN: 87-87862-91-3